

Robert A. Monroe

NÁVRAT K PRAMENŮM

**závěrečný díl klasické trilogie
o mimotělesných zážitcích**

Robert A. Monroe

NÁVRAT K PRAMENŮM

Závěrečná část klasické trilogie o mimotělesném cestování

A MAIN STREET BOOK PUBLISHED BY DOUBLEDAY a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc. 1540 Broadway, New York, New York 10036

© Published by arrangement with Eleanor Friede Books, Inc., New York, N.Y.

Copyright © 1994 by Robert A. Monroe

Translation © Jan Kaleta, 2003

Czech edition © Lott, 2003

Z anglického originálu „Ultimate Journey“ přeložil Jan Kaleta.

Zdigitalizoval: dany05

1. korektúra po OCR

Ak v texte nájdete chybu alebo máte nejakú pripomienku ohľadom knihy, prosím napíšte na: dany05@email.cz

*Nancy Penn Monroe, spoluzakladatelce,
Monroově institutu
a stovkám přispívajících přátel,
kteří poskytovali svou pomoc a lásku
v průběhu uplynulých třiceti let
v práci Institutu na hledání odpovědí...*

OBSAH

Předmluva.....	6
1. Proměnná.....	8
2. Předlouhá cesta.....	21
3. Po dálnici	31
4. Vítaní a loučení.....	45
5. Kompenzace a přeskupení.....	54
6. Uvnitř a navenek.....	63
7. Cestovní průvodce	74
8. Vzpomínky a přehled.....	86
9. Obtížná cesta.....	93
10. Nevyžádaný doprovod.....	111
11. Pohled do Nitra.....	124
12. Uvnitř Nitra	142
13. Jemné ladění	153
14. Součet a jeho části	164
15. Dlouhá a klikatá cesta	171
16. Pohled z krajnice.....	187
17. Další hledání	194
18. Nový směr.....	205
19. Beru si volno	223
Významový slovník	228
Monroův institut	235
Dokumenty a zprávy z dalších výzkumů	243
Edice Návrat Domů.....	258

O autorovi	261
------------------	-----

PŘEDMLUVA

Robert Monroe je tvůrcem map. V této knize usiluje o popis a zmapování oblastí, které leží „na druhé straně“, za hranicemi fyzického světa. Předkládá nám mapu „dálnice“, která se nám otevírá v okamžiku našeho odchodu ze života. Popisuje její nájezdy a výjezdy, dopravní značky a také rizika. Může si to dovolit, protože sám tu trasu prošel; píše z vlastní zkušenosti, nikoli na základě domněnek.

První Monroova kniha *Cesty mimo tělo* byla vydána v roce 1971. Od té doby, jak říká Dr. Charles Tart, jeden z předních odborníků na vědomí a lidský potenciál, „mnoho lidí našlo vysvětlení a uspokojení ve faktu, že nejsou sami a nejsou duševně nemocní, když se jim přihodily mimotělesné zážitky“. V této a také následující knize *Daleké cesty* Monroe popisuje své mimotělesné zážitky, které zaznamenával přes tři desetiletí. Získal tak pověst průkopníka ve výzkumu možností lidského vědomí. V této knize svůj výzkum posouvá dál, a byl by poslední, kdo by řekl, že v této oblasti již není co objevovat.

Mezi touto a jeho předešlými knihami je jeden podstatný rozdíl. Až dosud to byl pouze jeho vlastní příběh; vlastní dobrodružství, které popsal, jeho setkání, rozhovory, rizika a ohrožení a také jeho objevy. V této knize popisuje, jak objevil tuto novou cestu, nový směr, jak jím šel, a také odhaluje důvody a účel svých průkopnických expedicí. A co je nejdůležitější, přikládá výpovědi dalších, kteří pomocí jeho nového výukového programu byli schopni začít se do této mapy, sledovat tento směr a plnit stejný záměr.

Čtenář, který není obeznámen se stavy mimo tělo, může v této knize nalézt názory a návody, ale také opakování věcí již známých. Nebo také místa, kde by si mohli vzpomenout na něco, co

se jim přihodilo možná ve snu, tom šerostavu mezi spánkem a bděním, nebo v náhlých chvílích pochopení či vhledu, kdy všechno do sebe zapadá a dává smysl.

Ti, kdo znají mimotělesné stavy, si navíc mohou uvědomit obtížnost překladu zážitků do srozumitelného lidského jazyka. Je vhodné, aby se každý člověk dozvěděl, že všichni můžeme následovat tento nový směr, pokud odložíme svůj dosavadní systém víry a pokud budeme k věci přistupovat otevřeně, bez předsudků a s dobrou vůlí.

Monroe říká, že nic v této knize nepopírá platnost toho, co bylo napsáno v jeho předešlých dvou knihách, *které jsou jenom stupni růstu a jsou výsledkem zkušeností, získaných osobními prožitky v průběhu určitého časového období*. V průběhu práce na této třetí knize se nicméně jeho osobní zkušeností stala smutná a nepředvídaná událost, kdy byl u jeho manželky Nancy zjištěn zhoubný nádor. Jeho hledání *Základu* bylo zintenzivněno vědomím, že kvůli Nancy není mnoho času nazbyt. Je vhodné poznamenat, že svůj výzkum dokončil a našel jak nový směr, tak také chybějící *Základ* ještě v době, kdy byla Nancy stále u něho, ve fyzické realitě. Důležité také je, že on a také další byli schopni použít poznání, které získali, aby jí pomohli na její vlastní poslední cestě.

*Ronald Russel
Cambridge
Velká Británie*

1. PROMĚNNÁ

Strach je zajisté velkou překážkou lidského vývoje. Říká se, že když se rodíme do fyzického vesmíru, přinášíme s sebou pouze strach z hlasitého hluku a strach z pádu. Oba jsou produktem procesu narození. V průběhu stárnutí se učíme bát se na mnoho dalších způsobů, takže v době dosažení dospělosti je většina z nás doslova zahlcena strachy různého druhu. Fyzicky jsme vyrostli, ale náš skutečný růst, realizace našeho opravdového potenciálu je těžce retardovaná.

Neznámo produkuje obavy. Můžeme se bát tmy, protože nevíme, co se v ní skrývá. Stejně tak i fyzická bolest vytváří strach proto, že nevíme, co je za ní. Když se toto *Neznámo* stane *Zná-mým*, strachu ubývá a postupně mizí. My jsme pak schopni se vypořádat s čímkoliv, co nás v životě potkává.

Každý z nás má v životě určité množství *Neznámého* a strachů. Není účelem, abychom hledali další. Avšak nastanou situace, kdy nemáme jinou volbu. Uvádím příklad, jak se to přihodilo mně, a materiál, který následuje, je výsledkem této zkušenosti.

Existuje všeobecně přijímaný názor, že v průběhu života se člověk vlastně vůbec nemění. Že se pouze stává pořád více a více sám sebou. Ovšem, jak se říká, výjimka potvrzuje pravidlo. Když se podíváme kolem sebe, jak léta ubíhají, tento předpoklad se zdá být nanejvýš správný. Vcelku se lidé nemění a velká většina z nás změně intenzivně odolává.

Nicméně, všechny naše starosti a zápasy jsou založeny na změně. Bojíme se, že se něco stane, nebo také že se nestane, takže bojujeme, abychom zabránili změně, anebo abychom urychlili její průběh. Ale ať děláme cokoli, změna je stoprocentně zaručena. Jedinou otázkou zůstává její rychlost. Pomalou změnu si vyklá-

dáme jako evoluci, rychlou naopak jako revoluci. Změny jsou typickou známkou *Neznámého* – největšího tvůrce strachu.

V mém vlastním případě se zdálo, že nemám na výběr. Nevědomý a vyděšený jsem se dostal do tohoto procesu, který zrodil nový způsob náhledu na realitu, který nazývám *Odlišným pohledem*¹ a který se nyní se mnou táhne dál. Ta změna v mém životě by se dala charakterizovat stejným způsobem. Bylo to něco, čím jsem se předtím netrápil. Neměl jsem totiž ani nejmenší tušení, že by něco takového mohlo existovat. Měla tato změna v mém životě náhodný charakter, anebo vlastnosti evoluce? Já jsem měl dojem, že byla revoluční.

V roce 1958 jsem bez nijaké zjevné příčiny začal opouštět svoje fyzické tělo. Nebylo to záměrné, nepraktikoval jsem žádná duševní cvičení. Nebylo to ve spánku, takže jsem se z toho nemohl jednoduše probudit jako ze snu. Byl jsem si plně vědom toho, co se děje, a proto to bylo ještě horší. Myslel jsem si, že je to jenom hrozná halucinace, kterou způsobuje něco nebezpečného – mozkový nádor, mrtvice nebo hrozící duševní nemoc. Myslel jsem si, že jsem v ohrožení života a umírám.

Tento jev pokračoval a já jsem ho nemohl nijak ovládat. Obvykle se vyskytoval, když jsem si lehl a uvolnil se k odpočinku anebo když jsem se ukládal ke spánku. Nestávalo se mi to pokaždé, řekl bych, že několikrát týdně. Vyplul jsem pár stop nad své tělo, dříve než jsem si stačil uvědomit, co se děje. Vyděšený jsem se snažil dostat zpátky do svého těla. Byl jsem si jist, že umírám. Ač jsem se snažil, jak jsem uměl, nemohl jsem zabránit tomu, aby se to opakovalo.

Byl jsem však tehdy v dobré kondici a neměl jsem větší problémy se zdravím, ani jsem nebyl vystaven stresu. Byl jsem plně zaměstnán, vlastnil jsem několik rozhlasových stanic a dalších firem, kanceláře na Madison Avenue v New Yorku, dům ve Westchesterském okrese a ovšemže jsem také měl manželku a

¹ V originálu: „The Different Overview”.

dvě malé děti. Nebral jsem žádné léky, neužíval drogy a alkohol jsem pil pouze velice zřídka. Nebyl jsem nijak zvlášť vázán k žádnému náboženství, východní nauky a filozofie jsem nestudoval. Na takovou radikální změnu jsem nebyl vůbec připraven.

Je zcela nemožné popsat ten strach a osamění, které mne v tomto období ovládaly. Nebyl nikdo, s kým bych si o tom mohl promluvit, dokonce jsem se zpočátku nesvěřil ani manželce, protože jsem ji nechtěl vyplašit. Obecně vzato tím, že jsem byl silně spjat se západní kulturou a vědou, automaticky jsem se pro odpovědi obrátil na konvenční medicínu a ortodoxní vědu. Po rozsáhlých vyšetřeních a zkouškách mne lékař ujistil, že netrpím mozkovým nádorem a ani se na těchto stavech nepodílí žádný jiný fyziologický faktor. Víc mi toho ovšem nebyl schopen říct.

Nakonec jsem sebral odvalu a zašel jsem si o tom promluvit s psychiatrem a psychologem. Oba dva byli mými přáteli. Jeden mě ujistil, že nejsem psychiatrický případ – znal mne totiž docela dobře. Ten druhý mi navrhl, abych strávil pár let studiem u nějakého indického guru. Tato představa mi však byla naprosto cizí. Ani jednomu z nich, ale ani nikomu jinému jsem tehdy neřekl, jak velice vyděšený jsem byl. Byl jsem vyvrhelem v kultuře, o které jsem si myslel, že jsem její součástí, v kultuře, kterou jsem obdivoval a vážil si jí.

Přesto, byl pud sebezáchovy velice silný. Pomalu, velice pomalu, jsem se naučil získávat kontrolu nad procesem odpoutávání od tělesné schránky. Zjistil jsem, že to nemusí být nutně předejrou k umírání a že by se to dalo i nějak řídit. Trvalo to však celý rok, než jsem byl schopen přijmout realitu mimotělesného zážitku, který se nyní běžně nazývá zkratkou OBE². Stalo se to v důsledku nějakých čtyřiceti důkladně potvrzených a ověřených mimotělesných „výletů“. Výhradně ony, a nikdo jiný, mi poskytl

² OBE – zkratka anglického názvu „Out of Body Experience“, tj. mimotělesná zkušenost.

rozsáhlou dokumentaci. Předešlý strach za pomoci těchto znalostí brzy vymizel a byl nahrazen – zvědavostí!

Bylo potřeba udělat mnoho práce. Potřeboval jsem odpovědi a byl jsem si jist, že je nenajdu v indickém ášramu. Mé myšlenkové procesy týkající se zdraví či nemoci byly produktem západní civilizace. Proto kvůli systematické pomoci sobě samému a také kvůli získávání informací vztahujících se k tomuto *Neznámu*³ jsem ve společnosti, kterou jsem s rodinou vlastnil, založil výzkumné a vývojové oddělení. Toto oddělení se později osamostatnilo a změnilo se na nynější Monroeův institut⁴.

Jeho původním účelem tedy bylo řešit mé osobní a naléhavé problémy. Pokud možno změnit mé strach produkující *Neznámé* ve *Znamé*⁵. Znamenalo to naučit se, jak řídit a pochopit mimotělesný zážitek. Především, byl jsem jediný, o kom jsem věděl, že takovou pomoc potřebuje, takže můj motiv k této práci byl zcela osobní a zištný, nikoli hlubokomyslný, idealistický anebo vznešený. Nemám v úmyslu se omlouvat, já jsem totiž hradil všechny výdaje s touto prací spojené.

Mimotělesný zážitek ze současného úhlu pohledu je stavem vědomí, kdy vnímáte, že jste zřetelně odděleni od svého fyzického těla. Vzdálenost od něho může být pět centimetrů, nebo také pět tisíc mil nebo víc. Můžete v tomto stavu myslet, jednat a vnímat stejně jako v těle, i když s některými významnými omezeními.

V počátečních fázích OBE to vypadá, že si ponecháváte tvar svého fyzického těla, čili máte hlavu, ramena, nohy a tak dále. Jakmile se s těmito stavy důvěrně seznámíte, můžete měnit svou mimotělesnou podobu k méně lidskému vzhledu. Dá se to přirovnat k želatině, kterou vyklopíme z formy. Nějakou dobu si ještě tvar nádoby pamatuje, pak se kolem krajů začne roztékat a

³ V originále: „The Unknown”.

⁴ Angl.: The Monroe Institute.

⁵ Angl.: „The Known”.

nakonec se promění v tekutinu nebo kapku. Když se to stane v OBE, pak můžete humanoidní tvar opět zaujmout pouhou myšlenkou.

Z tohoto popisu vyplývá, že toto *druhé tělo* je mimořádně tvárné. Nicméně je velice důležité vědět, že ať už vypadá jakkoli stejně jste to vy sami. To se nemění – až na to, že objevíte, že jste něčím mnohem víc, než jste si uvědomovali.

Jinak, pokud jde o váš pohyb a činnost, nic neukazuje na to, že by v tomto stavu byla nějaká omezení. Pokud jsou, my jsme je nenašli. Ve stavu mimo tělo již nadále nejste vázáni časoprostorem. Můžete v něm pobývat, ale nejste jeho součástí. Vy, vaše nefyzické já, jste jako doma v jiném energetickém systému. Máte intenzivní pocit svobody, i když ještě nejste úplně svobodní. Jste jako balon, či drak na provázku. Na druhém konci provázku – té neviditelné šňůry – je vaše fyzické tělo.

Při našem výzkumu jsme si brzy uvědomili, že žijeme v kultuře a civilizaci, kde je bdělé denní vědomí nejvitálnější ze všech našich vlastností. Popsat jakýkoli jiný stav vědomí není snadné. Stačí trochu pátrat a objevíme množství anomálií, které nesedí, nebo se nedají popsat současným *Poznáním* anebo domněnkami. Pamatujme, že současný populární výraz *domněnka*⁶ se používá pro vše, co se nedá plně pochopit a identifikovat.

Začali jsme pracovat na obecných otázkách týkajících se vědomí. Co se stane, když upadneme do bezvědomí, třeba po úderu do hlavy, otřesu, skrze mdloby, předávkování léky a alkoholem, při anestezii, ve spánku či smrti? Je vědomí podobné magnetickému poli, které vytváří elektromagnet a které přestane existovat, jakmile vypneme proud? Jestliže ano, dá se vědomí zesilovat a zeslabovat, kdybychom měnili „elektrický“ proud? Jestliže ano,

⁶ Angl.: „belief“ – v angličtině může znamenat kromě „domněnka“ také „víra“, „přesvědčení“ apod. V knize často používaný výraz ve spojení „belief system“ čili „systém víry“ nebo „světonázor“.

děláme to mimovolně, aniž bychom věděli „jak“. Jak bychom mohli tuto činnost řídit, pokud je to vůbec možné?

Je celkem snadné klást tyto otázky, které ale stejně vyvolávají další a další, bez náznaků jakýchkoliv odpovědí. Brzy jsme si uvědomili, že zde přetrvává obrovské informační vakuum. Potřebovali jsme vytvořit teorii, abychom mohli sledovat alespoň nějakou stopu.

Při pohledu na druhou stranu názorového spektra jsme se významně vzdálili materialistickému výkladu. Co když Vědomí přestane existovat, když snížíme proud? V našem výzkumu jsme okamžitě začali nacházet příklady.

Vše ukazuje na to, že když jsme ve stavu mimo tělo, ztrácíme vědomí, a přesto ho neztrácíme. Máme, ale také nemáme narušenou paměť. Některé z našich fyzických smyslů pracují, a některé zase nikoli a tak dále. Přinejmenším tedy nemáme plné vědomí, tak jak bychom si ho rádi představovali, proto tento stav považujeme za ne zcela legitimní. Panuje domněnka, že pokud nemůžete hýbat svým fyzickým tělem, anebo když ono neodpovídá na vnější podněty, pak není při vědomí tím způsobem, jak jsme na tento pojem zvyklí. Jestliže nemůžete komunikovat podle zavedených standardů, nejste vědomí. Přesto ještě existuje mnoho lidských bytostí v komatu, které jsou neustále při vědomí, pouze nemají prostředky k fyzické komunikaci.

Pro uspokojivé objasnění a vysvětlení všech těch tělesných funkcí, kterými disponujeme bez fyzického vědomí, vynalezla naše civilizace pojem *systémy nevědomí*. Známe je pod názvy jako například autonomní, podvědomé, limbické a tak dále, včetně spánku. Jakákoliv aktivita, kterou nemůžeme řídit vůlí, vlastně nepatří do oblasti vědomí.

V roce 1960 jsme v Monroově institutu započali nejen historický výzkum různých aspektů vědomí, ale také studium mimotělesné činnosti mé vlastní a také jiných lidí. Zjistili jsme, že mnoho mimotělesných stavů se vztahuje ke spánku. Až na to, že nejsou tak nejasné a mlhavé, jako to u snů obvykle bývá. Další spontánní

mimotělesné stavy jsme zaznamenali v průběhu chirurgických zákroků, kdy se pacient ocitl několik stop nad operačním stolem, přičemž později doslova referoval o průběhu rozhovorů, které slyšel a viděl z tohoto výhodného místa, což se jeví jako fakticky nemožné. Podobné události se stávají často, ale většina z nich se nedostane na veřejnost.

Další nahodilé mimotělesné stavy se vyskytují v průběhu takzvaných období bezvědomí, která jsou způsobena nehodami či zraněním. Většina z nich je považována za choromyslné stavy a lidé je obvykle zasouvají do podvědomí jako anomálii, anebo jako něco, co se ve skutečnosti nikdy nestalo. Naše systémy víry neuvažují, aby tomu bylo jinak.

Některé z nejpřekvapivějších spontánních mimotělesných stavů často ztotožňujeme se *stavy blízké smrti*⁷. Tyto se rovněž vyskytují velice často, obvykle v průběhu chirurgického zákroku či ve stavu anestezie. Většina z nich totálně změní světonázor⁸ pacienta tím, že mu poskytne opravdový *Odlišný pohled*. Pacienti se navracejí zpět s vědomím, že nejsou pouze toto fyzické tělo, ale že zcela bez nadsázky přežijí svou fyzickou smrt.

Naše dějiny jsou plné odkazů na to, co nyní nazýváme mimotělesný zážitek, a to v jazyce, který běžně používáme. Jste „vedle“, „vychází to z vaší mysli“, „upadáme“ do spánku, „znovu“ se probouzíme a podobně. Jeden z mála důležitých průzkumů v průběhu posledních deseti let ukázal, že přes dvacet pět procent naší národní populace si vzpomíná, že mělo přinejmenším jeden spontánní mimotělesný zážitek.

Když o tom uvažujete, určitě jste jedním z oněch dvaceti pěti procent. Vzpomínáte si na „létací“ sen v letadle nebo bez něho? Vzpomínáte si, že jste na parkovišti hledali své auto mezi mnoha dalšími, našli jste ho a v zápětí jste se probudili? (Na své auto jsme si často zvykli se dívat jako na své druhé tělo.) Vzpomínáte

⁷ Angl.: „The Near Death Experience“, NDE.

⁸ Angl.: „The Belief system“ – světonázor.

si na sny, kdy jste padali a vzbudili jste se, než jste dopadli na „dno"? Je to docela běžné, když je návrat do fyzického vozidla náhle urychlen zazvoněním budíku.

Celý tento výzkum až do roku 1970 probíhal v tichosti, dokonce až utajeně. Koneckonců, stál jsem v čele seriózní firmy a jednal jsem s normálními lidmi. Byl jsem si jist, že jakékoli veřejné odhalení mých záhadných aktivit by přineslo pochybnosti o mých schopnostech odpovědně vést obchodní záležitosti.

Ale nemohlo to tak zůstat navždy. Jakmile jsem publikoval svou první knihu *Cesty mimo tělo*, začala naše práce přitahovat více pozornosti. Mohli jsme si najednou vybrat ke svému výzkumu množství dobrovolníků. Řada z nich se za použití metod, které jsme vyvinuli, dokázala dostat do mimotělesného stavu stejně tak přirozeně jako já. V průběhu osmdesátých let jsme poskytli na téma OBE množství rozhovorů médiím, akademiím a univerzitám a také Smithsonianskému institutu⁹. Tři dokumenty na toto téma byly doručeny výročnímu kongresu Americké psychiatrické asociaci¹⁰, tato prezentace byla pod záštitou Kansaského lékařského centra¹¹ a Monroova institutu. V současnosti se již na téma mimotělesných stavů objevují v časopisech dokonce kreslené vtipy a nikdo se nad tím nepozastavuje. Vyrábějí se dokonce trička s touto tematikou a v televizi běží *mimotělesný vtip*, ve kterém hraje Bob Hope. Realita mimotělesného stavu se začíná postupně přijímat a zkratka „OBE¹²" se vžila a stala se součástí našeho jazyka.

Co všechno víme o mimotělesných stavech? Za prvé, pokud jde o pochopení, že jsme víc než fyzické tělo, není zde nic nového. V této oblasti existuje dostatek možností, abyste to sami sobě prokázali. Také věříme, že za pomoci jiných kritérií by se to po-

⁹ Angl.: „The Smithsonian Institution".

¹⁰ Angl.: „The American Psychiatric Association".

¹¹ Angl.: „The Kansas Medical Center".

¹² Angl.: „Out of Body Experience", OBE.

dařilo dokázat také vědecké obci či celému světu. Až dosud však neznáme způsob, jakým to udělat jinak, nežli skrze osobní zkušenost, i když věříme, že možnosti k takovému důkazu existují.

Věříme, že řízený mimotělesný stav je nejefektivnějším prostředkem, který známe, abychom nabyli *Poznání k vytvoření Odlišného pohledu*. Prvním, a snad nejdůležitějším ze všech zjištění je skutečnost, že přežíváme svou fyzickou smrt. Nejenom doufáme, věříme či uvažujeme, ale víme, že je to tak. Jsme si vědomi toho, že existuje i lepší cesta, jak poznat tento fakt, než je mimotělesný zážitek. Tohoto poznání dosáhnou všichni, kdo jsou jenom trochu zběhlí v dosahování mimotělesných stavů. Navíc, přežití fyzické smrti existuje, ať již se nám to líbí, anebo ne, bez ohledu na to, kdo jsme a co děláme ve fyzickém životě. V tom není žádný rozdíl. Přežití fyzické existence je zcela přirozené a automatické. Pouze vyjadřujeme údiv nad tím, jak je možné, že jsme omezili své myšlení tak, že tuto skutečnost nepřijímáme.

Za další, největší překážkou v získání dovednosti v mimotělesných stavech je strach z neznáma a z fyzické smrti. Připoutání našeho vědomí mysli¹³ k fyzickému prostředí je velice silné. Vlastně vše, o čem přemýšlíme, je vyjádřeno v časoprostorových pojmech. Ale nyní jsme se dostali do situace, kdy je potřeba přeložit něco z naprosto cizího jazyka do srozumitelného v podmínkách, které panují *tady a teď*.

Jediným způsobem, jak rozptýlit obavy z takového překladu, je plynule, takřka krok za krokem vklouznout do procesu OBE. Umožňuje to nováčkovi vstřebat a zvyknout si na drobné změny a naučit se, že tyto změny nejsou nebezpečné a neohrožují fyzický život. Tím, jak těchto změn přibývá, pomáháme studentovi uskutečňovat fyzické uvědomění, takže vždy má k dispozici další, důvěrně známý vztažný bod. Takovým způsobem se odbourává základní strach z neznámého.

¹³ Angl.: „Mind-consciousness” – vědomí mysli.

Nejdůležitější je, že vědomí myslí, které je přítomno ve stavu mimo tělo, je podstatně odlišné od toho, které známe z fyzického bdělého stavu. Zpočátku se nezdá, že by mohlo obsahovat možnost intelektuálního a analytického soustředění, přinejmenším ne v té formě, jak jsme ho zvyklí chápat. Nicméně, jistý vklad fyzického vědomí ho postupně mění. Naopak, emocionální extrémy symbolické pravé poloviny mozku zcela chybějí a je obvykle mnohem těžší je projevit, než vlastnosti analytické části mozku. (V této souvislosti láska ve své čisté podobě není „emocí“.)

Ve vědomí osobnosti, které převládá v mimotělesném stavu, vše, co je v nás, se odhaluje a je viditelné, podobně jako kdybychom rozhrnuli závěsy. Zde neexistuje podvědomí či nevědomí, které by bylo skryto pod vrstvami zábran. Proto zde neexistuje žádný klam nebo vytáčky, všichni jsme zcela odhaleni. Cokoli ztělesňujeme, fakticky také vyzařujeme. Vždy je přítomen nějaký, byť drobný průsak z našich fyzických myšlenek a předurčení, který případně vyzařujeme a se kterým jsme konfrontováni, když nám vstoupí do cesty.

Snad stejně důležitá je skutečnost, že ve stavu OBE se učíme, že jsme mnohem více než pouhé fyzické tělo. Jestliže máme touhu a odvahu, klidně si najdeme dostatek odpovědí na otázky ohledně naší existence. V tomto stavu jsou totiž běžně dostupné. Pokud hledáme skutečné odpovědi, ty, které dostaneme, se nám nemusejí líbit, ale přesto víme, že jsou správné.

Jestliže chceme sami sobě a nikomu jinému dokázat, že přežití fyzické smrti je možné, můžeme se naučit dostávat se mimo tělo. Tímto způsobem můžeme najít své přátele, příbuzné anebo i jinou blízkou osobu, která nedávno zemřela. Abychom je našli, je potřeba pouze naladit svou paměť na to, jaká tato osoba byla anebo jak se nám jevila. Pár takových setkání by mělo stačit. Tento důkaz však bude platný pouze pro vás a nikoho jiného. Takový kontakt budete muset učinit relativně brzy po jejich smrti, protože většina lidí brzy ztrácí zájem o život, který právě ukončili. Mimotělesný stav bytí je znamenitým prostředkem pro získávání

informací. Jedním z nejsnadnějších informačních postupů, které můžete učinit, je ověřit si, že se vašemu milovanému zemřelému daří dobře. Je to jeden z nejsnadnějších cílů mimotělesného stavu. Jestliže jste třeba na služební cestě, vzdáleni od svého partnera nebo přítele, je velice pohodlné tímto způsobem zamířit k němu domů, abyste se ujistili, že je všechno v pořádku. Například když jedna z našich dcer byla na vysoké škole, příležitostně jsem k ní zaletěl, abych se ujistil, jak si vede. Ale udělal jsem chybu v tom, že jednou, když byla zrovna doma, jsem jí řekl o těchto mých návštěvách. O rok později po tomto mém přiznání mi řekla, že každý večer, než ulehla ke spánku, vždy říkala směrem ke stropu v pokoji „Tati, jestli jsi tady, tak dobrou noc!“

Ve stavu mimo tělo však voyerismus¹⁴ téměř neexistuje. Je zde totiž mnoho daleko více vzrušujícího.

Pomocí OBE se můžete dostat kamkoliv, v jakémkoli čase, do minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Můžete zamířit na konkrétní místo a detailně pozorovat, co tam je a co se tam děje. Na tomto místě se můžete pohybovat, jak je vám libo, a pozorovat vše z různých perspektiv. Jediným problémem je, že nemůžete zvedat hmotné předměty; vaše ruce by skrze ně procházely.

Za pomoci této svobody se můžete účastnit průzkumné cesty v našem Institutu. Můžete jít kamkoliv na Zemi, nebo také procházet dovnitř a skrze cokoli. Také můžete zamířit ven a hrát si kolem Měsíce a ve Sluneční soustavě. Je to překrásné a nahánějící hrůzu, ale i taková činnost může zevšednět. Takovým způsobem jsme viděli a prohlíželi si odvrácenou stranu Měsíce ještě dříve, než sondy NASA přinesly její záběry. Stejně to bylo i s Marsem, kde jsme hledali artefakty, jako například stavby či formace, které by mohly naznačovat nějakou inteligentní formu života. Někteří z nás podnikli také několik výletů mimo naši Sluneční soustavu a obvykle se ztratili, ve smyslu toho, že jsme nebyli schopni určit, kam odešli ve vztahu k Zemi. Návrat zpět nikdy nebyl žád-

¹⁴ Voyerismus, zde: tendence sledovat dění z úkrytu.

ným problémem. Průzkumník se jednoduše zaměřil na své fyzické tělo. V tomto stavu není žádné omezení vyplývající z rychlosti světla.

Jestliže jsou ve vesmíru inteligentní bytosti, nám se nepodařilo je najít. Buď se před námi ukryly, nebo spíše jsme nevěděli, jak je hledat. Ovšem náš průzkum nebyl nijak rozsáhlý. Kdybychom zkoumali další galaxie, možná bychom někoho našli.

Snad se tam jednou někdo z nás dostane.

V nefyzickém vesmíru to bylo něco zcela jiného. Zaznamenali jsme stovky, pokud ne tisíce bytostí, mnoho z nich bylo nelidského původu.

Průzkum v mimotělesném stavu je základním prostředkem fungování mimo fyzický vesmír. *Druhé tělo* ve stavu OBE zajisté není fyzické. Je částí odlišného energetického systému, který se mísí se *Systémem pozemského života*¹⁵, ale je vůči němu fázově posunut. Příkladem může být skutečnost, že lze velmi snadno nalézt ty, kteří opustili fyzické bytí.

Jestliže hledáte dobrodružství v tomto odlišném energetickém systému, v onom *Tam*, je výsledek téměř okamžitý. Tento systém je velice hustě obydlen, a pokud získáte určitou dovednost, zcela jistě tam potkáte pár zajímavých přátel.

Dálnice a objížd'ky mimotělesných dobrodružství a průzkumů jsou široké a rozmanité a z větší části jsou mimo naši běžnou časoprostorovou koncepci. Můžeme porozumět pouze té části, která se vztahuje přímo k Systému pozemského života. Můžeme se pokusit podat zprávu o tom ostatním, ovšem zdá se, že suma zkušeností z této oblasti je nekonečná. Nemáme však žádnou přijatelnou nebo srovnatelnou základnu poznání a zkušeností, abychom to udělali přesně. Problém leží ve snaze porozumět a přeložit to, co najdeme, a přinést tuto informaci zpět na Zemi. Nemělo by vás překvapit, že když se vrátíte do fyzického těla, po tvářích vám budou stékat slzy.

¹⁵ Angl: „The Earth Life System” – Systém pozemského života.

Stane se to, že opustíte hranice mapy *Známého* a vrátíte se s některými důležitými *Neznámými*, nyní proměněnými ve *Známé*. Můžete, ale nemusíte přesvědčovat jiné o této skutečnosti. Většina průzkumníků to nezkouší, stačí jim jejich osobní poznání.

Představte si, jaký vliv by takové poznání, nikoli pouhý světový názor, mělo na průběh vašeho života. Poznání, že jste vskutku něčím víc než vaším fyzickým tělem a že opravdu přežijete svou fyzickou smrt, jaký by to byl rozdíl, kdybyste bezpodmínečně a bez nahodilostí převedly tyto dvě *Neznámé* ve *Známé*!

A jasné vnímání je může proměnit ve vaše osobní *Známé*. A ještě více, mnohem více. A proto rozepněte „bezpečnostní pás“ svých domněnek, popadněte svou horolezeckou výstroj, snad i mačetu, a vydejte se na *Dálnici*.

2. PŘEDLOUHÁ CESTA

Všichni, kdo se od počátku dějin odvážili myslet jinak, byli označováni za kacíře, mystiky, hříšníky, rebely, revolucionáře, podivíny, neurotiky, anarchisty, dobrodruhy, vlastizrádce, badatele, vizionáře, výzkumníky. Přidejte si do tohoto seznamu koholi chcete. Každá odlišnost od obecně přijímané normy plodí riziko. Všichni tito jednotlivci si většinou tohoto rizika byli vědomi. Kdyby nebyli, neznalost by je stejně neomluvila. Jestliže byla nějaká cena, kterou měli za svůj postoj zaplatit, museli nebo měli by o ní vědět dříve, než se touto cestou vydali. V takových případech pak není třeba ronit slzy za raněnými či mrtvými. Dobře to vím a vy si to také můžete ověřit na své vlastní kůži.

Takže by se dalo říct: *Odlišný pohled*, o kterém začínáte uvažovat, bude pouhou domněnkou do té doby, než začnete zkoumat jeho platnost v rámci vaší vlastní probíhající životní zkušenosti jakožto současné *Lidské mysli*. Postupně se malé domněnky mění ve *Známé* a hlubší přesvědčení *Odlišného pohledu*, které sleduje stejnou cestu do doby, než se osvobodíte.

Od tohoto místa dále se stává osobní vyprávění nejprůhodnější a určující metodou výkladu. To, co se mně jeví jako *Známé*, ve vás může vytvářet pouze domněnky, pokud nemáte podobné zkušenosti, které by potvrzovaly to, co říkám. Chci se tedy pokusit vyprávět, *jak to vidím já*. Umožní vám to vytvořit si své vlastní domněnky, které se možná za čas promění ve *Známé*.

V mém případě, mne více než třicet let mimotělesné činnosti dovedlo k poklidnému stavu uspokojení. Práce byla u konce a kruh se uzavíral, nebo tak to alespoň vypadalo. Měl jsem svůj vlastní, neobyčejně hodnotný *Odlišný pohled*. Nebo alespoň by měl takovým být.

Věděl jsem, odkud jsem přišel, jak jsem se sem dostal a jak jsem se stal člověkem, proč jsem zde pobýval. Znal jsem plán svého posledního odchodu a také kam se dostanu, když odtud odejdu. Co dalšího by ještě mohlo mít význam? Všechno ostatní byl pouze detail. Jenomže pak se objevil můj přítel *Inspekt*.

Jednou věcí bylo rozmlouvat s takovým duševním vědomím na seancích v laboratoři. Zde byl přítomen pouze hlas, který mluvil skrze někoho, koho dobře znáte. Zcela odlišné bylo setkat se s ním osobně, tváří v tvář. Napůl žertem, napůl vážně jsme pro identifikaci bytosti tohoto typu vybrali akronym INSPEKT¹⁶, jelikož obecně vzato my *Lidské myslí*, jsme proti nim poněkud méně „zdatní“.

Ale tento Inspekt byl docela jiný než ti, které jsem potkal dříve. V průběhu let jsem zažil mnoho nefyzických schůzek, komunikace a rozmluv s bytostmi, které mívaly i velice lidský charakter, měly ještě fyzické tělo a podobně. Nicméně tento Inspekt byl zcela odlišný.

Obvyklé místo našeho setkání bylo hned za *Šumovým pásmem H*¹⁷. Šumové pásmo „H“ je záření nekontrolovaného myšlenkového šumu, který vyzařuje ze všech živých bytostí na Zemi a obzvláště z lidí. Jestliže si uvědomíte, že tento šum pochází vskutku ze všech bytostí, které žily ve všech dobách, získáte takto lepší představu o tom, jaká je to ohromná a kakofonická masa chaotické energie. Intenzita každé části tohoto pásma je určena množstvím a intenzitou emocí, které se na tomto myšlenkovém šumu podílejí.

Naše civilizace ani netuší o existenci tohoto *H-pásma*. Mám z něj takový dojem, že neobsahuje pouze myšlenkové vzorce současnosti, ale všechny, které kdy existovaly. Jsou nepřetržité a si-

¹⁶ V originálu: „Inspec“ – Intelligent species, tj. inteligentní druhy.

¹⁷ V originálu: „The H-band noise“.

multánní a je možné, že starší vyzařování je překryto novým, takže jediné, co můžete vnímat, je současné vyzařování.

Objektivní prostudování tohoto pásma, pokud bychom to chtěli riskovat, vyžaduje přesunout se do stavu, který leží mimo bezprostřední a přímou činnost Lidské mysli vztahující se k Zemi, do nefyzického *Tam*. H-pásma vypadá jako zrcadlící se vrstva, za kterou se účinky tohoto šumu rapidně snižují. Doporučuje se procházet touto vrstvou rychle, jako bychom procházeli vzteklým a řvoucím davem, v různých dialektech a jazycích.

Vraťme se nyní k mému příteli Inspektovi. Uvádím zde citát z jedné z našich dřívějších schůzek, kdy jsem se vymístil z těla a přesunul na místo bezprostředně za H-pásmem.

Kdoví, jestli si tato bytost uvědomuje, jak silné světlo vyzařuje. Nemohl by to být přece jenom mimozemšťan?

Na to světlo si zvykneš. My vnímáme tvé záření stejně... a nejsme mimozemšťané, jak se domníváš.

Čteš, co si myslím?

Máš pravdu. Stejně tak to dokážeš i ty.

Skutečně?

Děláš to nyní částečně, jako by pouze na povrchu.

Ano, máš pravdu. Zajisté to nejsou slova a zvuky... není to vibrující vzduch... je to spíše v mysli... ano.

To, co nazýváte Vnitřní já, si to pamatuje.

Víš, pamatuji si... pamatuji si tě... pocít tebe...

Je dobře, že neprojevuješ strach. Když tato bariéra zmizí, dokážeme toho udělat hodně.

Ach, několik strachů mi ještě zůstalo...

Ale neovládají tvůj vjem. Například, proč nyní nejsi naplněn strachem?

Nevím. Ale nebojím se. Je to tak. Právě v této chvíli jsem zde a rozumně s tebou rozmlouvám... S tebou, s někým, koho dobře znám... jasně zářící postavou, kterou by někteří z lidí zajisté vnímali, jako boha, anděla, anebo alespoň jako nějakého mimozemš-

ťana. Přesto jsme zde a rozmlouváme, jako dva obyčejní lidé... až na to, že nepoužíváme slova!

Ten rozdíl také spočívá v nepřítomnosti strachu.

Je zde tolik nejasného... Kdo opravdu jsi? Anebo raději bych se měl zeptat, co jsi? Nyní mám konečně odvahu se zeptat.

Je mimo oblast tvé zkušenosti, abys to nyní pochopil. Ale pochopíš to velice brzy.

Setkáme se ještě?

Vše, co potřebuješ, je požádat nás o pomoc.

Myslíš meditace? Odříkání modliteb?

Slova a rituály jsou bezvýznamné. Myšlenka... emoce... tytoávají signálem. Jestliže je dán ten pravý signál, jsme schopni pomoci.

Dovol mi, abych se o něčem ujistil. Nejsi bohem... tedy snad pocházíš z jiné planety?

Nikoli. Nejsem z jiné planety.

Jsi tím, nebo jeden z těch, kteří stvořili nás... a Zemi?

Ne. Je nám líto, že tě musíme zklamat. Ale můžeme ti dát, co máme, pokud jde o proces tvoření. Přeješ si to?

Ovšem. Ano!

Tady to je...

Byl jsem naplněn, téměř zahlcen vlnou obrovské energie nesmírně silné vibrace velice vysoké frekvence. Znal jsem to pod názvem *rutina*¹⁸, něco jako koule zhuštěných myšlenek a idejí.

Je toho příliš! Nerozumím tomu tak najednou...

Pochopíš, jakmile to později prozkoumáš.

Díky.

Po chvíli se Inspekt zase ozval.

Nemáš jistotu, pokud jde o tvůj postup, o tvůj růst.

Nejsem si jistý, to je pravda. Myslím, že znám svůj cíl, svůj účel. Nejistota vyplývá z toho, co je mezi tím.

Co si myslíš o svém cíli?

¹⁸ Angl.: ROTE – zkratka pro Related Organized Thought Energy, čili související organizovaná myšlenková energie.

Tedy... snad... služba lidstvu.

To je vskutku vznešený cíl. Je to vždy přítomná touha tvého lidského já dosáhnout dokonalostí... Jestliže již ale nejsi člověk, touha se soustředí jiným směrem. A tam jsou jiné cíle.

Důležitější touhy? Ne, nemyslím, že... touha odlišná od lidské zkušenosti?

Jde ti to dobře.

Také se často sám divím.

Najdeš odpověď... Nyní vidím, že se potřebuješ vrátit do svého fyzického těla.

Čteš mi myšlenky! Nevím proč, ale musím se vrátit zpět. Jak se příště setkáme?

Stačí, když si pouze podržíš tuto chvíli ve svém vědomí, a okamžitě budu zde.

Děkuji.

Návrat do fyzického těla byl rutinní. Signál nepocházel jako obvykle z plného močového měchýře, ale od mé oblíbené kočky, která ležela na polštáři vedle mé hlavy. Byl jsem si jist, že jsem předtím prohlédl pokoj, ale musela se nějak protáhnout dovnitř. Byl jsem natolik rozrušen, že mne její přítomnost vůbec nevyvedla z míry.

Po tomto zvláštním setkání s Inspektem jsem se začal na svůj záměr sloužit lidstvu dívat jinak. Po mnoho let bylo mým cílem pomáhat lidem, dosahovat vrcholu dokonalosti jakožto fyzickým bytostem. Naši současnou kulturu jsem přitom vůbec nebral v úvahu. Možnost přibrat si k tomuto cíli další byla vskutku vzrušující. Můj *Odlišný pohled* byl tím, co mne v této věci nejvíce pohánělo kupředu.

Začal jsem tedy usilovně hledat. Pokud jde o motivaci, na Zemi je mnoho možností, jak pomoci někomu lépe žít ve fyzickém těle. Problém však spočívá v tom, že tato činnost může být nako-

nec otrávená pudy, pocházejícími z té složky lidské bytosti, kterou jsem nazval *Zvířecí nižší já* ^{19a} která vznikla existencí v Systému pozemského života. Lidské duše těmto svodům jen stěží odolávají.

Uvědomil jsem si, že jádro klamu spočívá v prostém faktu, že cokoli jsem dělal, cokoli jsem psal či řekl, mělo pouze malý, jestli vůbec nějaký vliv na lidské osudy. Bylo dobré sloužit těm, kteří jsou kolem mne, ale tato služba nebyla nic víc než přechodné uspokojením ega. O další dvě generace později to vše mohlo být zapomenuto, pomyslné stopy v písku mohly být zaváty přílivem času.

Inspekt měl pravdu. Musely existovat nějaké další, širší cíle. Mé hledání toho cíle, který pohání každého člověka, ukázalo úplně zřejmou skutečnost. Nostalгии, touhu jít *Domů*. Mohlo to být fyzické místo, kde jste se narodili a vyrůstali. Dům, ve kterém jste žili, nebo město, kraj či okres. To vše by však nemuselo být nic jiného nežli naváděcí instinkt, který je v různých obměnách součástí vlastně všech zvířecích druhů. Tento instinkt může mít i jiné podoby, které jsou například součástí různých náboženských světonázorů.

Také je velice dobře možné, že většina našeho vědeckého úsilí je mimovolně inspirována tímto motivem. Předpoklad, že miliardy vynaložené na astronomii, kosmické sondy, radioteleskopy a podobné věci budou mít v nejbližší budoucnosti konstruktivní vliv na život lidstva, je velice chabý. Lépe se k tomu hodí nevědomá touha najít Domov.

Dychtivě jsem uchopil to, co mi bylo *Známé*. Pokud jde o zdroj, ze kterého jsem čerpal, byla to má paměť a ta byla dosud velice živá. Mým dalším cílem se stalo jít a přebývat v tom, co jsem považoval za svůj Domov. Byl jsem tam dvakrát před lety na krátké návštěvě. Kdybych se tam vrátil, vše, co jsem se naučil jako člověk, by mohlo mít nesmírnou hodnotu. Informace tohoto druhu

¹⁹ Angl.: „The Animal Sub-self“.

by mohla vskutku způsobit velké změny. Byla to radostná představa a cítil jsem se potěšen.

Okamžitě jsem se o tento svůj objev chtěl rozdělit se svým přítelem Inspektem. Pozdě v noci jsem vystoupil z těla a zamířil na obvyklé místo schůzky za hranicí H-pásma. Zářící postava již na mne čekala. Inspekt okamžitě rozpoznal mé myšlenky.

Přál sis vrátit se Domů. Ano, to je jiný cíl.

Po tomto životě zůstanu Doma a vrátím se do finálního lidského vtělení asi za tisíc nebo více let. A pak se vrátím Domů a již tam zůstanu.

Je dobře, že chápeš rozdíl mezi sebou jako návštěvníkem svého Domova a sebou navracejícím se do lidského vtělení, jak jsi řekl.

Ano, ale nejsem si jist, co tím myslíš. Tedy, pokud jde o to nebytí lidskou bytostí.

Když se upamatuješ víc, pochopíš to. Jsi člověkem, pokud se tvé základní ohnisko ukotví uvnitř tohoto konceptu vědomí. Jestliže změníš toto základní ohnisko, nejsi nadále člověkem.

Chápu... Takže, zůstávám člověkem bdícím či spícím, v těle nebo mimo tělo, fyzicky naživu či mrtev tak dlouho, dokud bude můj vztažný bod lidský.

Přesně tak.

Ale já si přece uchovávám své lidské vzpomínky a zkušenosti v jakémkoli stavu bytí.

Ano, hodně ses naučil. Tato zkušenost má velkou hodnotu, pokud nejsi člověkem. Je to jeden ze základních cílů tvého pobytu. Přiblížíš se k ní na vícero způsobů v ne-lidském stavu, ale tvoje pozornost bude zaměřena jiným směrem. Absolventa v oblasti lidských zkušeností si kdekoli velmi považují.

Znamená to, že v místě, které si pamatuji jako Domov, nebudu již člověkem?

Budeš takový, jaký jsi byl předtím, ale obohacen o lidské zkušenosti.

Tedy se ocitnu v bezpečném a mně známém místě, kam opravdu patřím?

Tvoje touha je velmi silná.

Ano.

Přeješ si dostat se tam znova?

Občas mě tato myšlenka silně vzrušuje. Víím, že jsem dosud neukončil cyklus, a proto k tomu zajisté dojde až v patřičném čase.

V tom místě, kde jsi teď, čas neexistuje.

Mohu z toho usoudit, že teď si mohu odskočit Domů? Třeba jen na chvíli, na krátkou návštěvu? Udělal jsem to již dříve, někdy dávno.

Pokud je to tvé přání Toužíš se tam vydat?

Ano, na návštěvu, ano!

Hodně se tím naučíš. Jsi připraven?

Ano!

Natáhni se až do místa, které znáš jako Domov. Pak se odtud uvolni a budeš tam. Budu tě sledovat a pomáhat, pokud bude zapotřebí.

Zaměřil jsem se na Domov tak silně, jak jsem jenom mohl a uvolnil se tak, jak mi doporučil Inspekt. Pocítil jsem vjem pohybu... slyšel jsem zvuk, jako když kolem mne vane vítr. Předemnou... kolem mne... se najednou objevila scéna...

... pestré oblačné věže, stejné, jak si je pamatuji, jenomže to nejsou mračna... plující v odstínech zářivých barev, v každé barvě, jakou jsem kdy viděl. A některé si pamatuji, ale nedokážu je popsat... dovolu mi zastavit se v oblaku a sledovat ho, cítit... ne vidět, ale prociťovat...

...a je tam hudba... tisíce nástrojů a hlasů... melodie střídá melodii... dokonalý kontrapunkt, harmonické aranžmá, které tak dobře znám. Jenom se natáhnout a nechat ta oblaka, aby mne pohltila, a ta hudba je najednou kolem mne, ve mně... tisíc let je pouhým okamžikem... pouhým okamžikem... takové uvolnění a pohlčení, přesně jak si jej pamatuji. Jak to bude úžasné, když se sem vrátím a zůstanu zde navždy... navždy... ano...

... do mé extáze se vkrádá malý červili... něco není v pořádku? Ne, není to signál, abych se vrátil do svého těla. Co to tedy je? Co není v pořádku s těmi oblaky? Dívej se pozorně... tam, velký zářivě modrý, za kterým plují dva menší žluté... To znám! Další, které znám také... Co? Vypadají úplně stejně... a ty další jsou také stejné! Neustále se to opakuje. Pořád dokola. Stejné schéma v opaku-jící se smyčce!

... Ten červ, můj analytický červ roste. Ta hudba, sleduji tu hudbu... to není možné... ale ano, opakuje se... přesně stejná, jak byla před hodinou nebo také před věčností... přesně stejná. Zkusím to z jiného pohledu, z jiné perspektivy... zkusím se přemístit jinam...

... Tady to vypadá dost dobře... tady to bude určitě jiné. Ale ne... je to úplně stejné jako předtím... vůbec to není jiné! Chci dále... ještě dále... ale pořád tady v mém Domově...

... Tady by to už šlo. Ne, je to pořád stejné... nic nového. Žádný rozdíl. Stejné schéma, pořád dokola, stejná oblaka a také hudba... Pojd'me dále, ještě hlouběji...

... Jsou tady, shluk vlnek, vlnek energií hrajících hry. To již vypadá lépe! Někdy jsem byl takovou vlnkou... dovolte mi přidat se k vám! Dokola... nahoru a dolů... dovnitř a ven... kolem a dokola... nahoru a dolů... dovnitř a ven... ta hra je jako nekonečná smyčka... kolem a dokola... nahoru a dolů... nic víc, mám toho dost, již dost.

... A co takhle zahrát si novou hru? A co tak...! Ach, jste spokojeni s tím, co máte? Nechcete to měnit? Tak dobrá, dělejte si dále svoje...

Kam mám teď jít? Kam...? To je vše, co tady najdu! Nic víc tady není. Ale já nechci navždy vylehávat v těch stejných oblacích, poslouchat stejnou hudbu stále dokola... Nechci hrát stejné hry pořád dokola... Jak jsem o tomhle mohl snít...?

Není tady nic pro mne... Vůbec nic. Ted' si to vybavuji... stalo se mi to i předtím... to je důvod, proč jsem odešel... a nemohu se vrátit zpět! Nechci se vrátit zpět!

Měl bych odtud vypadnout... vím jak... vím, jak to udělat...

Zacítil jsem vjem pohybu, jako by mne ovanul vítr. Potom ti-
cho... Postupně, bez problému jsem vklouzl do svého fyzického
těla. Otevřel jsem oči a skrze slzy jsem se rozhlédl. Pokoj byl ozá-
řen měsíčním světlem, nic se v něm nezměnilo. Pouze já jsem se
změnil.

Několik hodin jsem nemohl usnout, byl jsem příliš rozrušen a
v depresi.

3. PO DÁLNICI

Mnoho týdnů jsem si zvykal na myšlenku, že již nikdy nebudu schopen vrátit se Domů. Představoval jsem si, že se vrátím jako hrdina a přinesu zpátky hodnotné informace *Odtud*, abych změnil a vylepšil ono *Tam*. Ale nemělo tomu tak být.

Více jsem se nepokoušel dostat se Domů. Definitivně a se smutkem jsem pochopil, že tato možnost již pro mne neexistuje. Jako bych si vzpomínal na své dětství: něco milého, ale nic, co bych chtěl znovu oživit. Zcela jistě se na tom podílelo mé ego a sebeuspokojení.

Místo toho se vynořilo nové *Známé*. Věděl jsem, proč jsem odtamtud odešel.

Další setkání s mým novým přítelem Inspektem mi značně pomohlo. *On* – nebo *Ona*, anebo *Oba dva* v jedné osobě, mne čekal. Zářivý bod v propastné temnotě.

Pocit ztráty pomine. Koneckonců neztratil jsi vše, protože ti zůstaly vzpomínky.

Nyní už tam nepatřím. Všechno bylo stejné, úplně stejné jako předtím. Ale já jsem se tam nehodil. Připadalo mi to, jako bych se snažil navléct si kabát či rukavice, ze kterých jsem již vyrostl. Nemohu tam jít a zůstat tam, jsem příliš jiný.

A z toho jsi smutný.

Ano. A víc než to. Je to pocit, jako by jedna má část přestala existovat. Tolikrát jsem si to představoval... jít Domů.

Je to ta realita návratu, která přestala existovat. Musíš se jí zbavit, jelikož je to iluze.

Již jsem to udělal. A myslím si, že vím, v čem spočíval ten rozdíl. Bylo to přesně takové, jaké jsem si vzpomínal. Nic se nezměnilo. A já jsem očekával alespoň nějaký pokrok. Ale byl jsem konfrontován jenom s neustálým opakováním. Když jsem to sledoval

a poslouchal dost dlouho, zjistil jsem, že se všechno opakuje. Není tam nic vzrušujícího, nic nového.

Toto energetické schéma... kdybys nebyl člověkem, tak to nezjistíš.

Určitě ne. To je důvod, proč jsem odešel z Domova, právě kvůli tomu omezujícímu faktoru opakování. Nebyl tam žádný růst, nešlo se tam nic nového naučit nebo zažít. Tím, že žiju na Zemi, učím se pořád. Neustále probíhají změny a z toho vyplývá ustavičně průběžné učení. Musím si zvyknout i na to, že se nemohu vrátit Domů. Není snadné to přijmout.

Už si zvykáš. Podobně jako si zvykneš na to, když v jistém bodě rozpoznáš, že se již více nemůžeš vracet, abys byl člověkem. Snad by bylo lepší říct, nikoli že nemůžeš, ale že to již nepotřebuješ, protože jsi vyrostl z toho, co nazýváš lidský kabát a rukavice.

To se stane? Že nebudu chtít být člověkem? Jak si s tím poradím?

Když se přiblíží tento okamžik, bude to mnohem snadnější, než se ti to v této chvíli zdá.

Dobrá... když to říkáš, věřím, že tomu tak bude.

Namísto pouhé víry to budeš vědět, jak rád říkáš.

Děkuji za tvou pomoc... i když je to málo vzhledem k tomu, co cítím...

Rádo se stalo.

Zářící postava začala blednout a pak zmizela. Bez problémů jsem se vrátil do těla.

Po tomto setkání se všechno velice změnilo. Začal jsem si být vědom dalšího širšího cíle – růst a vyvíjet se v respekt vzbuzující, ale vřelou bytost, kterou jsem radostně nazýval svým Inspektem. S touto touhou a rozhodnutím jsem přijímal jemnou výzvu, která mi byla nabídnuta. Výsledkem byla směs klidu a vzrušení, současně prostá i složitá, druh poznání a sounáležitosti, kterou není možno popsat.

Když jsem byl na svou žádost pozván na krátkou návštěvu k okraji vesmíru Inspektů, tento pocit se ještě umocnil. I když jsem

byl schopen vnímat pouze jenom něco málo víc než ohromnou empatii a lásku, která mne prozařovala, měl jsem také silný pocit, že jsem ve šťastném obydlí mnoha bytostí.

Dokonce tam byl i příliv nových příchozích, kteří se připojovali k této společnosti. Společnosti, kterou jsem procítil jako „Vrstvenou energii tvořící inteligenci²⁰“. Podivné bylo to, že na mne to působilo dojmem nového Domova zcela tak, jako bych již jeho obyvatele znal.

Současně to ale bylo něco více než jenom to, že je znám. Pociťoval jsem, jako bych byl jejich částí a oni zase částí mne.

Ta kombinace vzrušení a klidu mne uváděla ve zmatek. Proč neexistuje způsob, aby lidé na Zemi mohli žít v takové harmonii? V průběhu následujícího setkání jsem se s touto otázkou obrátil na mého přítele Inspekta.

Vznášeli jsme se mimo zevní okraj prstenců, které tvořily *Oblasti světónázorů*²¹, jak jsem se později dozvěděl. Tato oblast je částí spektra *M-pole*, přiléhajícího k *Systému Pozemského života*, kde po ukončení fyzické existence pobývá mnoho Lidských duší. Uprostřed jsme viděli Zemi obklopenou poloprůhlednými, zářícími vrstvami, vypadajícími jako koule. Čím víc jsme se vzdalovali, tím byla každá z nich větší a tenčí. Stálo mě to něco úsilí uvědomit si, že „vidíme“ nefyzické energie v jiné struktuře, nežli jsou elektrony a molekuly.

Je zajímavé, že tvá civilizace nic neví o tomto aspektu struktury, jak tomu říkáš.

Zajímalo by mne, jestli to vůbec někdy zjistí.

Prozkoumají to, ale ne tak do hloubky, jak by sis přál.

Pokud by tohle znali, mohli by vše dát do pořádku. Zdá se, že mnoho věcí nemá smysl. Bolest, utrpení, bouřlivé emoce. Pouze stěží lze akceptovat ten zmatek jako závazné schéma.

²⁰ Angl.: LIFE – Layered Intelligence-Forming Energy.

²¹ Angl.: Belief System Territories.

Když přijde tvůj čas, snad získáš to, co nazýváš Odlišným pohledem.

Můj čas? Znamená to, že budu mít možnost něco s tím udělat?

Ano... ty a tví přátelé. Přínosem by pro tebe byla návštěva potenciálních stavů bytí, které se liší od toho, co teď zažíváš. Například návštěva v období, kde je organizace lidského společenství zcela jiná, ale o to více se přibližuje tvým očekáváním.

Mohl bych?

Pokud je to tvé přání.

Budeš tam se mnou?

Bude mi potěšením. Jsi připraven?

Pokud se budeš pohybovat pomaleji, snad se naučím tu tvoji techniku, kterou používáš.

Již ji umíš. Je to stejná technika, jakou jsi použil pro cestu tam, kde to nazýváš Domovem. Jde o cíl, který zatím není součástí tvého poznání.

Máš pravdu. Veď mne a já tě budu následovat.

Zářící postava se začala pohybovat. Držel jsem se blízko ní, ale náhle mi začala mizet. Reagoval jsem automaticky. Energetické schéma Země se rozplynulo v temnotě, ze které se za malou chvíli počala vynořovat krajina. Těsně před sebou jsem zahlédl nehybnou zářící postavu Inspekta.

Nacházeli jsme se nějakých tisíc stop nad širokou kotlinou, která mohla mít osm až deset mil na délku a asi pět na šířku. Ze tří stran ji obklopovaly hory a na jejich vrcholcích ležely bílé sněhové čepice. Ve čtvrtém, otevřeném směru jsme viděli pole a lesy, které se táhly daleko až k horizontu. Na blankytně modré obloze s několika přerovými obláčky jasně zářilo Slunce.

Přímo pod námi ležela velká osada, která se táhla skoro až k úpatí hor. Bylo tam množství stromů různorodých tvarů a rozměrů, jejichž listů hrálo všemi odstíny zeleně. Mezi stromy vedla složitá a rozsáhlá síť úzkých pěšinek. Neviděl jsem však žádná obydlí a stavby, ani žádný dým či smog. Vzduch byl úplně čistý.

Obrátil jsem se na Inspekta.

Žádné domy? Žádná stavení?

Obydlí pro spaní jsou pod zemí, stejně tak jako i prostory pro řemeslné aktivity.

Kde jsou všichni lidé?

Mezi těmi stromy, každý vykonává svou vlastní práci.

Kolik je jich?

Pokud dobře odhaduji, bude jich něco přes dva miliony.

Dva miliony?

Je to tak.

Kolik je takových osad, jako je tato? To je naše Země, vid'?

Ano, je to Země a podobné místo je pouze jedno. A tito jsou jeho jediní obyvatelé.

Jediní na celé Zemi?

Přesně tak.

Raději se ani neptám, co se stalo, že počet obyvatel se takto rapidně snížil... Byly nás přece miliardy... Takže toto můžeme očekávat v budoucnu?

Vedeš své domněnky zcela nesprávným směrem, příteli.

Co tím myslíš?

Toto je místo z minulosti, dle tvého chápání času.

Z minulosti! Přece v dějinách se nevyskytuje nic, co by byt' vzdáleně připomínalo toto místo! Musí to být velice dávno.

To tedy je. Téměř milion tvých let.

Ti obyvatelé... jsou to lidé? Takoví jako já?

Trochu se liší, ale rozhodně to jsou lidé.

Můžeme sejít trochu níž?

Ovšem, proto jsme tady.

Uvidí nás? Můžeme s nimi komunikovat?

Ano, bez jakýchkoliv problémů.

Nebude jim vadit, že jsme je vyrušili?

Právě naopak, srdečně nás přivítají.

Sestoupili jsme ke stromům a potom jsme si to namířili k otevřenému prostranství, které svými rozměry připomínalo fotbalové hřiště. Byl to park anebo spíše obrovská květinová zahrada s

pečlivě udržovanými záhonky. Žádný druh květin či rostlin jsem neznal. Mezi záhonky se vinuly široké zatravněné stezky. Měl jsem dojem, že pod svýma nohama cítím trávu.

Protože ji opravdu cítíš. Přesně tak, jak ji vidíš fyzickým způsobem. Ale nejsi tady ve fyzickém těle.

Obrátil jsem se. Zářící postava Inspekta stála těsně vedle mne. Rychlým krokem se k nám blížily čtyři osoby. Všechny byly přibližně pět stop vysoké, ale lišily se odstínem barvy vlasů a kůže. Délka vlasů byla u všech stejná, měly je upravené tak, že jim zakrývaly uši. Pokud bych je posuzoval podle vzhledu tváře a těl, vypadaly jako aktivní třicátníci, kteří dbají o svou tělesnou kondici, ale bez nadměrně vyvinutých svalů. Byli to dva muži a dvě ženy. Bylo to jasné na první pohled, jelikož nebyli oblečení.

Oni nepocítují potřebu oblékat se.

A jak si udržují tělesné teplo? Jak se chrání před nepřízní počasí?

Každý z nich má k tomu vytvořen vlastní řídicí mechanismus.

Nic takového nevidím.

Ty bys řekl, že mají vše ve své mysli.

Jistě jsi již tady někdy dříve byl.

Ano... v jistém smyslu.

Čtveřice příchozích se zastavila těsně u nás, šťastně se na nás usmívající. Jejich nádherná těla byla ve výborné kondici. Byl jsem zvědav, jakým způsobem budeme komunikovat, jaký jazyk používají. A kdoví, jestli nás opravdu vidí?

Jeden z mužů vystoupil kupředu a přikývl.

„Ano, vidíme tě, Roberte. A domluva bude jednoduchá. Použijeme tvou angličtinu. O.K.?”

To O.K. na mne silně zapůsobilo. Bylo to podivné. Jakým zázrakem mohl znát americký slang a ještě k tomu z budoucnosti?

„Bereme ho přímo z tvé mysli. Není to problém.”

Všiml jsem si, že jeho rty se nepohybují, a současně jsem postřehl lišácké mrknutí okem. Oba dva jsme se rozesmáli – mentálně. Tak jsem našel nového přítele, který byl schopen přechíst z

mé mysli pravděpodobně vše, na co jsem pomyslel anebo co jsem pocítil. Od této chvíle náš rozhovor probíhal mentálně, skrze výměnu myšlenek.

„Je to krásné místo," začal jsem.

„Počasí je velmi příjemné. Každé odpoledne vyvoláváme bouřku, aby umyla listí a zásobila rostliny vodou."

„Takovou s blesky?"

„Ano, ale řídíme jejich intenzitu a sami vybíráme místa, kam mají uhořet. Elektrický náboj je životně důležitý pro všechny formy života, které jsou založeny na uhlíkovém základě."

„A vítr... vítr máte také pod kontrolou?"

„Vítr? Chtěl bys, aby zavanul silněji?"

„Ne, není třeba... je velmi příjemně...!"

Zeširoka se usmál.

„Zajisté tě zajímá, co jíme."

„Všichni vypadáte velmi dobře živeni a zdraví."

„Zdraví?"

„Žádné nemoci, rány a podobně."

„Z jakého zvláštního světa jsi přišel! Vy opravdu máte problémy s udržováním svých fyzických těl v dobrém stavu?"

„Je to náš hlavní problém."

„Jak smutné. Naše dějiny obsahují záznamy o podobných problémech před mnoha tisíci lety."

„Žádné bakterie? Žádné viry? Nikdo nebývá zabit či raněn?"

„Chápu, o čem mluvíš. Žijeme se všemi bakteriemi a viry v symbióze, Roberte. Nedochází zde k žádnému konfliktu. A pokud se týče toho zabíjení... zastavili jsme proces, který nazýváš umírání, již hodně dávno."

Otázky a myšlenky mi vířily hlavou. Nakonec jedna z nich vyplula na povrch.

„Pak tedy musíte mít pod kontrolou... rozmnožování?"

„Ach, ano. A pokud se týče zbytku tvých myšlenek – ten rituál nám pořád přináší velké potěšení."

„Ale nevidím tady žádné děti..."

„Máme hodně dětí. Chtěl bys nějaké potkat?“

„Ano, velice rád.“

„Přivolám je.“

V hlavě mi najednou zaznělo zvláštní pískání, které velice připomínalo ptačí trylkování. Znělo to téměř jako hudba. Mezi stro-
my se objevilo několik druhů zvířat, větších i menších. Bez obav
přiběhla ke čtveřici lidí, kteří je začali hladit a poplácávat. Někte-
rá z těch zvířat připomínala kočky, jiná měla plazí formu, něco
mezi menšími aligátory a většími hady. Další svým vzhledem při-
pomínala opice a ještě další mohla být něco jako jeleni, ale s mo-
hutnými hřívami a ocasy. Roj obrovských včel se vyvalil ze stro-
mu a prolétávaje nad našimi hlavami sestoupil směrem dolů a
zahrál nám jakoby přepadení či útok na naši skupinu.

Nad našimi hlavami kroužil párek velkých, zářivě zelených
ptáků, který nás pozorně sledoval z výšky. Nevelký bleděmodrý
ptáček se posadil mému příteli na rameno a zaštěbetal mu něco
do ucha. Muž ke mně vzhlédl.

„Naše děti.“

„Také bych chtěl takto nazývat vlastní zvířata dětmi.“

„Pokud si zapamatuješ ten zvuk a budeš ho cvičit, dokážeš to.“

„Je to stejné na celé Zemi? Tedy... myslím s těmi zvířaty?“

*„Pouze tady v této dolině. Zbytek se spíše podobá tomu, co jsi
četl ve svých knihách. Znáš systém potravinového řetězce?“*

„Znám. Tedy zvířata umírají.“

*„Ano, je to přirozený řád. Tyto naše děti mu podléhají také.
Rovnováha byla dosažena a my ji nenarušujeme.“*

„Čím se v tom případě živíte? Zeleninou?“

„Co jíme? Ukážu ti to.“

Můj přítel se obrátil k jedné z žen. Vzdálila se ke květinovému
záhonku a do dlaní nabrala něco, co vypadalo, jako obyčejná čer-
ná zemina. Potom se narovнала a stále ještě s tou hlínou v dlaních
se přibližovala k nám. Najednou jsem věděl, co se bude dít.

*„Máš chuť na svou oblíbenou kukuřici? Nazýváte ji Stříbrnou
královnou.“*

Přikývl jsem. Dívka si mne chvíli prohlížela intenzivním pohledem, potom hlínu ukryla ve spojených dlaních. Stále se mne upřeně dívala a já jsem věděl, že mi čte myšlenky. Nakonec zvedla dlaň, ukazujíc dokonalou miniaturu bílého kukuřičného zrna. Napřáhla dlaň svým směrem.

„On si to nemůže vzít – řekl můj přítel. – Nemá s sebou své fyzické tělo.“

Vycítil jsem, že se dívka usmála, otočila se a hodila zrnko jednomu z těch malých jelenů, který je podezřívavě očíhával. Smějí se, pomyslel jsem si, a proto musejí mít také i pocity.

„Zakoušíme každý pocit, jaký jenom si dokážeš vybavit, Roberte. Vážíme si pocitů, ale mají nad námi vládu pouze tehdy, když jim to dovolíme.“

Pocítil jsem příliv vděčnosti.

„Děkuji vám, že jste dovolili, abychom vás navštívili. A také za vřelé přijetí. Byla to pro mne velmi cenná zkušenost. Žádné konflikty, žádná zlost, žádné soutěžení...“

„Soutěžíme mezi sebou. Ale nikdy nedovolíme, aby nás to natolik pohltilo, že bychom zapomněli, že je to pouze hra.“

Na lásku jsem se neptal. Nebylo potřeba. Záření, které celá čtveřice vysílala, bylo toho zjevným důkazem. Vycítil jsem také špetku smutku promíchaného se vzrušením.

Můj přítel se opětovně usmál.

„Tvá návštěva byla dobře načasovaná, jelikož za krátkou dobu toto místo opouštíme. Musíme si zvyknout na život bez této naší doliny a našich dětí.“

„Opouštíte? Proč?“

„Asi před sto lety jsme dostali Signál. Očekávali jsme ho již několik tisíc let, až konečně přišel.“

„Nechápu.“

„Spíše si nepamatuješ. Připomeneš si to, když přijde čas tvůj i tvých spolubratři. Zakusili a poznali jsme všechna schémata změn v naší části tohoto fyzického vesmíru. Pohybujeme se stejným způso-

bem, jak to děláš ty, dorazili jsme až ke hvězdám a vrátili se zpátky. Nenašli jsme nic, co bychom neměli tady, nic opravdu nového."

„Asi chápu. Víte, je více..."

„Snad je to jeden z důvodů. Druhým je... zvědavost... ano, přesně tak, zvědavost."

„Ano! To znám. A vydáváte se na cestu všichni?"

„A proč bychom tu měli někoho nechávat? Copak ty bys někde ponechal třeba dlaň nebo prst?"

„Ale kam se vydáváte?"

„Signál nás povede."

„Co je to za signál? Můžete mi ho popsat?"

„Je vytvořen za účelem dorozumění."

„Dorozumění s kým? Anebo s čím?"

„S jedním z nás, který nás předešel. Všichni se dohodli, že když nadejde čas, abychom se vydali za ním, vyšlou určitý Signál. Jeden z nich to po mnoha letech udělal."

„Tedy on byl... vy jste... jakoby průzkumníci hledající nové světy, které byste si mohli podmanit."

„Ne k podmanění, Roberte. Ale abychom v nich mohli žít a pochopit je."

„Ale odkud víte, kam se máte vydat?" Neustále se ze mě vynořoval proud dalších otázek.

„Jednoduše budeme následovat Signál."

„Vnímáte ho i teď?"

„Ano, zajisté. Je s námi od chvíle, kdy jsme ho po prvé zaregistrovali. "

„Proč ho nevnímám také já?"

„Nevím proč. Může být, že jsi jinak naladěn."

„Tak dlouho jste čekali. Proč?"

„Bylo nutno vyškolit naše zvířecí děti, aby si poradily bez nás. Nyní jsme již tento proces ukončili a jsme v průběhu loučení se s nimi. Nemůžeme, a ani bychom je nebrali sebou."

Pochopil jsem, že nadešla chvíle, abych se vzdálil.

„Těší mě, že jsme vás mohli navštívit. Tak nějak mám pocit, že se ještě někdy setkáme.“

„Máš pravdu. Mohl bych ti říct více... ale to, jak bys řekl ty, by pokazilo celou hru.“

Zamával jsem jim na rozloučenou, a když jsem se začal vznášet nahoru, všichni čtyři zopakovali moje gesta. Neviděl jsem nikde postavu Inspekta, ale věděl jsem, jak se mám vrátit. Vycouval jsem postupně a vnořil jsem se do temnoty. Náhle se po mém boku zjevila jeho zářící postava.

Byli zajímaví, vid’?

Připomínali mi spíše lidi z budoucnosti, které jsem potkal dříve. Až na to, že tito žijí jenom kousek od Země, ne na ní.

Kvůli tvé lásce ke zvířatům jsme cítili sprízněnost.

Ano. Můžeme nyní navštívit ještě nějaké jiné místo?

Co by sis přál?

Letět někam, kde jsou nehumanoidní bytosti, avšak inteligentní. A nefyzické.

Výběr je velký, jestliže povolí kontakt.

Povolí? To nezní zrovna uklidňujícím dojmem...

Někteří by se na tebe dívali, jako na... škůdce. Ano, škůdce.

Ale řekl jsi mi, že jsem nezničitelný! Nemohou mi ublížit!

Je to tak.

Myslím, že potřebuji něco, co bude mnohem víc vzrušující. Nezní to bláznivě?

Ne, ne pokud to chceš.

A budeš se mnou i tentokrát?

Jsem pořád s tebou. Následuj mne.

Zářící postava začala mizet. Následoval jsem ho pomocí metody, kterou jsem se naučil již dříve. Bylo důležité sledovat jeho energetické pole. Zdálo se, že minula věčnost, ale přesto to trvalo jenom okamžik. Pořád jsem v temnotě sledoval světelný bod před sebou. Pak následovala exploze jasných barev v podobě drobných bodů, které vytvořily několik nepravidelných tvarů... první byl jasně zelený... pak žlutý a nakonec jsem byl vtažen do

jednoho, který byl světle oranžový. Nehybně jsem čekal, až se kolem mne protlačí ten oranžový, který mne držel v těsném sevření. Neměl jsem strach, ani jsem se nepokoušel bránit. Věděl jsem, že to nemá význam.

Najednou do mého vědomí proniklo několik úderů, jako série elektrických šoků. Nebyly silné, spíš jenom náročné, ale rozčilovaly mne. Připadaly mi, jako by to byl nějaký strojový jazyk, binární kód. Byl jsem si však jist, že to byla komunikace nějakého živého organismu.

Nárazy pokračovaly a bušily do mé hlavy. Nerozuměl jsem a snažil jsem se vysílat mou vlastní nedokonalou verzi neverbální komunikace. Představil jsem si model naší Sluneční soustavy, mentálně jsem namířil šipku ze třetí planety a ukončil jsem představu místem, kde jsem právě byl. Vyvolalo to odezvu tepů, která mi připomněla primitivní formu morseovky, avšak nepřeloženou do písmen. Jakmile si na ně moje mysl zvykla, začal se vytvářet obraz... planoucí slunce, avšak šipka nemířila od něho, nýbrž na něj. Bylo to místo, kde jsme momentálně byli?

Tlukot ustal. Pak se začala opakovat krátká sekvence, která se ještě jednou zopakovala. Mohlo by to být potvrzení, které označovalo „ano“?

Sekvence se ještě jednou zopakovala. Zdálo se, že je to tak. Vytvořil jsem a následně vyslal v myšlenkách obraz sebe sama ve fyzickém těle. Vzápětí přišla v odpovědi jiná sekvence – negativní, jak jsem pochopil.

„Znamená to, ne'? Nepotkal jsi zatím žádného představitele mého druhu? Ukážu ti." Nejlíp jak jsem uměl, jsem vyslal obrázek skupinky mužů a žen.

Odpověď byla záporná.

„Zajímá tě, kdo jsem a čím jsem?"

Opět záporná odpověď.

„Ale rozumíš mi?"

V tomto případě odpověď byla kladná, pokud jsem samozřejmě dobře chápal.

„Ale já ti nerozumím. Odečítám pouze *ano* a *ne*.“

Záporná odpověď.

„Chceš, abych ti rozuměl?“

Opět záporná odpověď.

„Tak mi tedy dovol odejít a já se vzdálím z tvého energetického systému.“

Tempo a síla úderů narůstaly a pak údery postupně utichly. Měl jsem dojem rychlého a prudkého pohybu. A opět jsem se ocitl v hluboké temnotě se zářící postavou Inspekta po mém boku.

Komunikoval jsi pouze s nevelkou částí celku.

Znamená to, jako například s prstem?

Ano, to je vhodné přirovnání.

Prst nemá příliš rozvinutou osobnost.

Ale jsou takoví, kteří dovedou komunikovat i s podobnými bytostmi.

Zajímavé, jestli i já někdy toho budu schopen.

Věřím, že ano, pokud o to budeš usilovat.

Mým problémem je zvědavost. Řekni mi, existují nějaké nelidské bytosti, se kterými bych se mohl setkat a které by se mnou komunikovaly?

Vidím, že mne považuješ za nefyzického a že jsem lidskou bytostí.

Nějakým způsobem vycituji, že jsi opravdu někdy musel mít fyzické tělo, i když ne teď. Jsi příliš svobodný. Nikdy jsi neříkal, že jsi byl lidskou bytostí, ale přesto si myslím, že jsi jí byl. Hlavně proto, že máš smysl pro humor, sice potutelný a sarkastický, ale máš. A to je velmi lidské.

Následovala chvilka ticha. Zářící světlo Inspekta působilo dojemem mihotání.

Vycituji tvou potřebu okamžitého návratu do fyzického těla.

Ano, myslím, že bych se měl vzdálit. A moc ti děkuji za tento výlet.

Bylo mi potěšením.

Vrátil jsem se do fyzického těla, abych si vyprázdnil močový měchýř. Signál – můj signál – měl obvykle stejný původ. Být lidskou bytostí není opravdu nic moc, ale ve skutečnosti je to velmi zábavné!

4. VÍTANÍ A LOUČENÍ

Moje zvědavost stále nebyla ukojena. Cítil jsem se plný síly a připraven na nové dojmy. Ale zjistil jsem, že ne vše, o co požádám, mohu považovat za předem splněné. Když jeden ze sousedů zemřel – anebo odešel, jak raději říkám – na srdeční infarkt, jeho rodina mne poprosila, zda bych mohl zjistit, kde je a zkontaktovat se s ním. V průběhu mé následující návštěvy u mého přítele Inspekta jsem ho v této věci požádal o pomoc, ale on mi řekl, že v této chvíli to není možné. V dané chvíli jsem se musel spokojit pouze s informací ve formě *rutiny*.

Další otázka, která mi přišla na mysl, měla mnoho společného s mou vlastní fyzickou zkušeností v oblasti *Tady*. Konkrétně jsem se zeptal Inspekta, zda by mi mohl ukázat nefyzickou inteligentní formu, která ale nebude lidskou bytostí, se kterou bych mohl lehce navázat kontakt. K mému údivu mi můj přítel nabídl, že mne k takové bytosti neprodleně zavede. A tak jsme vyrazili do temnoty. Po chvilce jsme se ocitli v prostoru, který byl poset hvězdami. Těsně pod námi bylo něco, co jsem rozeznával jako náš Měsíc, a opodál bylo vidět ohromný, bělomodře mramorovaný zemský glóbus.

Rozhlédl jsem se kolem. Kde se nachází ta super nelidská inteligence? Inspekt zachytil mou myšlenku a řekl mi, abych se otočil dozadu a směrem nahoru.

To, co jsem uviděl, mi vyrazilo dech. Nějakých dvacet stop nad mnou se vznášel a rozpínal v rozloze několika mil ohromný kulatý objekt. Vypadal přesně jako typický „létající talíř“, pouze byl asi tisíckrát větší. Až příliš velký, aby tomu šlo uvěřit – jen jsem na to pomyslel a objekt se okamžitě srazil na velikost nějakých dvě stě stop průměru.

Následně se na spodní straně odsunuly dveře a objevila se v nich postava... úplně lidská, mužská postava a kráčela – ano, kráčela k místu, kde jsem se vznášel já. Když již byla dostatečně blízko, okamžitě jsem ji rozeznal. Nízká, kulatá, buclatá, oblečená do obnošených šatů s šedým cylindrem na hlavě, s červeným baňatým nosem s ústy zkřivenými úšklebkem – byla to dokonalá replika filmové hvězdy z mnoha komedií, pana W. C. Fieldse, kterého jsem měl v mládí velmi rád!

Tato replika, projekce, hologram – anebo co to bylo – hovořila úplně stejně, se stejnou intonací a přízvukem. Pozval mne na palubu a ukázal mi něco jako ohromný klenutý pokoj, jehož stěny byly pokryty fotografiemi všech komiků, o kterých jsem kdy slyšel. A také i mnohých jiných, které jsem předtím neznal. Bylo tam spoustu neúhledně jen tak naškrábaných vtipů a kreslených komiksů. Fields to všechno označil za svůj náklad.

Zformuloval jsem ve své mysli otázku.

„Náklad? Co to znamená náklad? Ukončete konečně tu komedii s personifikací. Přede mnou se můžete chovat takový, jaký opravdu jste.“

„Opravdu? To myslíte vážně... ale raději bych si, pokud vám to nevádí, ponechal tuto postavu. Pomáhá mi to myslet lidským způsobem. Anebo byste raději někoho jiného? Například Groucho Marx?“

„Ne, ne. Raději již zůstaňte v této postavě. Řekněte mi, co vlastně děláte, že si tak poletujete kolem Země?“

„Milý chlapče, já jsem exportér.“

„Chápu. A co máte takového, že bychom to mohli potřebovat – ovšem kromě té kosmické lodi.“

„Asi jsem se špatně vyjádřil. Já exportuji od vás, a ne k vám, přáteli.“

„A co pro vás tak cenného bychom mohli mít? Máte jasně daleko lepší technologii. Komunikujete pomocí mysli. Nemáme nic, co byste mohli potřebovat.“

Poškrábal se na nose.

„Tedy, pane, jak to říct, není lehké to dostat, ale daří se mi to. Ano, pane, daří. U nás toho není ani špetka, a ani si neumíte představit, jak je vzácné to, co vůbec nemáte.“

„Vůbec nemáte, ale co?“

„Sbírám už to celé věky. Kdysi dávno to bylo zřídka, ale nyní se to vyskytuje nějak častěji.“

„Nechápu.“

„Jedním z problémů je, že někdy je potřeba civilizaci poznat, aby ji šlo pochopit.“

„Stále nechápu...“

„Vy lidé to máte. A je to velice vzácné a ceněné mezi ostatními inteligentními druhy ve fyzickém vesmíru, jak tomu říkáte, ale také jinde. Velice vzácné a cenné, pane. Jsem ve sbírání specialista. Vidím, že nerozumíte! Dovolte mi, abych vám to vysvětlil.“

„Ano, prosím.“

„Je to jeden produkt z milionu a vy, lidé, ho máte. Smysl pro humor! Žerty! Legrace! Nejlepší povzbuzující prostředek pro přetížené mentální systémy. Automaticky odstraňuje napětí a tlaky téměř po každém použití!“

Takže... tady mezi námi brousíte a hledáte poslední a nejnovější...?

„Přesně! Vy lidé, když občas uvidíte naše sběrné jednotky, okamžitě si to vykládáte špatně. Dokonce o nás tvoříte ufonské vtipy! Jediné, co chceme, je naslouchat a dívat se. Nic víc. Nemluvte o občasném kanadském žertíku, abychom nevyšli ze cviku. A nyní mne omluvte, pane, musím pokračovat v cestě.“

Najednou jsem se octl mimo kosmickou loď a zaregistroval jsem, jak rychle mizí v dálce. Zaměřil jsem se na svého přítele Inspekta, který na mne čekal opodál v temnotě. Dozvěděl jsem se alespoň, že lidé mají jednu jedinečnou kvalitu.

Zvládl jsi to dobře. Ale je zde ještě jedna věc, která zaměstnává tvou mysl. Máš skrytou touhu ji vyjádřit.

Ano... je zde něco, co bych chtěl navštívit. Víš, co myslím.

Co nejvyvinutějšího a nejdokonalejšího člověka na fyzické Zemi, který je tvým současníkem.

Je to tak. Dá se to udělat?

Ano, ale výsledek možná nebude odpovídat tvým očekáváním.

Přesto bych byl rád...

Povedu tě.

Ani nevím, jako dlouho jsem následoval mizející světelnou vlnku černou tmou prostoru. Najednou jsem se ocitl v pokoji, normálním pokoji, skromně zařízeném několika křesly židlemi a stolem. Dvěma okny dovnitř proudilo sluneční světlo a za nimi bylo vidět vysoké stromy. Mohlo to být kdekoli na Zemi.

U stolu na jednom konci místnosti seděl člověk. Nedokázal jsem odhadnout, jestli to byla žena nebo muž, tvář a stavba těla odpovídala oběma pohlavím. Tvář měl téměř bez vrásek, světle hnědé vlasy mu zakrývaly uši. Věk jsem odhadoval na něco mezi třiceti a padesáti lety. Měl skromné oblečení, bílou košili a tmavé kalhoty. Překvapilo mne však jeho vyzařování. Bylo jako jasná jarní sluneční záře, naplněná každou představitelnou lidskou emocí. Jeho vzhled mne téměř ohromil, přesto mi byl důvěrně známý, dokonale vyvážený. Jednu chvíli jsem měl dojem, že je mužem, pak zase že je ženou. Opravdový On-Ona!

Vyzařování najednou ustalo. On-Ona – nazvěme jej takto – vzhlédl. Měl bezedné oči, neměl jsem dojem žádného výrazu ani vyzařování. Dokonale se ovládal, pouze jsem nechápal, jaký má důvod takto se omezovat. Jeho rty se ani nepohnuly, ale přesto jsem ho slyšel. Očekával jsem to. Pochopil jsem, že se poněkud usmívá.

„On-Ona? Takové jméno jsem nikdy neslyšel.”

„Neměl jsem na mysli žádnou neuctivost. Pouze jsem nevěděl, jak tě nazvat.”

„jakékoli jméno je stejné dobré. Nuže, skutečně věříš, že bych ti mohl být v něčem nápomocen?”

„Vždy jsem doufal, že ano.”

„A jak?"

„Potřebuji odpovědi na pár otázek..."

„K čemu bys mohl potřebovat moje odpovědi?"

„Já... nevím..."

„Naléháš na druhé, aby hledali své vlastní. Proč bys to ty měl dělat jinak?"

To mne zasáhlo. Bylo mi, jako by použil můj vlastní žertík proti mně samotnému.

„Máš pravdu. Jediné, co mne na tobě zajímá, jsi ty sám, nikoli odpovědi na mé otázky."

„Jsem pouze jeden z mnoha ve tvé statistice. Jeden z milionu druhů. Tvůj přítel mne našel docela dobře."

„Vnímám tě jako člověka ze Západu, přesto nikdo na Zemi nevěří, že existuješ. Ale... my jsme se setkali před... jednou... že?"

„Vidíš? Odpovídáš si na své vlastní otázky."

„A ještě... žil jsi pouze jedinou fyzickou existenci. Nebyl jsi recyklován jako my ostatní. Ale jak je to možné, že vím tyto věci?"

„Čteš je v mé mysli."

„Pouze v její části a jsem si jist, že pouze díky tvému svolení. Jeden souvislý život trvající tisíc osm set let! Jak to děláš, že jsi stále... mladý?"

„Neustále měním obor své činnosti. To umožňuje každému uchovat si mládí. Je to dostačující odpověď?"

Vítání a loučení

„Úžasná. Jaká radost, setkat se s tebou tímto způsobem! Jaká je tvá momentální činnost, pokud to mohu takhle nazvat?"

„Můžeš mi říkat organizátor anebo racionalizátor, jak se ti zlíbí."

„Myslím si, že při tvých schopnostech je mnoho věcí, které můžeš dělat právě v tomto okamžiku."

„Snažím se neztrácet čas."

„Cože? Okamžik, mohu si to odečíst... jezdíš se záchrankou, jsi barmanem, který pracuje na směny, psychiatrickým poradcem...

a teď právě se chystáš na univerzitu, kde budeš přednášet o dějinách. A to máš ještě více činností."

„Mám rád lidi."

„Počkej... kdysi jsi létal na kluzácích v Harris Hill... vzpomínám si na tebe. Ano, to bylo tam."

„Jenom jsem se chtěl trochu pobavit."

„A kde jíš a spíš?"

„Již před lety jsem toho zanechal."

„Tvé přednášky o dějinách musí být fascinující."

„Snažím se pobavit lidi a uvádět je ve zmatek protiklady."

„A co tvá další činnost... co to bude?"

„Ovšemže organizování. Zavádění ‚Proměnných‘ podobně, jak to děláš ty. Stejně jako tvá kniha anebo programy měnící vědomí, které šíříš – všechno to přidává ‚Proměnné‘ do životů těch, kteří se s tím setkají. A nyní, místo neustálého ptaní, proč si neodečteš, co má být organizováno a jaké cíle mají být dosaženy? Mohu ti na toto téma předat rutinu. Dozvíš se o plánu, který nemá nic společného s komunismem anebo socialismem, kapitalismem anebo diktaturou."

„Ale říká se, že něco takového nemůže existovat."

„Právě proto je radno o to usilovat. Je nutné celosvětové sjednocení lidského úsilí. Toho je možno dosáhnout skrze rozpoznání nutnosti, a ne skrze náboženství, rasistické či politické názory anebo skrze sílu zbraní."

„Nutnost je bolavá věc. Svět by se mohl octnout v opravdu mizerném stavu."

„Toto přesně je důvod, abychom počkali. Ta doba přijde."

„Ale lidé se na světě ještě nikdy na ničem zcela neshodli."

Ucítil jsem příliv energie, připomínající ten předešlý. Když se ta energie ztratila, pochopil jsem, že jsem rutinu již úplně přijal a že je připravena rozbalit se, když k tomu bude vhodná doba. Měl jsem však pro Něj-Ni ještě jednu otázku.

„Když budeš mít čas, snad bys mohl popřemýšlet o zorganizování energií, se kterými pracujeme? Potřebovali bychom to."

„Ve skutečnosti to nepotřebujete, ale udělám, co budu moci."

„Ukážeš se ve fyzickém těle?“

„Zcela určitě. Ale nepoznáš mne.“

„Ty víš, že to budu zkoušet.“

„Zajisté, Ašanýne. Budu na tebe čekat. Ale znovu mne nenajdeš, jedině že bych souhlasil se setkáním. A teď mne omluv, musím spěchat na univerzitu.“

„Velice jsem ti zavázán, děkuji. Uvidím tě opět někdy brzy?“

„Ne. Teď nějakou dobu ne.“

On či Ona, *Organizátor* se ode mne odvrátil a odcházel a ani jednou se neohlédl. Neochotně jsem se odebral vyhledat *Inspekta*, ale nemohl jsem najít ani stopu po jeho vyzařování. Uvědomil jsem si, že nastala doba návratu do fyzického těla. Návrat proběhl bez jakýchkoliv problémů. Když jsem se ocitl ve svém fyzickém těle, posadil jsem se, protáhl se a v tomto okamžiku jsem pochopil, že jsem dostal záchytné body pro svou další práci. On-Ona mne nazval Ašanýn. Anebo že by to byl pouze chytrý úhybný manévř, řekněme pro jeho pobavení?

Od tohoto času jsem si pečlivě prohlížel každého návštěvníka, který k nám přicházel. Možná jsem se s ním měl vsadit, že ho poznám...

Po této zkušenosti jsem se dovtípl, že více než jindy potřebuji solidní a dobré informace. O pár nocí později jsem se za použití obvyklé techniky opět soustředil na mé kontaktní místo a na *Inspekta*. Zářící postava na mne již nehybně čekala. Vycíťoval jsem vyzařování, které důvěrně znám a které mne velice povzbuzuje, ale které mne při našem prvním setkání téměř znehybňovalo. Připomněl se mi můj dřívější pocit bázně i to, jak jsem se poprvé před ním strachy téměř složil.

Ale neudělal ji to. Místo toho jsme si podali ruce.

Máš pravdu. Nevěděl jsem, co mám udělat.

Nyní si již velice dobiv umíš poradit se svým dolad'ováním. Ne-potřebuješ, abychom se ti vibračně přizpůsobovali. Zřetelně mne chápeš a tvé myšlenky jsou kompaktní a jasné.

No a konečně mohu snášet tvou silnou záři bez toho, abych se chvěl.

To je zajímavé, ty pro mne záříš úplně stejně.

Jsou to mé myšlenky. Čteš je v mé mysli, potřeboval jsem čas, abych si na to zvykl.

Ty čteš v mých myšlenkách úplně stejně jako já ve tvých.

Pak si tedy uvědomuješ mé obavy v souvislosti se změnami v našem světě.

Zajisté. Nicméně, vyjádřeno tvými slovy, není to naše oddělení.

Ale jaké stanovisko mám k tomu zaujmout já? Můj vlastní svě-tonázor potřebuje, když už ne abych ho pochopil, tak alespoň vysvětlení.

Své odpovědi jsi již začal nacházet. I když se ti budou zdát těžké, odměna bude velká.

Zjevně víš na toto téma mnohem více, než si mohu v tobě pře-číst. A z nějakého důvodu mi to nechceš anebo nemůžeš říct. Proč?

Ten důvod opravdu existuje. Řčeno tvými slovy, všechno, co ti poskytujeme, se pro tebe stává pouze domněnkou. Přesto je pro tebe naprosto důležité, abys věděl, co hledáš. A takové poznání ti nemůžeme zajistit.

Znamená to, že si to poznání, ať už to znamená cokoli, musím zažít a teprve pak získám svou vlastní zkušenost?

Přesně tak.

Ale ty víš o všech zkušenostech, které se mi dějí a budou dít?

Pouze do určitého bodu. Od určitého stadia jsou tyto informace pro nás nedostupné. Co nevidět se tento důvod objasní také tobě.

Domníval jsem se, že víš všechno. Mýlil jsem se.

Jelikož hledáš další poznání, tvá stezka se mění. Budeš pokračovat v jiném směru. Nebudeme se již stýkat tak, jak to děláme dopo-sud.

Co... co tím chceš říct?!

Že to, po čem toužíš, můžeš dosáhnout pouze v jiné formě bytí. Jsi pro ni dostatečně připraven.

Ale... nechápu. Udělal jsem něco špatně... nevhodně?

Právě naopak. Prostě tvůj dosavadní kabát a rukavice, jak ses kdysi vyjádřil, se ti nebudou již nadále hodit.

Má to znamenat, že dosáhnu více než ty? To je nemožné!

Budeme vždy s tebou. Na tomto se nic nezmění. Ale ty změníš svoje zaměření, polaritu. Taková komunikace jako dosud již nebude nadále zapotřebí.

Změním svou polaritu? Ale já přece vůbec nevím, jak to mám udělat!

Již jsi to udělal. Z místa, kterému říkáš Domov, ses vrátil zcela sám. Naučil ses to tehdy, když ses přepóloval, abys dosáhl tu změnu. Pamatoval sis to. Předtím jsi to používal.

Máš na mysli... tu metodu vycházení a návratu do fyzického těla? Jakoby zpomaleně? To, čemu já říkám rychlé přepnutí?

Přesně tak. Ale je tady ještě něco. Je tady ještě Základní, esenciální poznání, jak ho nazýváš, které musíš teprve odhalit a prozkoumat. Přejeme ti na tvé cestě hodně úspěchů.

Ale... setkáme se ještě někdy?

Ano. Ale již ne tím způsobem jako doposud.

Já... já nevím, co říct... co si mám myslet...

Není potřeba cokoli říkat anebo si myslet...

Zářící postava zablikala a zmizela. Čekal jsem v hluboké temnotě celou věčnost, smutný a zmatený, a pak jsem se rozhodl pro návrat do fyzického těla.

Měl jsem tíživý pocit ztráty. Ale... chybějící Základ? Nový směr? V mém osamění nebylo místo, kam bych se chtěl podívat.

5. KOMPENZACE A PŘESKUPENÍ

Ze začátku se mi zdálo nemožné, abych se kdy přenesl přes ztrátu mého přítele Inspekta. Mnohokrát jsem se pokoušel se s ním setkat na našem obvyklém místě, ale nikdy tam nebyl. Nebylo tam nic, ani známka po jeho energetickém vyzařování. Měl jsem pocit opuštění a ztráty orientace a tyto se stávaly nesnesitelnými.

Následně se dostavila deprese, kterou jsem v denním životě jen velmi těžce překonával. Nakonec se mi povedlo víceméně úspěšně se jí ubránit. Jelikož mé kontakty s Inspektem ustaly, můj cíl – stát se členem tohoto druhu – také ztrácel na významu. Neznamená to, že bych na něj úplně zapomněl. Postupně jsem se navrátil do vynucené rovnováhy díky nutnosti řešit každodenní problémy a situace. Jelikož nebyl nikdo, kdo by mi pomohl, řešil jsem ten problém sám.

Pravděpodobně bylo nutno se zaměřit *novým směrem*, ale neměl jsem ponětí ani žádný ukazatel, jak postupovat. S tím souvisela otázka: Jaký je ten *Základ*, který jsem zatím ještě neobjevil? V jedné věci jsem si byl jist: kterýmkoliv směrem se vydám, bude to neoddelitelná součást procesu mé výuky, ať se mi to líbí, či ne.

Opět jsem se zaměřil na *Základy*. V čem bych je měl hledat? Uvědomil jsem si, že v mém *Odlišném pohledu* něco chybí. Bylo nepochybně potřeba vrátit se k podstatě a zkusit odhalit něco, čemu jsem dosud nevěnoval pozornost. Jiné řešení jsem neviděl.

Potřeboval jsem solidní základnu osvědčeného *poznání* Pak se budu moct pustit do neznámých oblastí, kde – jak jsem doufal – najdu chybějící *Základ*. V úvodu jsem si musel stanovit neodkladnou prioritu – jasné pochopení *zde a teď*, pochopení fyzického života bez filozofického a emocionálního podbarvení. Toto by

vytvořilo opravdu pevný základ. S tímto předpokladem na paměti jsem se rozhodl, že uspořádám vše, co mi je dosud známo.

SYSTÉM POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Když se život, založený na uhlíkové bázi, počal vyvíjet do nej-různějších forem, každá z nich se držela jedné zásadní instrukce: přežít. V podrobnostech to znamenalo fyzické přežití ve vysoce organizovaném a vyrovnaném systému vzájemností a symbiózy. Přežití jednotky garantovalo přežití druhu.

Na jiné úrovni sama Země obdržela podobné instrukce, co dává úplně jiný pohled na takové jevy, jako je vítr a oceánské proudy, zemětřesení a sopky. Takovým způsobem matka Země naplňuje mnoho kritérií pro svou existenci jako živého organismu. Předpokládá to existenci vědomí myslí úplně odlišného od toho, kterým disponuje dominující druh, který je založen na bázi uhlíku. Tento druh si dosud stále není vědom tohoto aspektu pozemského ekosystému.

Přežití bylo a je prvním zákonem v tomto systému. Každá ze životních forem si za účelem svého přežití musela přivlastnit svou denní dávku výživy. Ty, které toho z nějakého důvodu nebyly schopny, podléhaly buďto mutacím anebo hynuly.

Spolu s proměnou základních životních forem do různých druhů se objevilo určité schéma. Pro větší a rychlejší druhy se stávaly dokonalým zdrojem potravy druhy pomalejší, menší anebo nehybné. Kvůli tomu se menší formy naučily pohybovat rychleji, reprodukovat se častěji a plodněji, anebo byly v tomto řádu věcí eliminovány. A opačně, pomalejší, ale větší formy zjistily, že menší si vyvinuly ostré zuby a schopnost lovit ve skupinách. Popravdě řečeno, ani jedna ze životních forem nežila v naprostém bezpečí před jinou. Nebezpečí, krize, stresy a smrt se staly obvyklým schématem. U typického účastníka Systému pozemského života se strach před zničením a nebezpečím projevoval okamžitou a bezprostřední akcí – bojem nebo útekem. Společně s dalším

vývojem tohoto schématu, stejně tak i celého procesu, se objevila nezbytná rovnováha, kterou dnes známe jako potravinový řetězec.

Systém pozemského života byl a dosud stále je autoregulační a autoregenerační energetickou strukturou. Čím více se dozvídáme o symbiotických vazbách vzájemně v něm působících, tím více chápeme jeho fascinující složitost. Celá tato struktura je polaritní takovým způsobem, že každá z jejích částí je vzájemně propojena s dalšími.

Když se opět podíváme na Systém pozemského života, vidíme, že základní schéma soutěžení se zdá být produktem příkazu k přežití. Každá životní forma soutěží s jinými o elementární platformu svého fyzického přežití: o vodu, kyslík, teplo a sluneční světlo. Často se to vysvětluje nutností uchování si svého životního prostoru, na zemi anebo pod ní, ve vodě či ve vzduchu. Nazýváme to různě: teritoriální imperativ, pokoj, domov, ležení, úkryt, rezervace, osobní majetek, nemovitost, město, stát. O tyto záležitosti životní formy bojují a za ně pokládají své životy.

Něčím zcela jiným je rozdělení prostoru podle vhodnosti k životu. Každý druh může přežít pouze v jemu vyhovujícím prostředí. Ať již ve vzduchu či ve vodě, při produktivně pracujícím potravinovém řetězci zůstával systém v patřičné rovnováze. Mnohdy zde bylo zapotřebí k jemnému vyladění pouze malých změn.

Udržet rovnováhu na kontinentu bylo každopádně mnohem těžší. Proto se zde různorodost druhů vyvíjela rychleji, přičemž problémy reprodukce a přežití se řešily s daleko větším důvtipem.

Základy, ze kterých nyní vycházím, obsahují tyto následující body:

1. Při vstupu do *Systému pozemského života* je každá životní forma naprogramována, pravděpodobně skrze DNK, základní instrukcí: *Přežít!* Je to základní příkaz, ze kterého vychází veškeré konání. Cílem je přežití druhu tím, že přežije jednotli-

vec. Tento pokyn je specificky zaměřen pouze na fyzickou existenci a nemá jiný význam. Úspěch se rovná fyzickému přežití. Neúspěch je fyzické nebytí – smrt. Strach se rovná možnosti nepřežít.

2. *Systém pozemského života* je neosobní v tom smyslu, že každá živá bytost soutěží s ostatními v získávání život udržujících živin. Toto soutěžení se uskutečňuje nejen mezi jednotlivými druhy, ale uvnitř stejného druhu. Spolupráce v rámci jednotlivých druhů a mezi nimi je standardně působícím procesem: systém si často vynucuje spolupráci jako nutnost dalšího přežití. Celek tvoří dohromady dravčí systém.
3. Jakékoli vědomí, které se nespojuje s fyzickým přežitím se neguje. Každá projevená emoce, pokud není svázána se základem direktivou přežití, se považuje za anomálii. Strach se nepovažuje za emoci.
4. Základním vzorcem tohoto systému je změna. Setrvání se považuje za entropii²². Entropie je smrt. Takže narušení rovnováhy je něčím stálým, tvořícím rovnoměrnou přizpůsobivou odezvu na všech úrovních. Polarizace anebo rozdílnost je integrující silou, působící v celém systému.

Z našeho *Odlišného pohledu* je Systém pozemského života typicky dravčím potravinovým řetězcem, i když jenom zřídka ho za takový považujeme. Může působit chaotickým a neobvykle složitým dojmem, ale ve skutečnosti je organizován a funguje na základě několika jednoduchých pravidel:

*Vyvíjej se a existuj tak dlouho, jak jenom můžeš.
Dobývej si vše, co potřebuješ pro svou existenci.
Udržuj bytí svého druhu skrze reprodukci.*

²² Entropie – tendence systému spět od uspořádanosti k chaosu.

Pro používání těchto zásad nejsou stanovena žádná omezení či podmínky. Síla, rychlost, lstivost, citlivost smyslů – ty zde představují ohromná aktiva. Symbiotické či cizopasně vztahy jsou rovněž velice přijatelné. Úcta, etika, empatie a podobné pojmy neexistují. Každý člen systému je dravcem a tento proces nelze změnit anebo překazit tak dlouho, dokud existuje Systém pozemského života. Bez dravčího konání je přežití těžké, ne-li zcela nemožné.

CIZINCI

Uprostřed nerušené probíhajícího produktivního procesu Systému pozemského života se u jedné z forem nečekaně objevila neobvyklá věc. Něco podobného mohlo stejně tak dobře nastat u kteréhokoli z tisíců jiných druhů. Proč se to stalo právě tomu jednomu, ve skutečnosti dodnes nikdo neví. Výsledkem nebyl nový projekt, ale přizpůsobení původního. Všechny původní vzorce Systému pozemského života zůstaly stejně silné, avšak jsou pod částečnou kontrolou.

Aby tahle mutace mohla přežít, musela se objevovat ve velkém počtu, nejen v jednom případě, a současně na různých místech. Důkazy, které archeologové a antropologové shromáždili vykazují, že v kontextu doby, od kdy systém začal fungovat, se podobná mutace vyskytla prakticky současně v úplně různých oblastech.

Ze začátku bylo přežití pro nově modifikovaný druh nesmírně obtížným úkolem. Stavba jeho těla ho nutila k vypracování vlastních unikátních metod obrany proti vnějším vlivům. Až na hlavu byl prakticky bez srsti. Proto musel použít speciální prostředky pro ochranu před zimou, ohněm a rovněž před zuby a drápy ostatních živočichů. Sám nebyl vybaven ani tesáky ani drápy, což bylo v procesu sebeobrany a shromažďování potravy velkou nevýhodou. Neměl rovněž ocas, nemohl tedy v případě napadení šplhat na stromy, a co víc, ocas mu chyběl i jako prostředek k

projevení emocí. Dvě nohy místo čtyř měly negativní vliv na jeho stabilitu a způsobovaly jistou neohrabanost. Disponoval také svislou páteří, místo původně projektované horizontální. Avšak o skutečném rozdílu od ostatních živočichů nakonec rozhodl mozek, poněkud připomínající tumor²³.

Jiná zvířata byla větší, rychlejší, silnější, uměla lépe šplhat, plavat přirozeným způsobem a mnohem účinněji vzdorovala živlům. Minulo mnoho generací, než přichází nový druh pochopil, proč a jakým způsobem se mu podařilo přežít, přestože měl neohrabané a málo efektivní tělo. Postupně si představitelé tohoto druhu všimli, že se liší od všech ostatních zvířat. Ale musely minout další stovky tisíc let, než si přinejmenším část z nich uvědomila, že skutečně jsou něco víc než jiná zvířata. I když se někteří i nadále považují za druh inteligentních zvířat.

Tento nový činitel v Systému pozemského života prokázal svůj ničící a zmatek rozsévající účinek. Disponoval stejnými pudry, motivacemi a omezeními jako ostatní formy života, i když k nim vlastnil nevýhody vyplývající ze tvaru těla a schopností. A přece v poměrně krátkém čase převládl nad ostatními druhy. Jedinou oblastí, kterou si nepodmanil, byla energie samotné Země. Základní struktury kontinentů, vzduchu, vody a ohně zůstaly ve většině neovládnuty a nezměněny.

Toto dobývání si vyžádalo nesmírně podstatnou a významnou daň. Nový druh zasvětil doslova veškerou svou energii Systému pozemského života a ignoroval či nepřihlížel k žádnému přímému poznání o tom, co by mohlo být mimo něj. Takto zůstal pevně uzamčen v konceptu reality Systému pozemského života. Ale současně v přímém rozporu s onou obrovskou množinou a zaujatostí pozemského poznání zůstávala nejzákladnější vlastnost tohoto druhu – rozum a vědomí, neustále cizí samotnému systému. Právě vyvíjející se mysl byla schopna poskytnout prostředky k podmanění si všech jiných druhů, to právě ona rozšířila prvotní

²³ Nádor.

konceptu „pudu sebezáchovy“ do hranic absurdity, naprosto protichůdných tomu, co je možno být i vzdáleně považovat za potřebu.

V určité etapě nový druh sám sebe označil pojmem člověk: Lidská „bytost“. Homo sapiens.

Od nejranějších dob se Lidská mysl naučila mnoho ze svého dědictví. Rychle si uvědomila, že zvířecí stádní instinkt se výborně hodí pro účely spolupráce. Přisvojila si koncepci párování, kterou převzala od zvířat ochraňujících svá mláďata až do doby, než jsou schopna postarat se o sebe. Převzala techniku skupinového lovu. Zorganizovaná spolupráce jí umožnila úspěšně soutěžit s jinými zvířaty. Postupně se tento druh vyvinul v největšího dravce, jakého naše Země poznala, považující lov za vědu, umění a dokonce i za sport.

Ale zřejmě nejrychleji byla rozpoznána zvířecí koncepce vedoucí pozice ve stádě. Původně vedli ti nejsilnější, potom se přidávala i lstivost, inteligence a rozumové schopnosti. Vůdce měl prvenství ve výběru žen, jeskyní, nejlepší části úlovku. Soutěžení mělo své místo až mezi těmi, kteří stáli níže v hierarchii. Dravost uvnitř druhu se stala normálním chováním, podobně jako je tomu i ve zvířecích stádech.

V průběhu doby, kdekoli se lidé organizovali do větších skupin, se vždy vyčleňovala představa božské bytosti, která se takto stávala jedním z nejdůležitějších činitelů. Vysvětlení tohoto jevu je jednoduché. Když Lidský rozum vyrostl z batolecího období, neměl již své rodiče, o které by se mohl opřít, které by mohl obvinít, od kterých by mohl čekat pomoc, neměl nikoho, kdo by mu ustanovoval pravidla. Tento stav vyústil ve vytvoření patřičné náhražky. Jak je tedy vidět, potřeba božstva či bohů může mít jednoduchý racionální původ. Jako děti rosteme pod ochranou otcovské nebo mateřské autority, která je pro nás bezprostřední reprezentací moci a majestátu, který nás vytvořil. V době, kdy se sami stáváme rodiči, hledáme anebo si vymýšlíme většího Otce či Matku, aby převzali tuto roli. Koncepce božské bytosti je příhod-

nou metodou, jak vysvětlit neznámé a zprostit lidi od přebírání mnohých nechtěných zodpovědností. Cenou za to je však nutnost vzdát se mnoha svých pravomocí. Mnohé rozvíjející se osobnosti tvrdí, že nikdo či nic není důležitější než oni sami. Takovým lidem se bude zajisté těžce přijímat omezení tohoto druhu.

Kvůli utřídění a umístění *Neznámého* v kategorii *Známého* se Lidská mysl rozjela ještě v jiném směru. Vzala bezprostřední, opakovatelné experimenty a používajíc pravidlo příčiny a následku je proměnila ve *Známé*, předávané z otce na syna, z matky na dceru, od ústního podání až k písemnému záznamu, až nakonec v něco, co dnes známe jako školy. Až poměrně nedávno byl hrubý a zjednodušený proces hledání *Známého* oficiálně uznán a dostal název *věda*.

Postupně, jak ubíhal čas, dominující lidský druh posunul proces dravé rivalizace dál za základní pokyn: zabít – abych přežil. Vyvinul svá vlastní pravidla a zásady, které se často dostávaly do konfliktu se Systémem pozemského života. Strach byl stále nejdůležitějším obchodním artiklem, společně s chtivostí a egem, sexualitou a podobnými činiteli. Ale mimo zkreslení a pokřivení cizí způsob myšlení přetrvával.

Cizí Lidská mysl začala projevovat a uvádět prvky zcela neslučitelné se Systémem pozemského života. Jsou to: za prvé zájem a empatie ve vztahu k jiným členům druhu; za druhé zájem a empatie ve vztahu k členům dalších druhů; za třetí rostoucí zvědavost a neklidná podezřívavost týkající se omezení, která byla viditelně uvalena na všechny členy systému. Dějiny a filozofie jsou plny hledačů zajímavostí a podezřívavých Lidských myslí. Vždycky byla, podobně jako je tomu třeba i dnes, malá bezvýznamná skupinka lidí, kteří mají čas a energii na to, aby si sedli a přemýšleli. Tito lidé odsunuli bezprostřední potřebu a úsilí o přežití.

Kolik je takových lidí? Jeden z tisíce? Jeden z deseti tisíc? Jeden ze sta tisíc? Místo toho, aby plánoval a intrikoval, jak podvádět své spolubratry anebo dobývat bohatství naší planety, ty zvědavé a podezřívavé Lidské mysli hledaly použitelné vzorce mimo

Systém pozemského života, v sobě samých a také v jiných lidech. To, co našly, dostačovalo k tomu, aby se rozezněly citlivé struny jejich bytí a aby výsledky svých hledání předaly ostatním. A poznáním bylo to, že lidské bytosti jsou něčím víc než pouhými zvířaty, přežívajícími a umírajícími v Systému pozemského života.

Avšak do dnešní doby se toho nepovedlo dosáhnout příliš mnoho, kromě koncepcí, jako jsou: naděje, náboženství, vína, prostá víra a pořád ještě nedostatečně definovaný soubor nářeků a návrhů, skrývajících se pod pojmem *láska*. Tedy tento druh jako celek je i nadále neklidný a nenaplněný.

Takový je Systém pozemského života, ve kterém se v současnosti nacházíme, a takový je stav Lidského rozumu a mysli. Toto jsou ty *Známé* a to je to místo, ze kterého začínáme, v souladu s naším současným vědeckým poznáním.

Ale... chybějící *Základ*? Stále jej nevidím, i když mnoho jiného jsem si již ujasnil.

6. UVNITŘ A NAVENEK

Tedy... Kde je ten chybějící *Základ*? A jaký je ten nový směr? Zdá se, že obě tyto věci jsou dobře ukryté. Snad by bylo pro další hledání užitečné vysvětlit si, kdo ve skutečnosti jsme.

Jako Lidské mysli jsme tím, co myslíme. Jsme i tím, co myslí druhí. Pokud bychom to hlouběji prozkoumali, většina toho nemá moc společného s našimi fyzickými těly. Abychom rozuzlili ten problém, vytvořme model Lidské mysli takový, jaký je a funguje v praxi, pragmatický model, jestli chcete. Představte si ho jako cibuli, složený z vrstev. Rozpitvejme po řadě všechny vrstvy, od vnitřku směrem ven.

VNITŘNÍ JÁ²⁴

Je skutečnou, původní Lidskou myslí. Pokud bychom definovali toto nejvnitřnější jáství, jsme neomezenou esencí úhrnu našich zkušeností. *Vnitřní já* se skládá:

- z toho, co jsme prožili a vědomě si mysleli až do dneška;
- z prožitých emocí;
- z projevené a prožité lásky;
- z prožitých snů, ať již si je pamatujeme, anebo ne;
- z bolestí a radostí;
- z představ, přání a nadějí;
- ze všeho, co je uvedeno výše, ale odehrálo se to v průběhu naší nefyzické aktivity (např. ve spánku atd.);
- ze všeho, co je uvedeno výše, ale odehrálo se to v průběhu naší účasti v předchozích inkarnacích;

²⁴ Angl.: „The Core Self“, *Vnitřní já*, nebo Vyšší já.

- z neidentifikovaných prvků.

ZVÍŘECÍ NIŽŠÍ JÁ²⁵

Je nejhůře ovladatelnou vrstvou či prvkem. Skrze ně se vyjadřuje Lidská mysl a skrze ně také vstupují veškerá data ze Systému pozemského života. Je to místo, kde dochází k filtraci, zkreslení a znečištění. Problém je v našem domnění, že na ně musíme spoléhat, jelikož v opačném případě bychom nemohli zůstat fyzickými lidmi. Fyziologicky se skládá ze savčího mozku, plazího mozku a z limbického systému. Jeho signály působí negativně téměř na každý aspekt lidského života – téměř na každý, ale ne na všechny.

VĚDOMÁ MYSL²⁶

Další vrstvu můžeme identifikovat jako to, za co sama sebe považujeme. Je však zcela odlišná od skutečného vědomí toho, čím opravdu jsme. Důvodem je, že můžeme dosáhnout pouze na část Vnitřního já. Odtud pochází hrubé zkreslení, jelikož vyjádření musí projít *Zvířecím nižším já*. Vědomá mysl může být zcela přesná, ale v některých oblastech místních pojmů a zvyků může podávat protichůdnou interpretaci oproti té, která pochází z vašeho *Vnitřního já*.

I když velká část této vrstvy je záměrně ukryta před jinými, značná část se projevuje v našem zevním vědomí. Její projev nedokážeme příliš ovlivnit, jelikož je příliš silná. Navíc se vrstva komplikuje světonázorovými systémy, pro mnohé z nás se její složitost stává opravdovým bludištěm. Není divu, že většina z nás z něho neumí najít cestu ven.

²⁵ Angl.: „Animal Subself”.

²⁶ Angl.: „Conscious Mind”.

VNĚJŠÍ LIDSKÁ MYSL

Další vnější vrstvou je to, o čem se domníváme, že si o nás myslí ti druzí. Je to ohromná směsice, protože její část tvoří intuitivní, neverbální komunikace. Mnohdy pak dochází ke zmatení dojmů, které pocházejí z analytických postřehů a smyslových vjemů. Tato vrstva je v neustálém pohybu, ustavičně se mění pod vlivem nových zážitků a vjemů.

V této oblasti, která je silně ovlivněna společensko-kulturními souvislostmi, vyvíjíme umělé tendence a motivace, které pravděpodobně vedou k většině mentálních a fyzických poruch. Většina lidí tyto sklony udržuje a vede zcela živelnou existenci, čímž vzniká takový způsob života, jaký – pokud by převládl – by vedl k opravdovému peklu na Zemi.

ÚLOHA LIDSKÉ MYSLI

Pokud budeme postupovat dále směrem ven, dostáváme se ke *slupce* neboli k tomu, co chcete, aby si o vás mysleli ostatní. Obvykle je to velmi prosté. Většinou to vyplývá z toho, co se považuje za přípustné a také z potřeb okolního světa. To vše je nadějně převrstveno vlnami a impulsy linoucími se z vašeho *Vnitřního já*²⁷. Prezentace osobnosti²⁸ bývá velice pečlivá a je potažena lesklou vrstvou klamů a lží. V těžších případech se navenek neprojeví ani stopa po vnitřních vrstvách, a to ani pod vlivem velkého stresu. Tito lidé umírají temně a stoicky, s nasazenou falešnou maskou.

²⁷ Angl.: „Core Self“ V textu je potřeba rozlišovat mezi pravým jástvím (Core Self) a osobnostním projevem závislým na Systému pozemského života.

²⁸ Angl.: self – já, osobnost.

Vrstva nejvzdálenější od středu, sahající mnohem dál, než si připouštíte, se skládá z toho, co si o vás myslí druzí. Je to vrstva, která vzniká, když kdekoli a kdykoliv na vás nějaká osoba, či bytost pomyslí, byť příležitostně. Již touto myšlenkou jste jistým způsobem „uvedeni do života“. Můžete si udělat určitou představu o velikosti této vrstvy, když si vzpomenete na všechny, na které jste kdy mysleli vy, i když pouze výjimečně. Přidejte k tomu (zatím ať je to pouze domněnka) všechny ty, kteří na vás neustále myslí, ale již neobývají fyzická těla, kteří jsou nyní *někde jinde*, a k tomu ty, které znáte z jiných existencí, ať již jsou to jakékoli bytosti z jakéhokoliv bytí. Možná vás pak překvapí, jak jste velcí a čím vším vlastně jste.

Velmi malá část tohoto vašeho vyzářování, jak ho vnímají jiní, si je vědoma podstaty vašeho pravého *Vnitřního já*. Důvodem a překážkou tohoto uvědomění je předstírání a filtrování. Ale skutečný problém spočívá v tom, že se hodně zajímáme o to, co si o nás myslí druzí.

Tolik k modelu Lidské mysli jako takové. Teď bychom mohli zřetelně zbystřit náš *Odlišný pohled*, pokud se soustředíme pouze na známky *Vnitřního já*, které svým způsobem prolíná vrstvami toho, čím jsme. Musíme si přesto dát pozor na napodobování. Existuje mnoho těch, kteří jsou oddáni Systému pozemského života a kteří mohou vytvářet množství *falešných Vnitřních já*. Umí to tak šikovně, že zcela zamaskují činnost a motivaci pravého Systému pozemského života. Je snadné stát se obětí takového podvodu.

Pomůckou by mohlo být přijetí, čili přeměna domněnky ve *Znamé*, že my, jakožto Lidské vědomí mysli, plníme účel anebo

účely, současně jako jednotlivci, tak i celý druh, ve vztahu k existenci v Systému pozemského života. Tato fakta ale mnohdy naše fyzické bdělé vědomí nechápe. Pokud se Lidská mysl dožaduje činu a *Systém pozemského života* má potíže s jeho provedením, vzniká konflikt. Odtud pramení čím dál větší podezření, že mnoho našich mentálních a fyzických dysfunkcí je výsledkem právě tohoto konfliktu. Pouze jeho nevelká část probíhá zevně, ve většině případů vystupuje jako konflikt mezi zvyklostmi a motivacemi uvnitř Lidské mysli.

Nyní bych chtěl popsat několik všeobecných znaků, jimiž se projevuje *Vnitřní já*, když proniká popsányými vrstvami bytosti. Tyto vlastnosti nepatří do Systému pozemského života a nemají zvířecí povahu. Nejsou také utříděny podle pořadí důležitosti.

EMOCE²⁹

Je to jakékoli subjektivní a spontánní vyjádření pocitů: smutku, radosti, hněvu, žalu, extáze, nenávisti, exaltace, deprese atd. Je důležité je zažít a pak se naučit je ovládat a řídit v souladu s naším přáním.

V Systému pozemského života se emoce, kromě oblasti související s přežitím, nevyskytují. Jako příklad můžeme uvést ochranu mláďat. Motivem takové reakce je čistě agrese anebo obrana. Dalšími pocity jsou například: touha vlastnit, dominovat, žárlivost, pýcha atd.

EMPATIE³⁰

Je oceněním a také pochopením bez nutnosti mít nějaké osobní vzpomínky nebo zážitky, jež by se k tomuto pochopení

²⁹ Angl.: „Emotion“.

³⁰ Angl.: „Empathy“ – schopnost vcítit se.

vztahovaly. Empatie je rozpoznáním jednoty mimo okruh fyzických druhů.

Je rovněž odrazem poznání, že každá taková zkušenost je podstatná pro proces výuky jednotlivce. Z toho vyplývá, že není možno, a ani by nic nemělo být činěno, pokud jde o pokus změnit problémy, kterým musí čelit jiní. Sympatie a soucítění jsou specifickými verzemi empatie, které jsou v různé míře zbarvené emocemi.

Systém pozemského života neobsahuje poznání ani pochopení této oblasti. Za nejbližší přirovnání můžeme považovat efekt stáda, nebo smečky, který je zcela založen na přežití. Snad je možné, že nejnovější výzkumy delfínů přinesou v této otázce nějaké nové poznatky.

JEMNÝ ÚSMĚV

Jedná se o informační tok přímo z *Vnitřního já*. Je to něco jako neverbální komunikace, jako vícenásobný a zcela simultánní přenos či příjem, který není možné vyjádřit slovy. Bezděčnou odpovědí je zde výraz tváře: „Rozumím, hlasitě a zřetelně!"

Pozemský životní systém nedisponuje ničím podobným. Nejbližší se tomu podobá vztah mezi Lidskou myslí a domácím mazlíčkem – olizování ruky anebo předení. Avšak napodobení zde neexistuje.

ŠIROKÝ ÚSMĚV

Opět informace plynoucí bezprostředně přímo z úrovně *Vnitřního já*. Toto vyznačování nelze přeložit do slov anebo obrazů. „Radost" anebo „legrace" jsou pro ně příliš přízemní výrazy. Existuje ale i mnoho napodobenin, a jelikož smích je silně odzbrojující, je používán pro celou řadu manipulací. Abyste pochopili, musí-

te obejít to, co ukazuje, a sáhnout do samotného pramene vyzařování.

A opět, Systém pozemského života neobsahuje nic podobného ani srovnatelného. Něco podobného – například vycenění zubů – je považováno za výstrahu anebo za předzvěst boje.

VNÍMÁNÍ KRÁSY

Toto je čiré *Vnitřní já*. Je to uznání inspirace a tvořivosti nejen ve výtvorech Systému pozemského života, ale také ve výtvorech Lidské mysli, od visutých mostů až po sborový chorál. Je to proces sbírání informací a zkušeností, kterým Lidská mysl není schopna odolávat.

V *Systému pozemského života* neexistuje pochopení tohoto jevu ani ničeho podobného, proto zde nemohou být, a ani nejsou žádné napodobeniny.

NOSTALGIE³¹

Vyvěrá z původní paměti vašeho *Vnitřního já*. Nejlépe se dá charakterizovat jako emocionální hodnota zkušeností z předešlých životů v současném životě. Tímto způsobem je možné odklonit se od výchozí a předpokládané prosby: ukažte mi cestu, abych mohl jít Domů.

Systém pozemského života neobsahuje nic podobného. Nejblížším podobenstvím může být stěhování ptáků a lososů, ale jejich motivace jsou stejně účelovými systémovými vzorci.

³¹ Ang.: „Nostalgia” – stesk.

JEMNÝ DOTEK

Velmi jednoduchý výrazový prostředek *Vnitřního já*. Dotek místo silného sevření, přátelské poklepání místo rány, pohazení místo úderu. Dokonce i zvířata to znají a chápou rozdíl mezi nimi.

Avšak v *Systému pozemského života* se zvířata učí pouze jeho hrubší variantu. Ale všechna se umí vzájemně olizovat a otírat, což zřejmě postačuje.

ANONYMNÍ DÁVÁNÍ

Je skutečným projevem *Vnitřního já* v akci. Dobrými příklady mohou být altruismus a agape³²; nezištná pomoc druhým bez jakékoli náhrady či uznání, kromě té, kterou poskytne vaší vnitřní Lidské mysli.

V *Systému pozemského života* je to zcela nepochopitelný druh jednání. Pokud se v něm vyskytne, tak pouze náhodně, nikdy ne záměrně.

MYŠLENÍ

Lidské mysli disponují natolik pokročilou schopností myslet, že tato v *Systému pozemského života* nemá obdoby. Když se nám podaří prohlédnout pasti systému, zakoušíme ohromný příliv idejí, inspirací, intuice, invence, inovace a všechno to máme seříděno v našem úžasném počítači, v mysli. Tyto vlastnosti jsou produktem příkazů *Vnitřního já* a rovněž jsou často prodchnuty zvědavostí, tím velkým katalyzátorem změn.

V *Systému pozemského života* není nic takového, co by toto být vzdáleně připomínalo. Jediné, co nacházíme, je určitá výroba základních nástrojů, nějaké instinktivní procesy, jež jsou obvykle

³² Agapé – řecký výraz pro široce pojatou lásku k bližnímu.

spojeny s čistě fyzickým smyslovým vjemem. Popravdě řečeno, některým zvířatům také není zvědavost cizí, ale často pro něává tragické následky.

LÁSKA

Tato položka obecného zájmu se většinou chápe a interpretuje chybně. Abychom ji důkladněji racionalizovali, bude potřeba ji zevrubně prozkoumat. Uvádím rutinu, kterou mi předal můj přítel a kterou můžeme považovat za dobrý začátek. Pokud ji jednou přijmeme, bude se rozbalovat postupně tak, jak ji budeme analyzovat.

„Lásce se není možno naučit, lásku si není možno koupit a není možné ji vyučovat. Vzniká uvnitř jednotlivce jako odpověď na zevní impulz. Jedinec nemá možnost ovládat její vznik. Když jednou vznikne, může se dále vrstvit nebo tříbit, ale nikdy ji není možné zničit. Fyzická smrt nemá žádný vliv na skutečnost její existence. A láska jako energie není závislá na časoprostoru, ani není jeho součástí.

Je to vyzařování, které nelze uchopit a podržet si ho. Místo toho je možné ho vnímat. Prožívat, jak proniká skrz jedince, který k ní přidává další vrstvu, jež vzniká efektem tohoto prolínání. Ta energie se v důsledku toho posiluje a jedinec se stává jejím trvalým dárce i odběratelem.

Není tedy divu, že v důsledku silného zdůraznění sexuálního pudu a romantického mýtu mnoho lidí tvrdí, že ve svých vztazích prožívají něco, co bychom mohli nazvat Velkou láskou. Není tomu tak. Jediným způsobem, jak se lásky můžeme dotknout, je skrze společné sdílení životních zkušeností. Ani tehdy však nic nezaručuje, že Velká láska vznikne. Ale na druhé straně, ona bude postupně ovládat vás. Přestože to knihy doporučují, nemusíte pracovat na jejím rozvoji. Čas zde nehraje roli. Čím hlubší a intenziv-

nější je sdílená zkušenost, tím méně času je potřeba k jejímu vzniku.

Jiná lákadla nemusí být vždy destruktivní nebo bezcenná, ale bezpochyby spadají do jiné kategorie. Rozdíl spočívá v tom, že Velká láska je nezničitelná a věčná a rovněž nikdy není závislá na místních obyčejích či zvycích. Například přátelství může být považováno za stín Velké lásky anebo přinejmenším za něco jí velice blízkého.

Největší problém zde však spočívá v chybné identifikaci. Nežřídko jsme chyceni v pasti domněnky o tom, že jsme našli Velkou lásku, často s katastrofálními následky, kdy námi ‚milovaná‘ osoba neodpovídá našemu ideálu.

Nejdůslednějším a nejzřetelnějším projevem Velké lásky je snad mateřská láska. Bezvadně odolává veškerým zkouškám, i když je často ve velké míře poplatná společenským zvyklostem.

Muži nacházejí Velkou lásku u jiných mužů, ženy zase u jiných žen obvykle v důsledku hluboké zkušenosti, která měla své místo v určité době, i když samotná hluboká zkušenost automaticky Velkou lásku neprobouzí. Ale když už se to přihodí, často bez jakéhokoli úsilí a bez naší vědomé účasti, je trvalá v plném významu tohoto slova. Když pracujete společně, hrajete si společně, bydlíte společně, bojujete, trpíte, smějete se a tvoříte skupinu, vzrůstá možnost jejího vzniku.

Nejpodstatnějšími charakteristickými vlastnostmi Velké lásky je, že nezaniká spolu s fyzickou smrtí a že ji v průběhu fyzického života není možno uhasit. Z nutnosti, slušnosti anebo důvodů, které nemůžete ovlivnit, lze lásku sublimovat, ale i tak navždy zůstane ve vás, jemně vyzařujíc ve vašem nitru. Proč se věta ‚Dokud nás smrt nerozdělí‘ stala součástí naší kultury, je dodnes záhadou. Snad byla vymyšlena proto, aby se osoba, která nadále fyzicky žije cítila citově svobodná a mohla vkročit do dalšího manželského svazku a dále skrze plození potomků zabezpečit udržení lidského druhu. Jiný úhel pohledu nedává žádný smysl.

Velká láska je tím nejryzejším projevem *Vnitřního já*."

Když tak uvažuji nad výše uvedeným, usuzuji že zdroj chybějícího *Základu* je nyní zřejmý – je jím *Vnitřní já*. Ale jak je možno ve skutečnosti poznat sebe sama?

7. CESTOVNÍ PRŮVODCE

Jak pokračuje hledání chybějící Podstaty, můžeme my, studenti a účastníci Systému pozemského života, zrekapitulovat a sečíst to, co jsme se dosud naučili. A to proto, abychom byli v lepší kondici před další cestou, která na nás ještě čeká. I když se náš *Odlišný pohled* již začíná formovat, vyvstává v nás pořád stejná otázka: proč se tím vůbec zabýváme? Proč podstupujeme útrapy této cesty, když bychom mohli v klidu relaxovat v pohodlí příslušného systému víry?

Později uvidíme, zda nám ta cesta přinese nějaký užitek. Zatím se soustředme na to, kde se právě nacházíme a co nového před námi odhaluje náš *Odlišný pohled*.

Systém pozemského života, se všemi svými chybami a nedostatky, je výbornou vzdělávací mašinerií. Pro každého z nás přináší individuálním a jedinečným způsobem široké pochopení energií, včetně možnosti jejich ovládání a používání. Toto je v jiných systémech obvykle nedosažitelné. Výjimku tvoří právě strukturované prostředí, jakým je časoprostor.

Systém pozemského života je souborem nástrojů a my se učíme, jak je používat.

V Systému pozemského života se učíme také měřítkům. Je to polaritní prostředí, ve kterém je umožněno srovnávání. Učíme se, co je teplo a co zima, co znamená být silný a co slabý, hladový či sytý, rychlý anebo pomalý, smutný nebo radostný, muž nebo žena, přítel nebo nepřítel, láska nebo nenávisť – tento výčet nemá konce.

Učíme se využívat energii mnoha různými užitečnými způsoby. Používáme fyzickou energii uvnitř, ale i vně našich těl. Prožíváme a usměrňujeme mentální energii bez toho, abychom přesně věděli, jak funguje, jelikož nám to připadá zcela přirozené.

Využíváním naší Lidské mysli se učíme tvořit skrze způsoby a metody, o kterých jsme ani nevěděli, že existují, jelikož jsou v časoprostoru něčím unikátním a některé z nich jsou zcela specifické. Jsou totiž dostupné výhradně a pouze v tomto systému, nikde jinde. Otevírá to cesty k výrazovým prostředkům vymykajícím se jakýmkoli možnostem popisu.

Stejně tak se učíme hodnotit krásu. Nacházíme ji ve skalách, statných jedlích, bouři, vlnách na oceánu, západech slunce, jemných slovech, vysokých mrakodrapech, hudebním akordu, levhartím skoku – a opět ten seznam nemá konec. Ale hlavně krásu nacházíme v tom, co si jiné lidské bytosti myslí a co dělají, v jejich a našich emocích. Tedy učíme se hrát si a smát se.

Každá věc, kterou se učíme – není důležité, zda velká či malá anebo zdánlivě bezvýznamná, má velký význam *Tam* – mimo časoprostor. Dá se to plně pochopit až tehdy, kdy se setkáte se zkušenější bytostí v Systému pozemského života, která „přebývá“ *Tam*. Pak se dozvíte, a nebude to pouze domněnka, ale přesvědčení, že učit se být člověkem je hodno jakékoli ceny.

A nyní vyvstává potřeba upřesnění dosavadních informací. Je potřeba uvést do života tu největší změnu v našem dosavadním pohledu a poskytnout jednoduchý a pochopitelný smysl naší existence zde, v Systému pozemského života. K tomu je zapotřebí podívat se zblízka na něco velmi unikátního – na náš myslící proces.

Současné teorie mají za to, že kromě aktivit, jejichž podstatou jsou zvířecí instinkty, je naše myšlení rozděleno do dvou základních kategorií. Můžeme je rozdělit na ty, které vyvěrají z levé mozkové hemisféry, a na ty, které naopak pocházejí z hemisféry pravé. Pamatujte si ale, že tyto názvy jsou pouze symbolické a pouze velmi volně provázány s tím, co si pod pojmem „levý“ a „pravý“ obvykle představujeme.

Levá hemisféra je ta část nás, která dohlíží na to, aby vše bylo uděláno. Má na starosti analytickou a intelektuální oblast činností. Tady mají svá místa naše matematická a jazyková centra;

odtud pochází naše logické uvažování, naše vědecké metody, náš organizační talent a učitelské schopnosti a mnoho, mnoho dalšího. Je to právě aktivita levé mozkové hemisféry, která nás odlišuje od zvířat. Je i zdrojem našeho optimismu typu „to se dá zvládnout“.

Naše pravá hemisféra je úplně jiná. Z ní pocházejí vjemy formy a prostoru, krásy, intuice, emocí a navíc všechno to, co levá hemisféra nedokáže pochopit anebo zařadit, včetně lásky, přátelství, inspirace atd. Pravá mozková hemisféra je zděšena představou, že v levé hemisféře se může zrodit způsob, jak spočítat či klasifikovat lásku či přátelství. Pro pravou hemisféru jsou tyto kvality posvátným územím. Může to znít paradoxně, ale naše pravá hemisféra je současně i generátorem našich negativních pocitů.

Nejnovější koncepce tvrdí, že patřičně dle změn v situacích v našem každodenním životě lidské vědomí přeskakuje tam a zpět mezi levou a pravou mozkovou hemisférou. Když se trápíme nad nějakými výpočty, dominuje levá část našeho mozku. Když posloucháme hudbu, štafetu přebírá hemisféra pravá. Mozek je na vrcholu svého výkonu tehdy, když myšlenkové procesy probíhají v mozku současně a jsou integrované, sjednocené a synchronní.

Již odedávna probíhá jakási skrytá kulturní válka, která se teprve v posledních letech dostává na povrch dění. Totiž ti, u kterých dominuje levá mozková hemisféra, považují ty, u kterých vládne ta pravá, za neschopné existence v *Systému pozemského života*. To vše do té míry, že pak mají sklon se k nim chovat s nedůvěrou, dokonce i s pohrdáním. Na druhou stranu zase ti, u kterých převládá pravá hemisféra, pohlíží na ostatní takovým způsobem, že jim chybí představivost, že jsou nudnými materialisty či necity bez duchovních hodnot.

Nyní je na čase ukončit tu nerozumnou válku a konečně uvést na pravou míru to nebezpečné nedorozumění.

Naším hlavním a základním cílem, kromě výuky skrze zkušenost lidské existence, je nabývání a rozvíjení toho, co označujeme

jako intelekt – vědomí levé hemisféry. Není nutno, abychom podobně takto rozvíjeli vlohy hemisféry pravé, jelikož je již dávno vlastníme. Přinesli jsme si je sebou – nějakým způsobem jsou nám vrozeny.

A právě tyto způsobilosti levé hemisféry se neobyčejně cení, když pobýváme na návštěvě anebo se vracíme *Tam*, mimo časoprostor. To levá mozková hemisféra identifikuje omezení našeho vývoje, které existovalo před naším pobytem zde. Pouze funkce levé hemisféry mohou proměnit *Neznámé* ve *Znamé*, rozptýlit strach, umocnit zkušenost, otevřít nové obzory, zlomit falešné světonázory. Právě levá hemisféra chytá každou myšlenku, informaci anebo inspiraci vysílanou z anebo skrze pravou mozkovou hemisféru a nutí ji k činnosti. Podle jakýchkoliv standardů se nic cenného nemůže stát opravdovým a skutečným, dokud to neprojde levou částí mozku.

Pravá hemisféra zůstávala nezměněna po celá tisíciletí. Nerozvíjela se a je úplně stejná, jaká byla vždycky. A opačně – vědomí levé hemistery se vyvíjí neustále, buď záměrně, anebo z nutnosti. V minulém století tento rozvoj nabyl exponenciální charakter a svou expanzí zasáhl nikoli jenom jednotlivce, ale miliony lidí po celém světě.

V současnosti levá část mozku již tak hluboce prozkoumala časoprostorové jevy, že to vypadá, jako by zůstalo již málo oblastí pro další výzkum, aniž by se opakovaly a recyklovaly věci známé. Na druhé straně, pro takový výzkum jsou *Tam* připravena energetická pole. Ze samotné své podstaty levá hemisféra nemůže sama o sobě pomoci tomu, aby se konstruktivně zapojila do procesu svého opravdového zhodnocení a využití. Pravá hemisféra ji k tomu nutí – a právě pravá hemisféra hraje v tomto procesu řídicí úlohu.

Nakonec tedy došlo k tomu, že naše levá hemisféra byla důkladně obezděna. Koneckonců, je to plně omluvitelné. Tuto izolaci způsobil fakt, že poskytuje prostředky pro přežití v Systému pozemského života a že vzdoruje všemu, co může narušovat a

klást odpor tomuto procesu. To, k čemu dochází *Tam*, mimo časoprostor, nepočítá s obvyklými standardy Systému pozemského života. A co je důležitější, vypadá to tak, že informace získané *Tam*, jsou bezcenné pro bytosti, které obývají Systém pozemského života. Patřičný zájem o tyto informace vzniká až tehdy, kdy levá hemisféra rozpozná znalosti tohoto druhu jako životně důležitý nástroj pro vývoj v *Tam*.

Náš *Odlišný pohled* co nejdůrazněji poukazuje na dozrávající vlohy levé hemisféry našeho mozku. Ale jak jsme se již dříve zmínili, kvůli tomu jsme sem vlastně přišli – abychom tyto vlohy získali. Pro ty, u kterých dominuje pravá hemisféra, bude nepochybně obtížné, snad až nemožné to přijmout.

Pravá hemisféra, jelikož je vůdčí, často nutí levou k činnosti takovým způsobem, jako by chtěla zničit tisíce let evoluce. Mezi tím levá polovina mozku neustále sbírá využitelné myšlenky a inspirace pravé hemisféry a proměňuje je v něco nesmírně cenného. Toleruje neproduktivní schémata pravé hemisféry do té doby, dokud jí nezkrří cestu. Avšak důležité je i to, že silně zkrsluje některá z těchto schémat tím, že je přizpůsobuje dravčímu uspořádání Systému pozemského života.

Tady jsou dvě definice, které jsou podstatné pro náš *Odlišný pohled*:

Levá hemisféra se rovná Lidské mysli (rozumu) pozměněné Systémem pozemského života.

Pravá hemisféra je prostředkem, skrze který se vyjadřuje naše *Vnitřní já*. Je to nadčasová, nefyzická část nás samých, která není dotčena a ovlivněna Systémem pozemského života.

Celý vtíp spočívá v přinucení pravé a levé hemisféry k simulání a synchronizované činnosti, a to tak, že levou hemisféru neustále pobízíme k tomu, aby se stále více účastnila činnosti *Tam*. Neměli byste upřednostňovat jednu část mozku na úkor druhé.

Opět zrekapitulujme vše, co jsme si doposud řekli. Následující body nám k tomu mohou hodně dopomoci:

1. Vždycky vězte a pamatujte si, že jste „něčím více než pouhým fyzickým tělem“. Dovolí vám to vidět všechny jevy v Systému pozemského života z patřičné perspektivy. Agónie se stane snesitelnější, extáze se naopak ještě prohloubí. Místní strachy se rozptýlí.
2. Rozpoznávejte a ovládejte svůj pud sebezáchovy. Ovládejte ho vy, místo toho, aby on ovládal vás. Tady je několik návrhů:
 - a) Jednu část rovnice (Fyzický život rovná se Dobro) potřebujete v Systému pozemského života a jako taková je vhodná po dobu vašeho zdejšího pobytu. Tu druhou část (Fyzická smrt rovná se Zlo) můžete zahodit, jelikož vy víte lépe, jak to ve skutečnosti je.
 - b) Pamatujte, že vaším konečným cílem není fyzické přežití. Z toho vyplývá následující: je podstatné, že jste tady, abyste vykonali určité věci a podnikli patřičné aktivity, které je záhodno v souvislosti s tím podstoupit, ale vůbec se nemusíte kvůli tomu sužovat anebo trápit. Nehody se sice mohou přihodit, ale nemůžete prohrát, jelikož jste si přivlastnili životní zkušenosti lidské bytosti.
 - c) Sexuální rozmnožovací pud je v Systému pozemského života nejsilnějším ze všech zvířecích instinktů. Je navržen speciálně pro fyzické přežití druhů a ovládá většinu aspektů lidského chování. Jelikož ho vlastníme, čerpejte si z něho dle libosti, ale není nutné pro něj žít anebo za něj pokládat životy. Manipulujte jím a buďte jím manipulováni, ale podléhejte mu pouze vědomě.
 - d) Fyzické vymoženosti (věci, jídlo, nástroje, hračky) jsou dobré a vhodné k použití, ale jejich vlastnictví je věcí pouze dočasné výhody. Nejenže nemůžete, ale ani nebudete chtít brát si je s sebou – dokonce ani svoje fyzické tělo si s sebou nevezmete.

3. Udržujte si své dočasné postavení. Ze své vlastní volby a v tom nejpřesnějším slova smyslu jste lidské bytosti. Po celou dobu vaší zdejší návštěvy je tato vaše volba platná. Můžete sbalit své zkušenosti a odejít kdekoli a kdykoliv si přejete, bez jakékoli kritiky či trestu od kohokoliv. Pokud je již vaše Lidská mysl uspokojena, učiňte tak přes místní zvyklosti a tlaky. Toto nepochopí ti, kteří jsou závislí na Systému pozemského života, ale to už je jejich problém.
4. Těšte se ze života v Systému, maximalizujte svoje výhry a prohry – ale nebuďte na tom závislí. Zbavte se zlosti na způsob, jakým tento systém funguje, na zdánlivou nespravedlnost, na nepoctivou převahu, brutalitu, zatvrzelost, faleš. Tento svět je záměrně navržen jako dravý – a proto představuje dokonalý výukový stroj.
5. Cvičte si svoji Lidskou mysl co nejvíc, uvědomujte si však přitom, že je to pouhé cvičení. Stavějte nádherné výtvary, řešte „problémy“, rozplývejte se nad vůni květin a západy slunce, skládejte hudbu, zkoumejte „tajemství“ fyzického vesmíru, vnímejte vjemy linoucích se ze všech pěti vašich smyslů, vstřebávejte nuance blízkých vztahů a situací. Plně procitujte radost a smutek, empatii a soucítění – a skládejte si všechny tyhle emocionální vzpomínky do svého cestovního zavazadla.
6. Co je nejdůležitější, dovolte své Lidské mysli vyhledávat, zažívat a rozšiřovat váš tok vědomí, kdekoli a kdykoliv se budete nacházet. Vstřebávejte jej, ale dejte si pozor, abyste si v něm nehověli kvůli vzpomínkám na Domov, které jsou v něm obsaženy. Střežte se iluzí, které způsobují, že v prostředí Systému pozemského života se pravda někdy nesnadno rozlišuje.
7. Vaše Lidská mysl disponuje přirozeným sklonem zkoušet dělat věci v Systému pozemského života tak, jak je zvykem „*Tam*“. Dějiny jsou plné takových pokusů, ale v konečném dů-

sledku vždy vyhrává Systém. Začátky mohou být slibné, ale potom se stejně vrací zvířecí dravost, mnohdy lstivější, než byla předtím, a vítězí. Neznamená to, abyste se vy osobně o to nepokoušeli. Je možné, že se vám podaří změnit část tohoto systému, ale nikdy ne celek. Kdyby se vám totiž povedlo udělat takovou generální opravu, pak by systém jako takový prostě nemohl existovat. A koneckonců kdoví, jak dlouho ještě existovat bude?

Všechny výše uvedené body jsou pro některé lidi *Známým*. Je také snadné je ověřit svým vlastním poznáním, a to tak, že pomocí logické práce vaší levé hemisféry prozkoumáte a analyzujete každou otázku a domněnku, která k vám přichází. Umocněte svůj *Odlisný pohled* tím, že podáte důkaz sami sobě, pouze sami sobě.

Nyní by se mohlo zdát, že téma Systému pozemského života je rozehráno do všech podrobností, ale není tomu tak. Jiná moje část, která stejně tak dobře zná Systém pozemského života, ale z jiného úhlu pohledu, se rovněž domáhá slyšení:

... Byla to dlouhá procházka lesem směrem k oceánu. Bylo všudypřítomné ticho, až na bzučení hmyzu a občasné krákorání vran sedících vysoko ve větvích stromů. Jen tak tak slyšitelné šustění suchého listí prozrazovalo v hustém podrostu přítomnost nejmenších lesních obyvatel. Čerstvou vůni kvetoucí zeleně prolínalo těžké aroma vlhké země a hnijících rostlin, jako tichý signál koloběhu životních cyklů.

Slabě foukal vítr a v dálce postupně narůstal hluk vln narážejících nu písek. Najednou les skončil a místo něho zaujalo prostor až k horizontu šedozelené moře. Čistou azurovou oblohou důstojně plula kupovitá mračna. Travnatý násep, za kterým začínala pláž, nabízel neodolatelné místo k odpočinku a relaxaci. Vlny byly

klidné a tiché. Vánek byl jemný a občerstvující. Slunce svěží a teplé.

Všechno se sbíhá k tomuto, k začátku a konci po věky dlouhé časové periody. K tomu živému vzduchu, vodě a zemi. A k tomu, co dává a co bere – a co vytváří.

Je to něco víc, než vědomí, více než zkušenost. Je to něco víc než inteligence, poznání, pravda, pochopení. Celek je mnohem větší než součet jednotlivých částí.

Je to prostě úžasný proces učení; učení oddělení tohoto obrazu od tamtoho a také rozdíly a srovnávání: teplo a zima, světlo a tma, hluk a ticho, síla a slabost, bolest a zdraví, tloušťka a štíhlost, drsné a jemné, tvrdé a měkké, rovnováha a nestabilita.

Existuje učení o příčině a následku, akci a reakci, ceně a platbě, autoritě a zodpovědnosti. A také otázka volby, kterou se učíte rozlišovat: zastavení anebo start, přidržení či puštění, plynutí či topení se, smích anebo pláč, přítel či nepřítel, odměna či trest, láska anebo nenávist, úspěch či neúspěch, prohra či výhra, řád anebo chaos.

Existuje výuka myšlení: koordinace, počítání, kalkulování a komunikace, pamatování si, spojování, plánování a vlastnění myšlenek; snění v bdělém stavu, tvoření, naděje, víra a poznání. A také schopnost k prožívání a vyjadřování emocí: radosti, extáze, smutku, spolucítění, samoty, duchovního společenství, spravedlivého anebo iracionálního hněvu a také hodnocení krásy tvarů a pohybu.

Je to výuka samotného učení se: slov a čísel, psaní, předávání zkušeností, poznání a moudrosti od rodičů na děti, z pokolení na pokolení, bez traumatu opakování všeho od začátku. Výuka zakládání systémů, pravidel a zásad, které zaručí, že tato výuka bude trvalá a bude se dále vyvíjet.

Všechno to se nachází tam, za lesem. Je v dozrávajícím koberci obilí, v rovných mnohamilionových řadách výživných rostlin a v mlýnech předělávajících tuto hmotu do použitelnějšího tvaru. Je to v mnoha různých úkrytech označovaných společným názvem

domov; ve věžích z betonu a skla tyčících se k obloze; v motorových vozidlech, která se již stala náhradou vlastního těla. V lodích brázdících oceány kolem zeměkoule; v okřídlených strojích, které kreslí bílé čáry po obloze, a v kovových ptáčích vznášejících se stovky a tisíce mil nad naší planetou, zásobujících nás každou sekundu množstvím informací, ve dne i v noci. Nachází se také v neviditelné, ale měřitelné síti řízeného vyzařování, které slouží ke komunikaci a k určování souřadnic.

A je ještě mnohem více věcí, takových jako zesílení vnímání skrze čočky a zrcadla a elektronické uši, které jsou vhodné k naslouchání signálům z vesmíru, tomu jedinému signálu, který konečně zmírní naši osamělost. K hledání ve hvězdách, konstelacích, novách, galaxiích a černých dírách. Existuje nelogické odstrkování se od naší modré planety směrem k blízkému Měsíci, na jehož zaprášeném povrchu byly zanechány trvalé otisky nohou. Objevují se zprávy a informace ze sond, kroužících a zkoumajících jiné planety, a odtud již je pouze krok k tomu, abychom se vydali do temnoty kosmického prostoru.

Učíme se také neustálému odhalování schémat, která zcela jistě obsahuje země, voda a vzduch; učíme se o sloučeninách, prvcích, atomech, molekulách, jaderných částicích, radiaci a vlnění; o gravitaci, setrvačnosti, hybnosti, odstředivé síle a polaritě; o organické a neorganické hmotě, o strukturách a procesech fyzického života.

Učíme se hledat účel a stvořitele; systémy víry, sny a tužby, vize a vizionáře, filozofie a náboženství.

Učíme se také Lásce.

Toto je pak tím podivuhodným nákladem, kterého jsme dosáhli skrze tisíciletí evolučního úsilí, který můžeme nést lehce a snadno, dokonce triumfálně tak daleko, jak jen dosáhneme. Toto dědictví nevyčíslitelné hodnoty, které můžeme zhodnotit a využít *Tam*.

Ale stejně... uprostřed toho všeho stále přetrvává nepříjemný pocit chybějícího článku, který je rozhodující a životně důležitý.

Obrátte svou pozornost a uprostřed množství jiného poznání se objeví drobná tvář. Tvarem více připomíná opici než člověka. Oči jí září vzrušením.

Je tam, to všechno, právě v těch očích. Skrze eóny věčnosti se na nás dívá nositel první jiskřičky inteligentního vědomí, náš původní předek. Pozoruje nás s klidnou hrdostí a radostí, s uznáním, nikoli však úplným pochopením a také ne bez obav o růst té prvotní jiskřičky. Je otcem marnotratného dítěte.

Právě zde, viděn zřetelně a jasně, se nachází jeden chybějící článek – zvířecí základna. Nic by se nestalo, kdyby její přítomnost a pomoc představovala živý příklad, od kterého jsme se začali učit, zásobujíc nás masem k jídlu, mlékem k pití, úkryty a kožešinami pro udržování tepla, silnějšími zády pro nošení nákladů, olejem pro svícení, ozdobami a amulety z klů a rohů.

Byla tam také oddanost a jistá forma přátelství, když jeden z nich zjistil, že kožešina se dá kombinovat i s obnaženou kůží, což v konečném důsledku zrodí možnosti zcela se vymykající čemukoliv, co lze předpokládat. Právě tato živočišná energie byla onou hnací silou ukrytou za tou jiskřičkou energie. Byla nejen katalyzátorem, ale poskytovala také potřeby, motivaci a hrubou fyzickou sílu. Neměla by se proto ukrývat a neměl by se snižovat její význam, ale naopak vřele a jistě považovat za základ, bez kterého by se nic z uvedeného nekonalo. Měli bychom ji proto projevovat s hrdostí a být jí vděční za vše, co víme.

A s tímto poznáním se ta drobná tvář poněkud usmívá, jemně, možná trochu i vážně, a pak mizí.

Je čas vyrazit na cestu. Návrat lesní cestičkou je naplněn pozdravy. Veverka ve větvích se dívá dolů a přátelsky švitoří. Tmavozelená moucha přistává na mé dlani a s potěšením nastavuje záda pro jemný dotek prstu. Bokem stojí tři krocani a zvědavě se dívají, ale beze strachu. Šedý lišák vchází přímo do středu cestičky a nerozhodně se zastavuje, jestli má význam si mne všimnout. Na rameno mi usedá kos a cvrliká něco trpělivě do ucha, až

dokud nedojdu na kraj lesa. Na rozloučení mne d'obne do tváře,
zamává křídly a vrací se zpět mezi větve stromů.

Sbohem, mí přátelé. Ale vezmu si vás sebou.

8. VZPOMÍNKY A PŘEHLED

V této etapě se mi zdálo moudré, abychom předtím, než se vydáme dále, zkusili hledat nový směr a chybějící *Základ* v oblasti, které jsem dříve věnoval většinu svého úsilí. Koneckonců, pravou a levou hemisférou jsem se zabýval již po mnoho let. Možná v celém tom úsilí bylo něco, co jsem přehlédl – něco, co sice neodpoví na otázku, ale mohlo by naznačit další směr. Snad by nám mohl být nápomocen přehled toho, co jsme doposud dělali – a děláme i nadále.

Již dříve jsem se zmiňoval o mém prvním mimotělesném zážitku v roce 1958, který úplně změnil můj život. V tomto období Výzkumně-vývojové oddělení společnosti, kterou jsem vedl, specializující se na výrobu zvuku pro rozhlasové vysílání, vyvinulo účinnou metodu snadného vyvolávání spánku právě za pomoci zvukových frekvencí. Ve stejném roce byl učiněn objev, který změnil směr dalšího bádání a také samotné firmy. Ukázalo se totiž, že určitá zvuková schémata vyvolávají změněné stavy vědomí, nedosažitelné pro lidskou mysl žádným jiným způsobem.

Výzkumný program, probíhající následující desetiletí, přinesl dodatečné ověření účinků, které vyplývají z těchto stavů a ze specifických zvukových kombinací a frekvencí, jež jsou k jejich vyvolání zapotřebí.

Vypracovali jsme mnoho metod a technik umožňujících udržení a řízení různých stavů vědomí. V roce 1971 jsme za účelem dalšího rozšíření výzkumu vytvořili Monroův institut z Výzkumně-vývojového oddělení naší společnosti. Později se tento institut stal nezávislým pracovištěm pro výzkum a vzdělávání. Díky spolupráci a osobnímu přínosu stovek specialistů a dobrovolníků, vědců, lékařů, psychologů, učitelů, vychovatelů, počítačových programátorů, ředitelů společností, umělců a mnoha dalších, se

Institut díky své práci v této oblasti stal mezinárodně uznávaným.

Jednak chci důrazně poznamenat, že dřívější pracovní výzkumy a náklady s nimi spojené nebyly míněny pro dobro lidstva, ani si nekladly za cíl dokazování čehokoliv vědecké obci či celému světu. Byl to prostě pokus, jehož cílem bylo řízení učebních procesů v době spánku a později pochopení souvislosti mezi myslí, mozkem, tělem a fenomény vědomí. Proto jsme až donedávna nepublikovali žádné vědecké práce ani žádné ortodoxně-vědecké metody, i když jsme je používali pokaždé, když toho bylo zapotřebí. Pokud se však některá z nich ukázala jako nefunkční, upouštěli jsme od ní. Vyvinuté metody neobsahují žádná dogmata anebo rituály, ani nejsou součástí žádných konkrétních systémů víry, náboženství anebo politických či společenských pravd. Nikdy v nich nebyly použity žádné drogy anebo psychofarmaka, ani hypnóza, podvědomé sugesce, ani nic podobného, co by byť v náznaku mohlo připomínat vymývání mozku. Jsou neinvazivní, ohleduplné k individualitě jedince. Praktikující osoba je vždy plně při vědomí a cvičí ze své vlastní vůle. Není podrobena ničím příkazům.

Za použití výsledků mnohatisícihodinových výzkumů, byly osoby, které se účastnily našeho projektu, schopny se vědomě naučit ovládat množství různých produktivních stavů vědomí. Průvodním jevem tohoto výzkumu vědomí je obrovský a cenný přínos i pro mnoho dalších oblastí. Mám zde na mysli zlepšení psychického a fyzického zdraví, zlepšení procesu učení a pamatování, fyzické koordinace, tvořivosti, řešení problémů a zmírňování stresů. Tento proces, známý jako Synchronizace mozkových hemisfér anebo zkráceně „Hemi-Sync“, dovoluje svým uživatelům skrze tento plně ovladatelný nástroj dosahovat jejich vlastní cíle. To vše skrze povzbuzení a udržení záměrně soustředěného, vy-

soce produktivního, koherentního³³ stavu mezi myslí a moz-
kem³⁴.

V průběhu dalších let vzniklo v Institutu mnoho nových po-
hledů na způsoby myšlení. Dalo by se říct, že společně vytvářejí
Odlišný pohled.

VĚDOMÍ MÁ SPOJITÝ CHARAKTER

My, jako Lidské mysli³⁵, využíváme po dobu našeho bdění
téměř výhradně určitou malou výseč z celého spektra vědomí,
která je ohraničena naším časoprostorovým rámcem.

Je to umožněno díky nástroji, který známe jako svoje fyzické
tělo, včetně jeho pěti smyslů. Toto již zmíněné fyzické tělo nám
dovoluje skrze fyzickou činnost a komunikaci vyjádřit zevně naše
vědomí myslí.

Pokud se z jakéhokoli důvodu zaostřování vědomí naruší, na-
še mysl začíná cestovat podél celé hladiny vědomí. Tímto se
vzdaluje vnímání časoprostoru a stále méně si uvědomuje bez-
prostřední fyzické okolí. Když toto nastane, mysl si sama sebe
začne uvědomovat v jiné podobě. Skutečnost, že většinou máme
potíže správně si pamatovat naši účast v této „jiné části“ hladiny
vědomí, vůbec nevyvrací její existenci. Problém spočívá v patřič-
ném vnímání a interpretaci tohoto vjemu, které jsou často roz-
ptýlené a zkreslené použitím systémů analýzy a měření, jež jsou
typické pouze pro náš časoprostor.

Vypadá to tak, že rovina vědomí se rozpíná mimo oblast časo-
prostoru zdánlivě do nekonečna, do jiných energetických systé-
mů. Pokračuje také „směrem dolů“, skrze životy rostlinstva a mi-
nerálů, pravděpodobně až k úrovni elementárních částic. Každ-

³³ Spojitého.

³⁴ Vysvětlení metod a technik Institutu a jejich praktické použití
najdete v závěrečné části knihy v Dodatcích.

³⁵ Angl.: „Human Minds“ – rozuměj: „Lidé“, „Lidská vědomí“.

denní běžné lidské vědomí je činné pouze v nevelké výšeči vědomého kontinua.

KONCEPCE FÁZOVÁNÍ

Metody a techniky Institutu se dají považovat za prostředky k ovládnutí fází vědomí. V normálním bdělém stavu se často obyčejná necvičená mysl v průběhu dne různě fázově posouvá, přičemž nad tímto posunem nemá buď žádnou, anebo jenom zcela nepatrnou kontrolu.

Fázování je ve své podstatě stavem, ve kterém je mysl plně soustředěna na fyzické smyslové impulzy anebo na činnosti. Jakýkoli odklon od této podmínky je možno považovat za fázový posuv, kde nějaká část či zlomek vědomí je si do určitého stupně vědomý sebe sama v jiné formě. Jedním z příkladů může být nepozornost, kdy fyzické impulzy bývají dostatečně silné, ale část vědomí se někde „toulá.“ Jiným příkladem je také takzvané snění za bílého dne. Vnímání, kdy je pozornost záměrně odvrácena od fyzického vědomí, je spíše uvědoměným posunem do meditačního stavu. Spánek je posunem fáze do jiného stavu vědomí, ve kterém je možno vnímat pouze velice málo ze smyslových impulzů.

Pod vlivem drog a alkoholu nastává rozštěpení fázového posuvu. Tehdy část vědomí zůstává „zde“ a druhá část se nachází v jiné oblasti kontinua. V takových případech, kdy výchozí podnět přestane působit, fázování ustane. Psychózy a duševní nemoci jsou mimovolnými stavy, kdy vědomí prolíná do nefyzických oblastí. K jejich utlumení či odstranění se používají různá psychofarmaka či narkotika.

Abychom ještě zřetelněji pochopili tento proces, představme si fyzické tělo jako ladící mechanismus, pomocí kterého lidská mysl funguje ve fyzickém vědomí. Jako takové obsahuje obvody proměňující fyzické smyslové vjemy ve formace, které se dají registrovat myslí. Stejně je tomu u rádia či televizního přijímače, které doladíme na přesnou frekvenci elektromagnetického

pásma. V přijímačích se nachází něco na způsob diskriminátoru³⁶, který odfiltrovává z největší části všechny rozptýlené či zkreslené signály anebo harmonické kmitočty, které pocházejí z jiných oblastí frekvenčního spektra. Když postupně přijímač přeladíme z jedné stanice či frekvence na druhou, jeden signál zaniká a pomalu začíná být slyšitelný druhý. Příjem se přesouvá z fáze původního vysílání až na místo, kde je současně slyšitelná i jiná stanice. Když pokračujeme v přeladování, signál první stanice se nakonec ztrácí a převládne signál druhý.

Lidská mysl má rovněž přístup k takovému „diskriminátoru“ a funguje obdobným způsobem. Necvičená mysl v procesu doladování mimovolně a neovladatelně kolísá od jedné fáze vědomí ke druhé. V průběhu tohoto procesu přijímá signály přicházející částečně z fyzického mechanismu a částečně z jiných oblastí spojitého spektra vědomí. Signály z fyzických smyslů postupně zánikají, až nakonec žádný z nich nedosahuje mysli, která se přemístila do stavu, jemuž se obecně říká spánek anebo bezvědomí.

Systémy výuky, které jsme vypracovali v Institutu, nabízejí techniky, jak zajistit, aby tyto posuvy fází byly člověkem ovladatelné a vědomé. V počátečních etapách tohoto nácviku zůstává mysl zcela klidná. Nepatrná obava či úzkost ze cvičení a ze změn, které budou následovat, je přirozená. Zpravidla ale rychle pomíjí, protože tyto stavy vědomí cvičící zpravidla důvěrně zná. Rozdíl spočívá pouze v prezentaci v nové organizované podobě, kde veškeré změny cíleně a promyšleně vykonává samotná mysl.

SYMBOLY PRO LEVOU A PRAVOU HEMISFÉRU

Výzkumy prováděné v Institutu vyvrcholily vytyčením cesty zcela opačným směrem, než kterým jdou všichni vědci pracující v oboru výzkumu mysli. Téměř celé naše úsilí se soustřeďovalo a nadále soustřeďuje na vyvinutí metodiky využití levé hemisféry,

³⁶ Diskriminátor – zde: pásmový filtr.

té intelektuální a analytické, abychom mohli prozkoumat pravou hemisféru mozku, která je intuitivní a abstraktní.

U většiny experimentů naši výzkumníci vědomí umisťují pokusné osoby do místnosti či kabiny, která je zcela izolovaná od zevního světa. Skrze metody a techniky využívající široké spektrum zvukových variací je osoba uváděna do různých stavů vědomí. Technik, který se nachází mimo místnost, obsluhuje zvukové zařízení a další elektronické měřicí přístroje. Jeho úkolem je i zapisovat charakteristiku mozkových vln zkoumané osoby a také její fyzické reakce. Zkoumaný je s ním v neustálém hlasovém kontaktu. Za pomoci stereofonních sluchátek se daří vyvolat dojem, jako by se monitorující osoba nacházela uvnitř hlavy zkoumané osoby. Technik, pracující v pozadí, zastupuje jistým způsobem levou hemisféru a inspiruje osobu k co nejlepšímu využití vlastního intelektu za účelem poznání a pochopení toho, co právě dělá.

Skrze tuto metodu se osoba učí své zkušenosti a vjemy objektivizovat. Daří se jí také sbírat informace a podrobnosti, které jsou obvykle nedosažitelné ve výhradně subjektivních stavech vědomí. Výsledkem je vznik myšlenkového procesu v celém mozku a toto je mimořádně hodnotné. Mozek je integrován a propojen, bez převahy jedné či druhé části. Veškeré naše tréninkové systémy, ať již prováděné živě anebo pomocí magnetofonového pásku, nejsou ničím jiným než náhražkou činnosti levé hemisféry. Té části mozku, která účastníkovi dovoluje udržet si svoje analytické schopnosti během neobvyklých a snad i trochu „exotických“ stavů vědomí. Jsou to právě tyto stavy vědomí, které za pomoci poznání a pochopení umožňují vývoj. Ulehčují také průnik největší bariérou, kterou je strach.

Zjistili jsme, že oblast pravé hemisféry je bez jakýchkoliv omezení bohatou a úrodnou půdou pro průzkum. Levá hemisféra je tím, kdo danou problematiku zkoumá. A tak sloučené vědomí celého mozku odhaluje skryté a drahocenné poklady.

Naše bádání ještě nikterak není hotovo. Institut stále vyvíjí způsoby získávání reprodukovatelných fyziologických údajů, které by dovolily identifikaci stavů lidského vědomí, dosud ještě nevědomých anebo neznámých v současných kulturních standardech. Vezměme si tento příklad: Hledáme způsoby a prostředky, abychom mohli zpřístupnit úrovně různých a mimořádných lidských schopností, které se zdánlivě náhodně objevují v průběhu celé lidské historie. Skrze zkoumání jedinců, kteří disponují takovými schopnostmi (zděděnými anebo získanými), například skladatelů, významných matematiků, předních sportovců, mimořádně talentovaných terapeutů atd., hledáme techniky, pomocí nichž by tyto schopnosti mohly být zpřístupněné většímu počtu lidí.

Pokračování ve výzkumu podél tohoto a jiných paralelních směrů přibližuje reálnou možnost představení těchto neobvyklých fenoménů vědomí srozumitelnou a přijatelnou formou. Zahrnutí podobných jevů do současného kulturního rámce by mohlo navodit v dalším lidském vývoji převratné události.

Ale když pozoruji svou práci a celé působení Institutu, někde uvnitř slyším vtíravý hlas, který chce být vyslyšen.

„No a co teď?“ říká mi ten hlas a já se vůbec necítím příjemně, když ho slyším. „Jestliže v tomto spočívá ta tvoje celoživotní práce, pak tady zcela jistě něco chybí. Prosím, ukazuješ lidem, jak mohou využívat celý mozek a také takzvaný *Odlišný pohled*, ale ve skutečnosti se nezdá, že bys je připravoval na to, co je opravdu po odchodu čeká. Ta celá záležitost se Systémem pozemského života možná není špatná, ale přece v něm nezůstanou navždy. Očekávají něco víc. Musím ti ale na rovinu říct, že čekají, až jim to řekneš ty. Tedy, co s tím máš v plánu udělat?“

To, co dosud – budu vás vést dále.

9. OBTÍŽNÁ CESTA

Práce v Institutu, stejně jako i *Systém pozemského života*, byly pro mne něčím opravdu *Známým*. Přesto jsem měl nepříjemný pocit, že právě tam najdu chybějící ukazatele a stopy po hledaném *Základu*. Prostě, zatím jsem je nepostřehl.

Opět jsem se obrátil ke svým osobním aktivitám. Jedno ze *Známých*, které vyplynulo v průběhu opakujících se experimentů, bylo, že přemísťování se do stavu mimo tělo pro mne již nebylo spojeno s tím, co obvykle označujeme jako „pohyb.“ Osoby, které podstupovaly tyto experimenty v naší laboratoři, se o tomto jevu zmiňovaly velmi často. Sám jsem to ale nezažil až do okamžiku, kdy jsem začal používat metodu, kterou jsem nazval „rychlé přepojení.“ Tato metoda funguje tak, že jeden stav vědomí se plynule mění na druhý. Klasifikační systém mé levé hemisféry ale lépe uspokojuje vhodnější označení – „vyfázování“.

Toto vyfázování se stalo opakujícím se schématem. Nicméně jsem si začal uvědomovat, že kdykoliv věci probíhají hladce a bez problémů, pak se bezpochyby připravuje nějaká větší změna. Varovné signály se zdály být tak nejasné, že jsme je mohli identifikovat pouze zpětně, po samotných událostech.

Z blaženého stavu sebeuspokojení mne tentokrát vytrhla série událostí, které se začaly vyskytovat čím dál pravidelněji, když jsem vyfázoval z těla ve stavu spánku. Byly velice podobné „testům“, kterými jsem procházel před mnoha lety. Tyto testy vypadaly jako výchovné lekce. Když jsem byl mimo tělo, opakovala se nějaká konkrétní zkušenost do té doby, až ve mně vyvolala patřičnou odezvu. Pak opakování ustalo.

Tyto testy probíhaly mimoslovně a patrně je vedla, nefyzická bytost, pravděpodobně můj přítel Inspekt. Setkávali jsme se krátce poté, co jsem opouštěl fyzické tělo a dostával jsem otázku, zda

jsem připraven. S plnou důvěrou jsem přitakával. Okamžitě nastávalo hlasité „bliknutí“ a ocital jsem se plně ponořen do zážitku. Bylo nepodstatné a dokonce nepostřehnutelné to, že to není „realita“ – pokaždé jsem se do něho plně nořil. V určité rozhodující chvíli bylo nutno udělat nějaké významné rozhodnutí. Když jsem ho udělal, ozvalo se hlasité „blik“ a vracel jsem se zpátky k Inspektovi. Pokud bylo moje rozhodnutí správné, tento konkrétní test se již neopakoval. V opačném případě jsem byl neustále vrácen do stejné situace a zkoušel jsem to znovu až do té doby, než jsem uspěl.

Nikdy mne nenapadlo zeptat se, proč jsem takhle zkoušen a kdo určuje, které rozhodnutí je to správné. Většina, pokud ne všechny tyto testy, vypadaly, jako by se současným fyzickým životem vůbec nesouvisely, i když mnohé z nich byly situovány do pozemských okolností a situací. Předpokládal jsem, že „někdo“ moudřejší než já potřebuje moje odpovědi a já, občas s chvějícím se srdcem, jsem povinen mu je dávat.

Nová verze testu se zdála být skoro stejná, snad s výjimkou toho, že jsem nebyl schopen identifikovat přítomnost dohlížejícího Inspekta. Tyto epizody nastaly několik měsíců po našem posledním setkání a navzdory mým trvalým nadějím jsem nenatrefil ani na stopu po Inspektově přítomnosti. Stejně jako dříve mi byla v různých podobách představena situace vyžadující určité rozhodnutí. Dalo by se to považovat třeba za neobvykle živé sny, kdyby tomu nepředcházela dřívější setkání s Inspektem. A co více, již celá léta jsem neměl obyčejné sny ani žádné noční můry.

Příhody urychleně vygradovaly natolik, že jsem je nemohl děle ignorovat. O tom, že se blíží nějaká změna směru, jsem byl již odedávna přesvědčen. Začalo mne znepokojoval zjištění, že různé fyziologické a mentální stavy se začaly odrážet v mém obvyklém fyzickém vědomí. Nikdy v mé předcházející mimotělesné činnosti jsem nezažil žádné vedlejší účinky, až nyní. Samozřejmě, po návratu jsem běžně pociťoval vzrušení, oživení, radost a smutek, které se často zrcadlily v mém klidném a relaxovaném fyzic-

kém těle. Nikdy dříve jsem ale necítil závratě, bolesti ramen a nohou, zrychlený tep anebo silné napětí celé nervové soustavy. Tyto účinky trvaly často až dvacet minut po mém návratu.

Proto tím, co mne opětovně pobídlo k hledání odpovědí, nebyla zvědavost, ale nutnost – stejná motivace, která mne před léty donutila podniknout výzkum mimotělesných stavů. Tentokrát to však bylo jiné. Nebyl jsem přetížen strachem, disponoval jsem potřebnými nástroji a měl jsem přátele, se kterými jsem mohl spolupracovat. A také jsem vlastnil minimálně počáteční část mapy tohoto území.

První krok spočíval ve zhotovení přehledu událostí uplynulé činnosti, abych si stanovil, co vlastně způsobilo tuto změnu směru. Snad tímto způsobem zahlédnu nějaký záchytný bod, který povede k nalezení chybějícího *Základu*.

Jak jsem již dříve napsal, navzdory vlastním očekáváním všechny mé předchozí mimotělesné zážitky byly spojeny s převládající levou hemisférou. Byl to elegantní důkaz hodnoty nabytých schopností levé hemisféry v průběhu pobytu Lidské mysli v Systému pozemského života. Někdo by měl tendenci automaticky předpokládat, že mimotělesný stav je plně záležitostí pravé hemisféry. Vždyť se jedná se o jev, který není omezen časoprostorovým rámcem, a proto se vůbec nevztahuje k logickému, analytickému myšlení. Tento předpoklad je však chybný. V každé z mých mimotělesných zkušeností jsem pociťoval, že myslící část mne samotného byla vždy přítomna, ať již ve větším či menším měřítku. Co více, čím větší byl tento její podíl, tím větší v konečném důsledku byl pokrok, ke kterému docházelo. Tento růst bychom zde mohli označit jako „pochopení vedoucí k poznání a ústící k používání“. Je velmi pravděpodobné, že bez této nabyté schopnosti bych se ještě dosud bezradně zmítal ve vzduchu nad postelí anebo existoval výlučně díky předepisované každodenní dávce sedativ.

Uvedu typický příklad: Jednou v počáteční etapě mého experimentování jsem se důvěřivě vracel do fyzického těla z „místní“

cesty mimo tělo. Celý proces probíhal jako obvykle, normálním způsobem, a nepředpokládal jsem žádné překvapení. Vtom jsem náhle narazil na nějakou bariéru a zastavil jsem se. Zkoušel jsem se skrze ni protlačit, ale byla tak tvrdá, jako z kovových plátů. Byl jsem si jist, že moje fyzické tělo se nachází na druhé straně této bariéry, tedy dostat se za ni mi připadalo nanejvýš důležité. Vyletěl jsem hodně vysoko, ale nepodařilo se mi najít žádnou štěrbinu. Plachtil jsem tedy dolů, pak vlevo a vpravo, ale pokaždé se stejným výsledkem. Nemohl jsem najít průchod. Byl jsem opravdově vyděšen a představoval jsem si, jak trávím věčnost přilepen k této neproniknutelné stěně. Odříkal jsem každou modlitbu, na kterou jsem si vzpomněl, křičel jsem o pomoc, až nakonec jsem se přitulil k bariéře a vzlykal jako ztracené dítě, kterým jsem vskutku byl.

Za čas, který mi připadal jako věčnost, když jsem již neměl sílu plakat, odsunul jsem se od překážky a začal přemýšlet. Jestliže nemohu proniknout skrze tuto bariéru, jestliže nemohu proplout nad ní, pod ní ani dokola, zůstávalo mi pouze jedno řešení – vrátit se zpátky ve směru, ze kterého jsem přišel. Není důležité, co jsem si myslel, toto se mi jevilo jako jediné možné řešení.

Udělal jsem to... a okamžik na to jsem se snadno ocitl v mém fyzickém těle – díky logickému uvažování mé levé hemisféry.

Každá další překážka, s jakou jsem měl kdy co do činění, v konečném důsledku vedla ke shromáždění dalších informací, zkoumání a logické analýze této, na Zemi vycvičené části mne sama. Samozřejmě je nutno vzít v úvahu ohromné rozdíly v jednotlivých situacích a okolnostech, ale samotné procesy bádání a učení se zůstávaly úplně stejné. Nicméně, když se situace vyjasnila, odpovědi a řešení se neobjevovaly za pomoci žádných kouzel. Vždycky je poskytl onen analytický nástroj, který nazýváme levou hemisférou. I kdyby se mi nelíbil způsob, jakým ty odpovědi vznikaly, přesto nemohu popřít jejich správnost.

Jediné, co musíme udělat, ať jsme již v těle nebo mimo něj je strhat anebo ignorovat všechny značky zákazů, všechna tabu,

varování hlásající, že zde sídlí například Nejsvatější ze Svatých. Stejně tak i dobová zkomolení a vysvětlení, měkké černé díry euforií, mysticismu, mýtů, fantazie o obrazu věčného otce či matky. Je třeba si to velice dobře prohlédnout za pomoci získaných a stále se vyvíjejících schopností levé hemisféry. Nic není svaté do té míry, abychom to nemohli zkoumat či bádat a zcela věcně se na to dotazovat.

Připusťme, že to vyžaduje od našeho *Odlišného pohledu* kvantový skok. Dá se to přirovnat k výjezdu z města, ve kterém vládne chaos místního provozu, vztekání řidičů, světelná signalizace a vjezdem na dálnici – na hlavní silnici vedoucí do *Neznáma*. Mapa, kterou tvoříme, zahrnuje celou trasu až k místům, k nimž se mohou rozšířit schémata našeho aktivního vědomí.

Ale přece jenom tvoření mapy Dálnice a cestování po ní jsou dvě zcela různé věci. Mapa se nestane vaším *Znáмым* do té doby, dokud Dálnicí osobně neprojedete s plně aktivní levou hemisférou. Pokud to uděláte, začnete si postupně pamatovat, jak vlastně jízda po ní vypadá. Přesto vám ta mapa a *Odlišný pohled* mohou pomoci vybudovat si preciznější světónázor, který případně může být snadněji převeden ve *Známé*.

Vraťme se ale k mé poslední zkušenosti, neboli k průniku mého fyzického vědomí vyvolaného odezvou na pobyt mimo tělo. Moje levá hemisféra trvala na tom, že ty nové signály, které mne fyzicky rozptylovaly, byly způsobeny nějakým důležitým detailem, který jsem přehlédl. Snad by to mohla být nárážka či pokyn ve věci chybějícího *Základu*?

Měl jsem dvě možnosti. První, která mi byla bližší, byl návrat k začátkům, abych našel to, co jsem přehlédl. Druhou možností bylo lehnout si na záda v překrásném oblaku lásky a neustále se ptát: co kdybych...? Ta první možnost mi připadala tvořivější.

Když jsem pojal toto rozhodnutí, hned další ráno kolem třetí hodiny jsem vyfázoval z těla. Hned potom jsem použil metodu rychlého přepnutí k nejranějšímu místu mých vědomých vzpomínek. Okamžitě jsem v sobě pocítil vibrující signál. Následoval

jsem ho – a ocitl jsem se na místě, které si dokonale pamatuji. Vedle mne byl někdo, měl jsem dojem, že je to můj bratr. Vypadal nervózně. Ukázal jsem prstem směrem k muži ležícímu tváří dolů uprostřed polní cesty. V podstatě to byl dosud mladík, ne více než osmnáctiletý.

Všude kolem vřela zuřivá bitva. Snad padesát či šedesát mužů v krátkých hnědých tógách s koženými opasky bojovalo s přibližně stejným množstvím tmavých vousatých mužů menších postav. Zdálo se však, že mají neuvěřitelnou sílu. Obě bojující skupiny byly ozbrojeny krátkými meči, kopím a kulatými štíty. Všichni řvali, sténali a ječeli. Vzduchem se neslo řinčení kovu o kov, zdvíhala se mračna prachu, krev se řinula proudem a všude vládl příšerný zmatek. Bylo vidět, že muži v kožených opascích prohrávají.

Ležící osmnáctiletý mladík, který patřil právě k bojovníkům oděným do širokých opasků, se snažil zvednout ze země, ale bezvýsledně. Znemožňovalo mu to kopí trčící z jeho zad. Kopí proklálo skrz naskrz jeho záda a pevně ho přišpendlilo do prachu cesty. Jeho úsilí postupně sláblo, až nakonec skonalo.

Náhle jsem si připomněl, že jsem před lety pociťoval bolest od kopí trčícího v mých zádech. Tentokrát to ale bylo jiné. Obrátil jsem se k muži, který stál vedle mne. Viditelně trpěl. Zeptal jsem se ho, jestli pochopil. Místo odpovědi mi pokynul hlavou, potom se obrátil, odcházel a postupně zmizel.

Nezůstávalo mi nic jiného, než zkusit pomoci chlapci. Sklonil jsem se nad ním a zakřičel, aby vstal. Zpozoroval jsem jeho hlavu – nikoli fyzickou – jak se zvedá z těla. Chytil jsem ji a přitáhl k sobě. Překvapivě snadno vyklouzl z těla.

Řekl jsem mu, aby vstal. Udělal to a rozhlédl se po bitevním poli. Potom si všiml meče, který ležel u jeho nohou. Natáhl se pro něj a zkoušel ho zvednout, ale jeho ruka jím bez námahy prošla. Překvapeně se pokusil meč zvednout ještě jednou.

Řekl jsem mu, aby to nechal být. Podíval se na mne se vztekem v očích.

„Musím se vrátit do boje. Mí přátelé umírají." Řekl jsem mu, že je to nemožné, jelikož již sám umřel.

„Co to povídáš? Přece jsem silný a mohu přemýšlet!"

Ukázal jsem za něj na jeho tělo, ležící v kaluži sražené krve. Chvilí si ho prohlížel se zřetelným zděšením. Ohromeně se pak sklonil a zkoumavě si prohlížel svou mrtvou tvář a pak opět pohlédl na mne.

„Ale... já jsem živý! Nejsem mrtvý!"

Požádal jsem ho, aby mi přesně vypověděl, co se vlastně stalo. Odpovídal nejasně, jelikož neustále soustřeďoval svou pozornost na dosud probíhající boj.

„Pochodovali jsme po této cestě, hledali jsme nepřítel, chtěli jsme bojovat. Uslyšel jsem výkřik a pak mě něco uhodilo do zad. Ležel jsem na zemi a nemohl jsem se zvednout. Něco mne stále drželo."

„Co se stalo potom?"

„Přestal jsem to zkoušet, jelikož jsem byl nějak slabý. Uslyšel jsem tvůj hlas a něco jako slabé lupnutí. A vstal jsem."

Ukázal jsem na tělo ležící v prachu. Ještě jednou se na ně podíval a opět se obrátil ke mně.

„Ale já nejsem mrtvý! Jak bych mohl vstát a mluvit s tebou, kdybych byl mrtvý?"

Navrhl jsem mu, aby se zkusil vrátit do války, ale to byla chyba. Bez přemýšlení se vrhl do víru boje, do houštiny sekajících mečů a bodajících kopí. Fascinovaně sledoval, jak v jisté chvíli meč, před kterým nestihl uhnout, jím prošel, přičemž mu nezpůsobil žádnou újmu.

Za okamžik ho zezadu napadl nízký vousatý muž. Bušili do sebe navzájem pěstmi a pokoušeli se zardousit jeden druhého. Trvalo mi jednu či dvě vteřiny, než jsem se zorientoval, že vousatý muž rovněž ztratil ve válce svoje fyzické příslušenství. Takto by se mohli celé věky válet po zemi, bezvýsledně se snažíce zabít jeden druhého!

Přiblížil jsem se ke snažícímu se páru a zakřičel jsem, aby přestali plýtvat energií. Oba dva jsou přece fyzicky mrtví, argumentoval jsem dále, tedy si nemohou navzájem ublížit. Opakoval jsem to několikrát, než pochopili. Oddělili se od sebe a podívali se na mne. Vousatý muž poklekl a vzápětí se v hlubokém úklonu dotkl čelem země. A naříkavě začal pronášet nesrozumitelný chvalozpěv. Mládenec ho ohromeně pozoroval, načež vzhlédl ke mně.

„On si myslí, že jsi bůh. Je to pravda?”

„Ne,” odvětil jsem. „Jsem pouze přítel.”

Dotkl se dlaní místa na zádech, kde ho proklálo kopí.

„Není tam rána ani krev... jsi si jist, že nejsi bůh?”

Rozesmálo mne to, potřásl jsem záporně hlavou a řekl, že už musím jít. Bitva kolem nás odeznívala. Čím dál více postav se vysouvalo z nehybně ležících dosekaných těl. Zakrátko to místo bude přeplněno množstvím lidí zbavených fyzických těl, kteří se budou tvářit stejně zmateně jako tito dva. Mládenec se dotkl mé ruky.

„Mohl bych jít s tebou?”

Zaváhal jsem, ale náhlý příliv vnitřního přesvědčení mi přehrál odpověď. Uchopil jsem ho za ruku a začal se vznášet vzhůru. Mládenec se tvářil nejistě.

„Já... já nejsem pták – nemohu létat!”

Lehce jsem mu stiskl ruku a pomalu jsme se vznesli nad bitevní pole. Po chvilce se jeho neklid ztratil a oba jsme radostně vykřikli, přičemž jsme současně zrychlili let vzhůru. V mysli jsem si přehrál kód rychlého přepnutí. Nastala světelná exploze a již jsme nehybně viseli v lehké šedi střední oblasti prstenců. Stále jsem cítil mladíkovu dlaň ve své vlastní. Napadlo mne, že bych ho měl někde nechat. Vlastně jsem se ho na to chystal zeptat, když jsem si uvědomil, že již necítím stisk jeho dlaně. Zakroužil jsem kolem dokola. Nic. Po mládenci ani stopa. Co se stalo?

Tato událost mi připomněla podobnou, která se mi také přihodila ve stavu mimo tělo někdy o pár let dříve. Bylo tu však několik podstatných rozdílů. Tehdy já jsem byl tou osobou, které

ukazovali umírajícího mládence, jelikož já sám jsem zažíval nevy-světlitelnou fyzickou bolest břicha. Nyní jsem já byl tím, který ukazoval „tomu předešlému“ příčinu této bolesti. Tedy vše ukazovalo na to, že jsem odpověděl na dřívější volání o pomoc – od sama sebe! A ten mládenec, kam se potom vydal?

Právě jsem se chtěl vrátit do fyzického těla, abych to všechno od základů promyslel, když jsem neočekávaně přijal další silný signál. Tentokrát jsem ho pochopil zřetelněji. Bylo to, jako když někdo volá o pomoc anebo jako důvěrně známý zvuk mého vlastního telefonu. Nebylo obtížné nechat se tímto signálem vést.

Co nevidět se pode mnou ukázala nevelká budova s otvorem v jedné ze stěn, dále široké schody vedoucí dolů, dovnitř budovy. Scházel jsem po nich opatrně, jelikož signál přicházel z vnitřku. Na posteli tam ležel muž a divoce se zmítal. Na zátylku mu visely dvě děti ve věku kolem čtyř až pěti let, které na něm poskakovaly a řádily. Muž v hrůze vzlykal a zoufale se snažil shodit ty dva ze svých ramen.

Přišel jsem blíže a jemně jsem ty děti uvolnil a odtáhl je od něho pryč. Muž sebou hodil na kanape a úlevou vzlykal. Pohlédl jsem na děti, které se stihly pohodlně uvelebit v mé náručí. Ukázalo se, že to vůbec nebyly děti, ale kočky – malá koťátka, která si dobře pamatují. Kočky ve stavu mimo tělo! Položil jsem dvojici mých dobrých přátel na střechu, vyšel jsem zpátky po schodech nahoru, a když jsem se ocitl nahoře, lehce jsem navodil fázi rychlého přepnutí.

Vrátil jsem se do svého fyzického těla s pocitem, že si to všechno musím řádně promyslet. Samozřejmě, že si obě tyto zkušenosti výborně pamatují, jako bych je prožil znovu, i když tentokrát z jiného úhlu pohledu. V čem spočíval rozdíl obou těchto situací?

Logika mi dávala jasnou odpověď, i když jsem si vůbec nebyl jist, zda bude pro mne přijatelná.

V prvním případě před mnoha lety mne někdo vzal sebou, aby mi ukázal primitivní bitvu. Potřeboval jsem vysvětlit příčinu bo-

lesti mého fyzického těla, bolesti, na kterou jsem si v té době stě-
žoval. Tehdy jsem věděl, že jsem to byl já, ten mladý bojovník
přišpendlený kopím k zemi. Když jsem si to uvědomil, vrátil jsem
se do fyzického těla s úlevou a pochopením.

Kdežto tentokrát já jsem byl tím, kdo to předváděl. Já jsem byl
tím, kdo vzal tehdy trpícího mne ke scéně staré bitvy, odehrávající
se před stovkami či tisíci lety, s cílem objasnit příčinu bolesti.
Takže já jsem byl tím, kdo MI pomáhal. Já jsem byl ale také tím
mladým bojovníkem umírajícím v prachu od rány způsobené
kopím – pouze tehdy by ta situace dávala nějaký smysl. To zna-
menalo, že tedy v tom samém místě a čase se nacházely až tři
verze mne samotného!

Ve druhém případě před několika lety jsem to byl já, kdo volal
o pomoc, pokoušejíce se vypudit ty malé demony, kteří se snažili
na mně jezdit jako na koni a ovládali mne. Náhle po schodech
sestoupil dolů vážně vypadající muž, sundal je ze mě, vzal je do
náruče a vzápětí zmizel. Vzpomněl jsem si, že vypadal nějak
známě, úplně jako by to byl můj bratranec, kterého jsem dobře
znal. A nyní jsem to byl já, ten muž, který sestoupil po schodech a
odstranil ony kočičí přátele, kteří mne dovedli k takové úzkosti.
Přišel jsem si na pomoc v okamžiku, kdy jsem právě o ni volal!
Tentokrát to bylo poněkud jednodušší – přítomny byly pouze dvě
verze mne samého!

Je možné, aby všechny ty současné nefyzické události byly
jednoduše voláním o pomoc anebo prosbami o pomoc od jiných
„mých já“ v rozdílných časech a místech? Kdo bylo to já, které
mělo takovou drzost, že odpovědělo na ta volání? Je možné, že po
všechna ta léta jsem pomáhal sám sobě?

Tuto očividnou mnohonásobnost a zaměnitelnost jáství jsem
musel zatím zpracovat a vytvořit pro ně přijatelné a pochopitelné
schéma. Nedávala rovněž odpovědi k těm nekontrolovatelným
událostem, které tak rušivě zasáhly do mého fyzického života. Je
možné, aby všechny byly voláním o pomoc? Od mého dřívějšího

já? Uvědomění této skutečnosti na mne zapůsobilo ohromujícím dojmem.

Moje levá hemisféra mi napovídala, že to já jsem se vracel v čase z budoucnosti, abych pomohl sobě z minulosti, když to bylo nutné. Signály o pomoc přicházely od dřívějších verzí mne samého nejen z tohoto života, ale také z předcházejících vtělení. Zajímalo mne, zda se totéž děje každému. Také mne zajímalo, co se se mnou stalo ve vtělení mladého bojovníka, který společně se mnou opustil bitevní pole. Proč zmizel?

Někde v tom labyrintu se nacházela správná odpověď. Kdybych začal zkoumat *Známé*, celá tato věc by se objasnila někde v průběhu tohoto zkoumání. Ted' bylo potřeba, abych se přesunul do oblasti *Tam*, kterou jsem již znal a pořádně se ještě jednou porozhlédl. Nicméně, prozatím jsem se jenom usiloval, abych to všechno udržel alespoň pod relativní kontrolou.

Pár týdnů poté jsem jednoho večera dospěl k definitivnímu rozhodnutí. Při počátečním spánkovém cyklu jsem se dostal z těla, vyfázoval jsem mnohem méně než obvykle a pozorně jsem sledoval vše, co dělám. Zjistil jsem, že se nacházím přesně tam, kde jsem to očekával, pokud bych opravdu chtěl navázat na předcházející. Byl jsem v šedých oblastech, těsně za vstupním místem do časoprostoru³⁷. Okamžitě jsem zachytil signál a byl jsem přitážen k domu na předměstí velkoměsta. Ten dům mi připadal velice povědomý. Byl široký a prostorný, ale chyběl v něm nábytek.

Skrze čelní stěnu jsem pronikl dovnitř a ve vstupní hale jsem potkal šedovlasou, drobnou, asi padesátiletou ženu. Chodila po celém domě, od pokoje k pokoji, a když jsem rozpažil ruce, abych ji zadržel, vypadala překvapena mou přítomností a rovněž tím, že jsem si jí všiml.

„Přišel jsi, abys znovu pověsil ty obrazy?“ zeptala se.

Řekl jsem, že ne, a dodal jsem, že jsem zde kvůli ní.

³⁷ V tzv. Přejížděvací oblasti.

„Sundali všechny obrazy a vynesli je z domu. Z mého domu! Ted' již se mnou nikdo ani nemluví."

Zeptal jsem se jí, proč tady zůstala. Proč neopustila toto místo?

„Toto je můj dům. Patřím sem. A nezajímá mne, že si mne již nikdo nevšímá."

Zeptal jsem se jí, jestli jí něco nepřípadá zvláštní.

„Pouze to, že nikdo nedělá to, o co ho požádám. Všichni mne přehlížejí, úplně jako bych tady nebyla."

Zeptal jsem se jí, jestli si pamatuje okamžik umírání.

„Umírání? Samozřejmě, že ne! Byla jsem nemocná, ale zlepšilo se to. V jedné minutě jsem ležela a v další jsem věděla, že jsem vstala a chodím tady po domě."

Poznamenal jsem, že ji nikdo nevidí a že je úplně sama. Pohodila vzpurně hlavou.

„Nikdy mne neviděli. Nikdy si mne nevšímali, ani tehdy, když tady byl William. Ted', když je pryč, mne ignorují úplně."

„Vsadím se, že nebudeš moct zvednout tu židli v jídelně," řekl jsem. „Tvoje ruka jí projde skrz naskrz. Uvidíš!"

„To je směšné!" zvolala. „Ovšemže ji zvednu. Dívej se."

Zkoušela to několikrát, ale pokaždé její dlaň prošla opěradlem. Pohlédla na mne s úžasem v očích.

„Já... já nechápu, co se děje. Myslela jsem si, že to je něco jako halucinace, když člověk stárne. Ale... ty to také zkus."

Předvedl jsem jí, že moje dlaň proniká opěradlem židle stejně jako ta její. Vypadala ohromeně.

„Taky to neumíš!"

„Lidé to neumí tehdy," vysvětlil jsem, „když jejich fyzická těla umřou."

„Ale... ale já přece žiji!"

„Umírá pouze tělo," řekl jsem. „Pouze tělo. Ne ty."

Dlouhou chvíli mlčela, ale neměl jsem z ní dojem, že by byla otřesena. Nakonec na mne neklidně pohlédla.

„Čekala jsem, až se William vrátí, ale on pořád nějak nejde. Ale i tak velmi miluji svůj dům. Postavil ho jenom pro mne. Nechci ho opustit, mám ho tolik ráda.“

Navrhl jsem jí, že se společně vydáme hledat Williama.

„Ach, ne, tohle nemůžeme udělat! On odešel před pěti lety.“

Zopakoval jsem svou nabídku a přidal, že mám dojem, že bychom se přece jen měli o to pokusit. Zadívala se mi přímo do očí.

„A já... opravdu nežiji?“

Pokynul jsem hlavou.

„A ty jsi... anděl? Vůbec nepřipomínáš anděla. Vypadáš úplně normálně.“

Ujistil jsem ji, že jsem jenom přítel. Couvla o krok dozadu.

„Nikdy jsem se s tebou nesetkala! Vůbec nejsi přítel! Musíš být jedním z těch Satanových pomocníků!“

Ani mne nenapadlo, abych ji přesvědčoval, že je tomu jinak. Řekl jsem, že lituji, že jsem ji vyrušil, a začal jsem se vzdalovat.

„Počkej! Počkej, prosím!“

Otočil jsem se a zastavil. Zkoumavě na mne hleděla.

„Kdybys byl opravdu Satanovým pomocníkem, to bych se tě tak lehce nezbavila, nemám pravdu?“

Odpověděl jsem, že nemám ani ponětí, jelikož jsem d'ábla nikdy nepotkal.

„Byla jsem tak opuštěná... Mohli bychom opravdu najít Williama?“

Odvětil jsem, že se o to můžeme pokusit. Natáhl jsem k ní ruku a začal jsem se vznášet ke stropu.

„Neumím to! Nevím jak! Tvoje dlaň je skutečná – cítím ji – ale neumím jen se tak vznášet ve vzduchu!“

Jemně jsem stiskl její dlaň a za okamžik se již lehce vznášela. Ze vzrušení se až rozzářila.

„Ach, jak je to zábavné! Tedy takto vypadá být mrtvý? Prosím, prosím! A teď pojd'me najít Williama. Myslíš, že bude překvapen?“

Pomalu a postupně jsme vyřazovali. Pamatoval jsem si předchozí místo, ve kterém jsme se před mnoha lety potkali. Stalo se to v pronajatém domě v okrese Westchester, přechodně jsem v něm bydlel. Ta paní se po mnoho měsíců od své smrti stále potloukala v okolí domu. Tehdy jsem rezignoval a opatrně jsem vycoval z kontaktu. Teď jsem již věděl, co mám dělat.

Pomalu jsme se pohybovali směrem ven, jelikož jsem počítal s tím, že někde cestou ta návnada přiláká Williama a on si ji ode mne převezme. Žena se mě ale zatím pevně držela. Když jsme pronikali skrze vnitřní prstence Světonázorových oblastí³⁸, vzrušeně komentovala náš postup. William mi začínal imponovat. Musel se nacházet mnohem dále, než jsem si myslel. Cítil jsem z ní jeho vyzařování a na základě tohoto vjemu jsem si udělal předběžný odhad jeho pozice v prstencích. Měl by být někde tady. Jenomže nebyl, a nyní jediným místem, kde by se mohl nacházet, byly vnější oblasti. Bylo jisté, že před svou manželkou dobře maskoval svůj pokrok. Právě jsem se jí chtěl zeptat na další informace o Williamovi, když jsem si uvědomil, že již necítím stisk její dlaně. Okamžitě jsem se otočil, ale žena byla pryč. Necítil jsem ani stopu jejího vyzařování. Jediná odpověď, která mne napadla, byla, že William musel být skutečně hodně dobrý, když se nacházel tak daleko v zevních prstencích. Vrátil jsem se do fyzického těla, abych to všechno v klidu promyslel.

O pár týdnů později jsem to zkusil znovu. Proces výstupu z těla se postupně stával tak hladkým, že jsem měl občas problémy zřetelně určit, kdy přesně ho opouštím. Připadalo mi to, jako bych se spíše postupně přelad'oval z jednoho stavu vědomí do jiného. Připomínalo to usínání, ale přitom jsem zůstával v na-

³⁸ Angl.: „The Belief System Territories“, Oblasti systémů víry, nebo Světonázorové oblasti. Systémem víry bychom mohli nazvat všemožné myšlenkové vzorce a schémata domněnek, kterými se člověk v běžném životě řídí a jimž podléhá bez ohledu na to, jaká je skutečnost.

prosto bdělém stavu. Stále jsem váhal použít pro „krátké skoky“ metodu rychlého přepnutí³⁹. Bylo by to jako použít Concorde pro cestu na Kennedyho letiště!

V oblasti tmavší šedi na mne čekal další signál. Zdál se mi ale velmi snadný; až jsem začal uvažovat, jestli ho náhodou neodečítám špatně. Právě jsem se chtěl vydat směrem k tomuto signálu, když jsem náhle uslyšel volání. Otočil jsem se a uviděl podivnou záři. Za okamžik se proměnila do tvaru menšího muže ve středním věku s ostře vystupujícími rysy tváře. Měl zkroucené rty a šilhavý zamračený pohled.

„Hej, ty, kam tak letíš?“

Opatrně jsem se k němu přiblížil.

„Kam letíš?“

„Ahoj.“

„V honbě za tajemstvím vesmíru, nemám pravdu?“

„Ano, snad by se to dalo tak říct.“

„Hodně štěstí! Mám se dost špatně i bez dalších dobrodružství.“

„Proč, co se ti stalo?“

„Co se stalo? Odešel jsem a zemřel jsem, to se stalo!“

„A co zlého v tom vidíš?“

„Nic zlého, kromě toho, že jsem na to určitě nebyl připraven.“

„Možná že na to nejsme nikdy dost připraveni.“

„To ano, jenomže já jsem mohl být, ale nikdo mi to neřekl! Nikdo mi neřekl, že to bude vypadat právě tak! Ti bastardi, co ječí o nebeských bránách, ohni pekelném a věčném zatracení, ti nemají ani ponětí, o čem mluví! Rozhodně ti přeji hodně štěstí, ale mimochodem, mohli mi říct, jak to ve skutečnosti je. Místo toho mi servírovali tu hromadu žvástů!“

„Poslyš, jaký máš ve skutečnosti problém?“

„Jaký problém? Rozhlédni se kolem sebe, toto je ten problém!“

³⁹ Angl.: „The quick-switch phasing“ – vyfázování rychlým přepnutím.

„Ale tady není nic k vidění. Pouze obvyklá hluboká temnota."

„Přesně o tom mluvím! Není tady nic, absolutně nic! Víš ty vůbec, že jsi první člověk, kterého jsem tady potkal? Všude prázdno, ale úplně prázdno, a náhle se tady objevíš ty!"

„Lituji, že jsem tě zklamal."

„Jsi stejný jako já, vid'?"

„Jako ty? Co tím myslíš?"

„Zemřel jsi. Prostě jsi zemřel a nevíš, k čertu, co máš dál dělat!"

„To není úplně přesně tak..."

„No tak, no tak! Buď jsi mrtvý, anebo nejsi!"

„Jsem si úplně jistý, že nejsem."

„Že nejsi mrtvý?"

„Přesně."

„Tak k čertu, co tady vlastně děláš?"

„Je to dost dlouhá historie."

Pohlédl na mě s odporem.

„Vsadím na to krk. Nebyl bys tady, kdybys nebyl mrtvý!"

„Je to poněkud složitější..."

„Nevadí, řekni mi to. Hej, už vím. Někdo tě poslal!"

„Ne, nikdo mne neposlal. Prostě jsem tudy cestoval. Pověz mi, jak se to stalo, že jsi zemřel?"

„Oni mne k tomu přinutili, tak je to! Ležel jsem v nemocnici celé týdny... Chtěl jsem domů, ale drželi mne tam do nekonečna a stále do mne strkali ty trubičky a jehly. A jedné noci jsem je jednoduše všechny povytahoval. Bylo to na noční směně – v noci nikdo nechodil dohlížet na to, jak se cítím, chápeš to?"

„A co se stalo potom?"

„Začal jsem kašlat a pak jsem přestal. Pomyslel jsem si – no dobře, konečně vylezu z postele a vypadnu odsud. Musel jsem si asi poskočit, protože jsem prolétl stropem a po celou dobu jsem se vznášel, až dokud jsem se neocitl zde. Víš, když jsem procházel stropem, tak už jsem věděl, že nežiju. Docela chytré, že?"

„Ovšem. Snad bys měl jít se mnou."

„Ty bys mi pomohl? Ty? Proč?"

„To by mělo být lepší, než tady navždy trčet."

„Jsem tak zatraceně zmaten! Žádné nebe... žádné peklo. Nic. Prostě prázdno!"

„Dovol tedy, abych ti pomohl. Chyt' mne za ruku."

„Ne! Pokaždé, když se někdo mi snažil pomoci, dopadlo to vždycky mizerně! Vypadni odsud!"

„Nenutím tě k ničemu. Snažím se ti být nápomocen."

„Dej své pracky pryč ode mne! A zmiz!"

„Dobrá, dobrá. Jak si přeješ."

„Ještě dál, ať tě už nevidím! A trvej na tom, aby ti řekli pravdu! Nenech se oblafnout žádnou fantazií! Nikdo mi nic neřekl... a mohli! Vyslyšel bych je – ale ne! Ted' se musím v tom všem vyznat sám a čert mě vem, jestli vím, jak to udělat! Ani nevím, od čeho začít..."

Vycouval jsem a podivná záře začala blednout. Když jsem se tam později vrátil, již tam nebyl. Od té doby neustále přemýšlím, kdo mu asi pomohl. Všeho příliš škodí.

Snad vám tyto uvedené příklady spolu s tímto *Výstražným návěstím* dovolí lépe pochopit představu mostu či objížd'ky těchto oblastí. Pohyb v takových podmínkách vyžaduje zkušenosti a precizně vybroušený záměr, zatímco ten můj byl, přinejlepším, zcela okrajový. Každá pomoc plyne odshora dolů – myslel jsem si – a ne zdola nahoru.

Odhalil jsem ještě něco jiného. Ne všechny signály, které jsem dostával, pocházely od mých dřívějších já. Manželka Williama nebyla mou součástí, stejně tak jako ke mně nepatřil – nakolik jsem to mohl posoudit – ten rozezlený človíček.

Došel jsem tedy k určitému závěru. Pomoc jiným je jako jiná práce. Tím, že pomáháte sami sobě, automaticky, pokud můžete, natahujete pomocnou ruku ke druhým. Chyběl mi pouze jeden důležitý prvek. Proč přesně tato posloupnost událostí tak nečekaně vtrhla do mých zaběhnutých aktivit? Anebo snad je to další klíč k chybějícímu *Základu*?

A co na to můj *Odlišný pohled*? Rozhodně jsem tady na něco zapomněl.

10. NEVYŽÁDANÝ DOPROVOD

Vypadalo to jako nekonečný úkol. Pokaždé, když jsem se dostával z těla, jsem reagoval na signály o pomoc a dělal jsem to, co bylo zapotřebí. Zajisté to nebyl ten nejefektivnější způsob pomoci. Po zbytek svého života bych nemusel dělat nic jiného, přesto by takových signálů patrně nebylo.

Nabízela se otázka: Proč jsem byl najednou právě po tolika letech citlivý na příjem těchto signálů? A za další: Proč byly tyto signály zdrojem úzkosti v mém fyzickém těle?

Zdalo se, že většina, pokud ne všechny signály pocházely z oblasti mimo Dálnici (zvykl jsem si takto ji nazývat), která se otevírala bezprostředně po ukončení fyzického života, čili po smrti, jak to my lidé obvykle nazýváme. O těchto oblastech jsem již něco věděl, ale zas tolik jsem je neznal. Bylo potřeba pokračovat ve výzkumu.

S další prací jsem pomalu a metodicky započal hned následující noc kolem třetí hodiny ranní. Cítil jsem se odpočínutý a relaxovaný a začal jsem vyfázovávat z fyzického těla. Postupně jsem se dostával do známé temnoty mimotělesného stavu. Levou hemisféru jsem měl plně připravenou k práci. Za chvíli již jsem se nacházel na začátku Dálnice, anebo lépe na svém nájezdu na ni. Najednou, když už jsem měl dosahovat nejbližší oblasti s jejich obvyklými „nájezdy“, tak jak jsem to dělal obvykle, neočekávaně silně mne přitáhl k sobě jeden z těch podivných signálů. Neochotně jsem ho následoval.

Signál mne zavedl do města, potom do činžovního domu, až nakonec mne přitáhl do ložnice středně zámožných majitelů. Na vskutku velké, nádherné královské posteli jsem uviděl tři nahé lidi, dva muže a jednu ženu. Jeden z mužů právě velice aktivně souložil se ženou, kdežto ten druhý se pokoušel dostat se mezi

ně, ale zcela bezvysledně. Při každém pokusu propadával postelí a ocital se na podlaze. Věděl jsem, že on byl původcem toho signálu a jenom jsem se divil, proč nepropadává také podlahou.

Zpozoroval mne v průběhu následujícího z řady pokusů, kdy neustále vylézal zpod postele a šplhal na kopulující pár. Vytřeštil na mě v úžasu oči, a jak se vzrušením chvěl, jeho úd, lesknoucí se a vztyčený v plné erekci, se houpal nahoru a dolů.

„Kdo k čertu jsi?“

Řekl jsem mu, že to nebude fungovat a že může klidně se mnou odejít, protože se mu to nepodaří.

„Co to znamená, že se mi to nepodaří? Čekal jsem deset let, abych ji dostal, a teď ji konečně mám!“

Opět jsem mu naznačoval, že se snaží marně. Že je to s ním nějak jiné.

„Jasně, že jiné! Teď jsem svobodný! Nevím, co se stalo, ale jsem volný! A hned, když jsem to zjistil, jsem přišel sem. Kéž by se jenom přestala zabývat Samem, okamžitě bych si to s ní rozdál!“

Zeptal jsem se ho, čím to je, že se cítí jinak.

„Ach, to! Právě jsem vycházel z metra na Padesáté třetí a Madison Avenue, když jsem náhle pocítil bolest v prsou. Upadl jsem. Ale neležel jsem dlouho, možná minutu, a pak jsem vstal. Člověče, opravdu jsem se cítil jinak! A proč se mě vlastně tak vyptáváš?“

Řekl jsem mu tak jednoduše, jak jsem jenom uměl, co se mu opravdu přihodilo.

„Jsem mrtvý? K čertu s takovými řečmi! Copak se chovám jako mrtvý?“

Připomněl jsem mu, jak propadal skrz postel, když nebyl schopen dotknout se ani ženy ani toho muže. Zadíval se na svoje dlaně a potom na kopii svého těla.

„Ale přece pořád to jsem já! Pořád se cítím jako já! A stále se chovám jako já!“

Rozesmál se a já jsem se přidal. Poznamenal jsem, že se zas tolik neměníme, když zemřeme, přinejmenším ne hned. Pohlédl

na pár ležící na posteli. Oba vypadali uvolněně. Pak se zadíval na svůj již ochablý úd.

„Tomuhle tady se určitě nebude líbit být mrtvý.“

Řekl jsem mu, že existují jisté náhražky. Když to slyšel, zřetelně se rozzářil.

„Musel jsem mít infarkt... Ale nikdy jsem se srdcem neměl nejmenší problém...“

Něco jsem mu chtěl odpovědět, když jsem si všiml ženy ležící v posteli. Měla široce otevřené oči a zírala přímo na mne. Skutečně mne viděla! Její oči se údivem rozšířily, ale nevypadala, že by měla strach. Dívala se mi přímo do očí a v jejím pohledu jsem viděl poznání. Obrátil jsem se k muži vedle mne a řekl jsem, že se musím vydat dále. Zaskočilo ho to.

„Co to znamená, že musíš jít dál? A co bude se mnou? Co mám udělat?“

Navrhl jsem mu, aby šel společně se mnou, pokud si to přeje. Opět se rozesmál.

„Nezbavíš se mne! Tady si nic neužiju – měl jsem to vědět. Stejně se chci něco víc dozvědět o těch náhražkách.“

Ještě jsme se trochu posmáli a pak jsem ho vzal za ruku a počal jsem se vznášet. Bez problémů mne následoval. Když jsme procházeli stropem, ještě jednou jsem se podíval na ženu v posteli. Stále mne pozorovala a tak se naše pohledy setkaly. Uvědomil jsem si, že pro ni nebudu muset chodit. Ona již pochopila.

Pár okamžiků na to jsme zlehka vyfázovali. Ucítil jsem, jak muž škube mojí rukou.

„Pust' mne! Dovol mi odejít!“

Pohlédl jsem dolů a uviděl jsem *Hromadu* čili ohromnou mas lidských bytostí bez fyzických těl. Ty se neustále svíjely a snažily s souložit jedna s druhou. Silné vyzařování mého společníka změnil trajektorii našeho letu.

Náhle se mi vytrhl ze sevření a ponořil se do *Hromady*.

Měl jsem čekat, že to tak dopadne. Nu což, jednou se vyhrává, jednou se prohrává, pomyslel jsem si v duchu. Vzdálil jsem se z

tohoto místa s rozhodnutím, že ho zítra odsud vytáhnu, samozřejmě pokud se mi to podaří. Než jsem se ale stihl vrátit do těla, objevil se další signál. Otočil jsem se a následoval jsem ho.

Tentokrát bylo snazší ho identifikovat. Přicházel z nemocničního pokoje plného přístrojů na udržování života. Byla k nim připojena menší žena, která ležela na posteli v pozici trochu připomínající embryo. Měla šedivé spleené vlasy a vráscitou tvář. Vypadala na vysoký věk. Když jsem se přiblížil, zjistil jsem, že ztěžka dýchá a sténá. Její tvář již byla zakryta prostěradlem. Přiblížil jsem se k ní a zeptal se, co se stalo.

„Co pak ty nevidíš, že trpím?“

Zeptal jsem se proč.

„Protože umírám. Umírám již celé roky, ale nikdo mi to nechce věřit.“

Odpověděl jsem, že já jí to věřím.

„Vy doktoři tak mluvíte vždy, ale ve skutečnosti si to nemyslíte.“

Řekl jsem, že nejsem lékař a že jí opravdu věřím.

„Když nejsi lékař, tak se to nepočítá. To doktoři mi musí uvěřit.“

Zeptal jsem se, proč je to tak důležité.

„Protože tehdy mi dovolí umřít a pak již nebudu cítit bolest.“

Poznamenal jsem, že není nutné, aby jí uvěřil nějaký lékař. Následně jsem se zeptal, zda skutečně chce zemřít.

„Samozřejmě, že chci! Je to jediný způsob, jak se zbavit té bolesti.“

Řekl jsem jí, že její přání se jí splnilo a že je mrtvá.

Poprvé otočila hlavu a podívala se přímo na mne.

„Ne, to není pravda! Stále mám bolesti!“

„Bolest rychle zmizí,“ poznamenal jsem jemně. Dodal jsem, že se nyní musí dostat ven ze svého těla. Zírala na mne.

„Ale... já přece stále žiju! Jsem pořád stejná!“

Řekl jsem jí, že být mrtvá, neznamená okamžitě se změnit. Prostě již nadále nemáš svoje fyzické tělo – vysvětloval jsem –

nyní si pamatuješ tu bolest, ale ona sama se již nevyskytuje. Rozhlédni se a přesvědč se sama.

Velmi pomalu se rozhlížela kolem. Pak se opět obrátila ke mně.

„Všude je černo... taková hluboká temnota...”

Kromě mne, připomněl jsem jí. Rozevřela oči ještě více a její tělo se pomalu začalo narovnávat.

„Ernie...? Jsi to ty, Ernie?”

Uchopil jsem ji za ruku a navrhl jsem, abychom společně se vydali na to místo, kde ji již čekají přátelé. Odsunula se ode mě.

„Proč jsi nepřišel dříve? Volala jsem tě dnem a nocí, abys pro mne přišel a vzal mne odsud.”

Řekl jsem jí, že nejdříve musela zemřít. Ted', když je již mrtvá, jsem pro ni mohl přijít. Opět jsem natáhl ruku a tentokrát ji uchopila.

„Ernie... Ernie!”

Začali jsme se pomalu vznášet. Zeptal jsem se jí, zda cítí ještě bolest. Měl jsem dojem, že ji to zmátlo.

„Bolest? Ach, bolest. Ted' to již není důležité, vid'?”

„Ovšemže ne,” odpověděl jsem. Vyfázovali jsme ještě víc z temnoty až ke světlu. Pomalu jsme přefázovávali stále dál do Světonázorových oblastí. Chtěl jsem vědět, co se stane. Právě jsem se snažil přesně stanovit, kde se nacházíme – někde nad středovým pásmem – když jsem náhle zjistil, že již necítím její dlaň. Okamžitě jsem se na ni opět soustředil, ale pozdě. Zmizela. Vodit lidi a pak je ztrácet někde po cestě určitě nebylo tím, co se ode mne očekávalo. A určitě to nebylo nijak přínosné.

Měl bych to zkusit ještě jednou. Přestože jsem přesně nevěděl, co vlastně hledám, neměl jsem v úmyslu se vzdát. Další pokus jsem učinil jedno odpoledne o několik dnů později. Lehl jsem si na kanapi, uvolnil se a pomalu vyfázoval mimo tělo. Jak jsem předpokládal, byl tam další signál, který vypadal dost zvláště. Soustředil jsem se na něj a použil metodu rychlého přepnutí.

Zablesklo se a ocitl jsem se nad uličkou v malém městečku. Hledal jsem původce tohoto signálu a našel jsem ho pod sebou. Ukrýval se za řadou popelnic. V blízké ulici stála napříč vozovkou dvě policejní auta se zapnutými červenomodrými majáky. Na chodníku před vchodem do obchodu ležela v kaluži krve zkroucená postava. Kolem dokola se již začal srocovat dav čumilů, které zadržovala pouze žlutá páska natažená kolem místa činu.

Šel jsem přímo k popelnicím. Za nimi byl schoulený vyzáblý výrostek, ne starší než sedmnáct let, a nikdy již nebude starší. Přinejmenším ne tentokrát. Požádal jsem ho, aby vstal. Udělal to pomalu, nejistě a ostražitě. Viděl jsem, že je nervózní, a pokud by měl možnost, nejraději by utekl.

„Odkud jsi věděl, že jsem tady, člověče?"

Odpověděl jsem, že mu chci pomoci.

„Nepotřebuji žádnou pomoc a určitě ne od nějakého prokletého poldy."

Zeptal jsem se ho, proč se tady vlastně skrývá, když nepotřebuje pomoc.

„Co to znamená proč? Ten blbec v obchodě vytáhl bouchačku a začal do mne pálit!"

Poznamenal jsem, že už se o to nemusí dál starat.

Opatrně se na mne podíval.

„No jasně, protože mne bereš do basy, no ne?"

Odvětil jsem, že ne tak docela. Že již nemusí nikoho přepadávat a nikdo na něj nebude střílet. Nemusí se také trápit případným vězením. Vytřeštil na mne zrak.

„Zbláznil ses, člověče?"

Řekl jsem mu, že kulka zachytila okraj jeho srdce a že měl pouze tolik času, aby se vypoťácel z obchodu a padl mrtvý na chodník. Jeho tvář zrcadlila směs emocí.

„Co mi to tady vykládáš? Když jsem mrtvý, tak jakým zázrakem, k čertu, tady stojím a vybavuji se s tebou?"

Ukázal jsem na ulici za mými zády a pobídl jsem ho, aby si prohlédl sama sebe. Hleděl na mne podezřívavě po očku, posunul

se bokem na roh aleje a vykoukl na ulici. To, co uviděl, způsobilo, že na mne úplně zapomněl. Nakonec se otočil, sesunul se k zemi a tvář ukryl ve dlaních.

Vycítil jsem, že pláče. Přisunul jsem se blíže a jemně se dotkl jeho ramene. Řekl jsem, že je nejvyšší čas vydat se na cestu. Zíral na mne.

„Takže poldové jsou i tehdy, když už nežiješ?“

Usmál jsem se a potřásl jsem záporně hlavou. Řekl jsem mu, že jsou lepší místa, ve kterých se dá pobývat, než nějaké boční uličky. Podíval se na svoje dlaně.

„Stále si pamatuji, když jsem padal, natáhl jsem je před sebou, abych zmírnil pád o beton. A předtím si ještě pamatuji, jak vytahuji svoji bouchačku a pokladník do mne střílí zpoza pultu. Ani jsem nestihl potáhnout spoušť. Měl jsem dojem, jako kdyby mne někdo bouchl páčidlem přímo do hrudníku. Potom jsem vyletěl ze dveří a pamatuji si, že jsem padl na chodník. Skoro přesně v ten moment se v mé hlavě ozvalo něco jako hlasité lupnutí a vzápětí jsem vstal a utekl do této aleje. Ale... kdo k čertu jsi ty?“

Řekl jsem, že mne k němu posílá strýček Ben. Rozesmál se.

„Ben? Ten starý ožrala? Přestaň, on ani nevěděl, že tady jsem! Zemřel, když jsem byl ještě malý! Už vím! To je nějaký nový fígl, který jste vy, poldové, vymysleli, aby jste mě přinutili přiznat se. Dej pokoj, člověče – zašij mne, ale přestaň s těmi kecy o tom, že jsem mrtvý!“

Řekl jsem mu, že pokud chce důkazy, tak bychom si měli lépe prohlédnout tělo ležící na chodníku. Ze začátku odporoval, ale nakonec jsem ho přesvědčil tím, že se může schovat za mne, aby ho nikdo neviděl. Otočil jsem se, vyšel jsem na ulici a dále zcela lehce prošel davem. Věděl jsem, že chlapec se drží v závěsu za mnou.

Došli jsme k místu ve stejnou chvíli jako sanitka přijíždějící z opačné strany. Stáli jsme nad zkrouceným tělem. Všude kolem bylo vidět spoustu čerstvé krve a pozorovali jsme, jak saniťáci převracejí tělo na záda, hledající nějaké známky života, a pak

pokládají mrtvolu na nosítka. Tvář jí zakryli prostěradlem, ale ne tak rychle, aby si ji chlapec nestihl dobře prohlédnout. Věděl jsem, že ji uvidí, ať již bude zakryta či nikoli.

Když sanitáři zasunuli nosítka do pojízdné ambulance a zabouchli dveře, chlapec začal opět plakat. Jemně jsem ho vzal za ruku a vedl jsem ho ulicí. Již nekladl odpor, pouze neovladatelně vzlykal. Šli jsme dál po ulici a vznášeli se výše a postupně jsme vyfázovali. Tentokrát, když jsme se přiblížili ke středovým a horním prstencům, rozhodl jsem se nespustit z něho oči. Cokoli se přihodí, říkal jsem si, budu na to připravený.

Ale nebyl jsem. V určitém bodě chlapec prostě zmizel. V jednom okamžiku tady se mnou byl a v dalším již nebyl. Nezůstala ani stopa po jeho vyzařování. Další hledání bylo marné.

Cokoli jsem udělal, nic nebylo podle mých představ. Podnikal jsem nějaké kroky, ale nebyly úplné. Vracel jsem se pomalu, až jsem se ocitl zpátky ve fázi s fyzickou úrovní, stále hledaje odpovědi.

Měl jsem pouze jediné vodítko. Tuto noc bylo méně takových pronikavých signálů a spal jsem klidněji. Je možné, aby to spolu souviselo? Je možné, že jsem již kráčel tou správnou cestou? Ale i kdyby to byla pravda, moje levá hemisféra se razantně domáhala dalších informací. Určitě jsem nebyl typ pro tuto práci. Pořád jsem je ztrácel!

Za několik týdnů se objevila další nečekaná změna. Právě jsem ležel a relaxoval, když jsem byl náhle zasažen silným signálem, a to ještě dříve, než jsem stačil opustit tělo. Pochopil jsem, že je to má vlastní frekvence. Moje fyzické tělo na to zareagovalo silným pocitem tepla. Rychle jsem vyklouzl z těla a následoval signál. Někde nad Světonázorovými oblastmi mne signál vedl dolů ve směru výjezdu z Dálnice, jehož existenci jsem pouze tušil.

Nalezení zdroje mi nezabralo mnoho času. Vyzařování tohoto světonázorového systému mi ukázalo obraz příkrého skalnatého útesu, pod nímž se rozprostírala hustá, vlhká džungle. Divil jsem se, proč ji vnímám tak čistě a reálně. Bylo to docela zvláštní, fun-

gování *Světónázorových oblastí* vnímám obvykle pouze mlhavě a přinejlepším nejasně.

Na okraji útesu stála malá žena ve středních letech. Za ní se nacházelo kolem padesáti či šedesáti jí podobných žen a mužů v různém věku. Všichni byli humanoidní, oblečení do zvířecích kůží a měli hrubé rysy tváře, připomínající neandrtálce.

Rozum okamžitě zatoužil vědět, proč jsem byl přitažen právě k tomuto světónázoru. Odpověď byla jasná: kdysi, v nějaké době byl mojí součástí. Tato scéna vyvolala z mé paměti něco, co jsem nazýval „okouzlení tropickým Pacifikem“, které jsem v průběhu života napůl potlačil. Volání oceánu se odráželo v mých výpravách na plachetnici a v potápění s kyslíkovým přístrojem. Dále tam byl přítomen ten víkend na Havaji, který se protáhl až na tři týdny. Třítýdenní výlet do Ekvádoru, kde jsem zůstal tři měsíce – a téměř jsem přijal práci v tropech. Vše, co souviselo s tropy, vždy u mne vyvolávalo nesmírnou nostalgii.

Když jsem se usadil na vrcholku stráně vedle té ženy, skupina prudce couvla a zakryla si oči. Obrátil jsem se k ženě, která si mne prohlížela, jako kdyby mne odhadovala. Napadlo mne, zda bychom se mohli nějak dorozumět. Na tu myšlenku se žena pou-smála.

„Přišel jsi.“

„Ano, přišel. Ale proč jsi mne vlastně zavolala?“

„Vzývala jsem obraz.“

„Proč jsi to dělala?“

„Jsi Megus?“ prohlédla si mne pozorně. „Ne, nejsi.“

„Vzývala jsi Meguse. Proč?“

„Protože Megus neví, že je tady něco v nepořádku.“

„Kde jsi? Kde je to tady?“

„Jsem tady. V nebeské Megusově krajině.“

„Víš, jak ses sem dostala?“

„Ach, ano. Vylezla jsem ze svých úst současně s bublinkami, když mé tělo utonulo ve velké vodě.“

„Proč ses ocitla v té velké vodě?“

„Tak nařizuje zákon ženám, které jsou neplodné.“

„A pak ses ocitla zde.“

„Ano, ale něco není v pořádku.“

„Není v pořádku? S tebou anebo s dalšími?“

Potřásla hlavou.

„Se mnou. Když skáčeme z tohoto vrcholu do doliny, musíme spadnout na tyto níže položené skály a zemřít, stále znova a znova. Takový je Megusův zákon.“

„Kdo je to Megus?“

„Megus je Nebeský bůh. Přišel k nám před mnoha slunci a vyprávěl nám o své Nebeské krajině. To nám slíbil... ale něco není v pořádku.“

„Řekni mi, co vlastně není v pořádku?“

„Když jsem seskočila z kopce, nespadla jsem a neumřela jsem. Jiní ano, ale já ne. Prostě jsem se vznesla do vzduchu.“

Vznesl jsem se pomalu nahoru a zastavil se těsně nad její hlavou.

„Takhle?“

„Ano, ano! Ty jsi Megus, teď už to vím! Pomoz mi naplnit tvůj zákon! Pomoz mi spadnout, abych mohla zemřít a žít opět znova.“

Natáhl jsem k ní ruku.

„Nejsem Megus, ale mohu ti pomoci. Takové vznášení se ve vzduchu může být i dobré. Je to nový zákon. Pojd', zkus to sama!“

Uchopila mou ruku oběma dlaněmi a pomalu jsme se vznesli vzhůru. Jakmile jsme se přiblížili k Dálnici, struktura tohoto Světónázorového systému začala rychle blednout. Když jsme na Dálnici vstoupili příjezdovou komunikací, zmizela úplně. Jakmile jsem zaregistroval změnu, vyfázoval jsem nás oba ještě víc, přičemž jsem sledoval a uklidňoval mou neandrtálskou přítelkyni. Tvářila se klidně, uvolněně, ale viditelně něco očekávala. Uvažoval jsem, proč jsem cítil takové nutkání k tomu spásitelskému vzorci chování, když se najednou stalo ono očekávané „nečeka-

né". Žena se začala ztrácet a před mými zraky se úplně rozplynula.

Tentokrát jsem přijal jev bez zbytečných otázek, i když jsem přemýšlel nad tím, proč jsem přijal právě její signál. Již sám jsem se pak pomalu přemísťoval kolem jiných nájezdových komunikací s nejasným dojmem, že je dobře znám. Věděl jsem, že v jistém bodě dávných časů jsem navštěvoval každou z nich a byl jsem součástí všech světonázorových systémů, ke kterým vedly. Ted' jsem ale již neviděl důvod, proč bych měl jimi opět procházet. Představovaly něco, co jsem již prožil a z čeho jsem, alespoň doufám, vyrostl.

I když jsem cítil, že potřebuji pomoc, stejně jsem o ni nepožádal své fyzické přátele lékaře anebo psychiatry. Místo toho jsem za několik týdnů udělal něco, co by mi určitě doporučili. Po třech spánkových cyklech – nějakých čtyřech a půl hodinách – jsem se probudil odpočatý, relaxovaný a plně bdělý. Byly asi tři hodiny nad ránem. Použil jsem techniku rychlého přepnutí, vyfázoval jsem z fyzického těla a zamířil jsem k jednomu z mých přátel z období ještě před seznámením s Inspektem. Zdálo se mi to sice absurdní, ale přesto jsem to zkusil. Pocítil jsem lehké chvění a byl jsem tam.

Ukázalo se, že to vůbec nebude tak jednoduché. Někde hluboko ve Světonázorových oblastech ke mně dorazil nějaký silný a dotěrný signál. Snažil jsem se mu vzdorovat, ale k mému velkému překvapení, nějaká část mne překonala můj odpor. Když jsem se trochu stabilizoval, zjistil jsem, že ležím na lůžku v rohu malé místnosti.

Posadil jsem se a pak jsem vstal. Měl jsem dojem, že se nacházím ve fyzickém těle anebo v nějaké jeho velice zdařilé kopii. Cítil jsem se úplně normálně. Na druhé straně pokoje byly zavřené dveře. Zvenčí pronikal dovnitř silný hluk. Otevřel jsem dveře a vstoupil jsem.

Byla tam tma, dále pak jsem viděl jasně osvětlený prostor. Hluk přicházel někde z těchto míst. Vytvářelo ho množství lid-

ských hlasů – nezpívaly, ale prostě harmonicky bzučely. Pocítil jsem na rameni dotek něčí ruky a otočil jsem se. Vedle mne stála krásná žena neurčitěho věku a byla mi velice povědomá. Její tvář a oči zářily radostí.

„Čekám na tebe. Věděla jsem, že se dostavíš, když se všichni shromáždíme v jednotě. Pojd'."

Vyvedla mne ze tmy na světlo. Pak odstoupila. Bzučení pomalu sláblo. Na samotném okraji světla bylo vidět tváře, které mne upřeně pozorovaly. Pokud jsem byl schopen vnímat, byly jich stovky. Něco očekávaly. Vyzařování, které jsem vnímal jako lásku, bylo přímo ohromující.

Stál jsem nehybně, poněkud znejistěn tím, co bych měl v této situaci udělat, a také tím, co se ode mne očekává. A jak jsem tam stál, převzala vedení jiná část mne samotného a já jsem se uvolnil. Ta jiná část začala mluvit.

„Neměl jsem představu, že je nás tolik. *Zde* je jedno z mála míst, ve kterém jsme se shromáždili v jednotě. Jak všichni z nás zjistili, byl nutný určitý světonázor, aby nás sem přivedl. Jsme někde na zevním okraji Světonázorových oblastí. Máme tedy k dispozici několik *Známých*. A to, že jsme a můžeme být zde, že nepotřebujeme fyzické tělo, abychom existovali a byli, již toto poznání nás osvobodilo od přinucení a omezení, jakým všichni podléháme po dobu pobytu na Zemi. I když v každém z nás přetrvává několik domněnek, můžeme se od nich osvobodit dle svého přání.

„Teď se probouzíme ze snu."

„Důležitým *Známým* je to, co nás svedlo dohromady. Že jsme nejen něčím víc než pouhými fyzickými těly, ale že se rovněž můžeme osvobodit od všech domněnek vzniklých v souvislosti se životem na Zemi, a to bez rozdílu jejich původu. Tato svoboda je velmi vzrušující, jelikož nyní nemáme žádná omezení. To *Známé*, bez jakéhokoli strachu, nám nabízí plnou škálu volby."

„Moje role je další věcí, která patří mezi *Známé*. Není to role vůdce. Vůdcovství, v původním významu tohoto slova, není nut-

né. Mým úkolem byl a stále je – nábor. I když podle mne úloha zvěda, sběratele informací a průkopníka tady sedí mnohem lépe. Toto je můj vzorec chování... po tisíce pozemských let a inkarnací."

„Nyní se zdá, že se konečně nacházíme v bodě uskutečnění. Když se opět setkáme, započne přesun do různých možností."

„Láska, kterou sdílíme, to je to největší ze všeho *Známého*."

Moje *Já-Odtamtud* – ono „TO“, které má každý z nás, které obsahuje všechny předchozí a současné vtělení – se natáhlo vzhůru a já jsem se vznesl z podlahy a proplul jsem pomalu nad mořem tváří obrácených vzhůru. Někde z hlubiny toho množství se vysunula paže a nějaká ruka uchopila mou. Muž se vznesl a připojil se ke mně. Bok po boku jsme se vznášeli v pomalé spirále, stále výše a výše. Pohlédl jsem na něj a uviděl jsem široký úsměv, když na mne zamrkal. Co když je to Agnew? Lew? Rodius? Čeng? Nebyl to nikdo z nich. Byl to můj starý přítel z období mých prvních výprav mimo tělo – přítel, kterého jsem znal jako BB!

Měl jsem to vědět: měl jsem na to pamatovat. BB, který mne následoval od Domova, od cesty celou věčnost... Ano, nemohl to být nikdo jiný.

Po ukončení fázování přátelské tváře zmizely. Společně s nimi zmizel i dojem stisku ruky BB. Rozhlédl jsem se kolem, ale byl již pryč.

Návrat do fyzického těla se odehrál bez problémů.

11. POHLED DO NITRA

Pokud se ocitneme ve slepé uličce, tak jsme s velkou pravděpodobností asi někde po cestě udělali chybu. Přehlédlí jsme nebo jsme nepochopili *Dopravní značku*, odbočili jsme jinam. Možností je velmi mnoho. Také je celkem možné, že jsme přehlédlí jenom nějaký malý detail.

Stejně tomu bylo i v mém případě. Stále jsem přijímal volání o pomoc, procházel lekcemi vlastní zkušenosti, ale nic mi nebylo schopno poskytnout uspokojující vysvětlení. Zachraňování zemřelých, citlivost na jejich signály a zvláště na ty, které jsem vysílal já ve své minulosti, zcela přitahovalo mou pozornost. Copak toto byl měl být můj další „nový směr“ bádání?

Cítíl jsem, že ztrácím kontrolu nad děním. Nějaká část mne sama, kterou jsem si neuvědomoval, převzala všechno vedení a já jsem to ve skutečnosti nechápal.

Rozhodl jsem, že nekonečné prostory na mne budou muset počkat. Teď bylo nejdůležitější jednoznačné poznání sebe sama. Čím více se poznám, tím lépe budu vědět, jaký jsem ve svém nefyzickém „vydání“, a tím budu blíže pochopení důvodu, proč jdu zrovna touto cestou.

Zkušenost je bezpochyby tím nejlepším učitelem. Má zkušenost, včetně schopností mé levé hemisféry, se opět začínala dostávat do popředí. Cesta anebo přístup k mému nefyzickému já, které jsem pořád víc začal nazývat *Já-Odtamtud*, se otevřela téměř okamžitě.

Započal jsem s tím před více než dvaceti lety. Frustrovaný zdánlivou neschopností zkoumat realitu mimo časoprostorový rámec jsem se obrátil do svého nitra a poprosil o pomoc. A dostal jsem ji. Přede mnou se otevřely nové možnosti. Byl jsem svoboden.

V průběhu dalších těch úspěšných let jsem šťastně sledoval zvolenou cestu. Neuvědomoval jsem si, kromě své zevní osobnosti – že moje *Já-Odtamtud* od onoho času převzalo na sebe celé brímě řízení a navigace. Ani jednou jsem si nedal tu práci, abych nahlédl „pod pokličku“, i kdyby z pouhé zvědavosti.

Ted', v honbě za chybějícím Základem, místo abych dělal to, co obvykle dělávám po vyklouznutí z těla, jsem se ubránil všem nálehavým signálům a začal sondovat kolem, směřuje spíše do nitra než navenek. Potřeboval jsem bezpočet takových lekcí a téměř celý jeden rok k tomu, abych shromáždil a vhodně utřídil informace do použitelné podoby.

Zde předkládám, co jsem se dozvěděl.

Výstup z fyzické fáze⁴⁰ do mého *Já-Odtamtud* byl pomalý a rozvázný. Měl jsem dojem existence, všemocného a vševědoucího obra, který s překvapením pozoruje, jak jeden z jeho vlastních prstů podniká nezávislý tvrdohlavý průzkum zbývajících těla. Nepociťoval jsem strach ze *Známého*: já jsem byl oním *Já-Odtamtud* a *Já-Odtamtud* bylo mnou. Copak bych se mohl bát sebe samého?

VRSTVA PAMĚTI

Jak jsem se obracel do sebe a zkoumal své *Já-Odtamtud*, narazil jsem okamžitě na něco, co jsem předpokládal: na vrstvu anebo soubor, knihovnu, či počítač. Tento archiv v sobě obsahoval každý okamžik mého života až do dnešního dne a je průběžně doplňován přílivem čerstvých dat, která se přesně rovnají mým myšlenkám a činům z probíhajícího výzkumu. Neustále sem dovnitř plynuly signály z mého fyzického těla. Bylo to daleko větší než paměť, jak ji známe. Byla to ústředna všech dojmů od přítomné-

⁴⁰ Fyzická fáze – stav vědomí srovnaný s fyzickou časoprostorovou iluzí.

ho *Já-Odsud* – toho já, které funguje ve fyzickém světě – a nyní působí pouze jako fyzické tělo bez vědomí.

Opakovaně a s obrovským zaujetím jsem zkoumal tento ukládací systém. Když jsem si vybral nějakou událost z minulosti, opět jsem ji prožíval ve všech podrobnostech až ke smyslovým vjemům, myšlenkám a emocím každé jednotlivé minuty. Ale rychle jsem si uvědomil, že taková superpaměť není tak zcela příjemná. Pokud máme možnost podívat se tak podrobně do vlastních vzpomínek, najednou si bolestně a smutně uvědomíme mnoho z našich nelogických rozhodnutí, hloupých chyb anebo nevyužitých možností. Vzrušující události již nebyly tolik vzrušujícími, jelikož jsem věděl, jak to dopadlo. Radostné okamžiky se často zdály být infantilními a ty infantilní byly zase smutné anebo zábavné.

Uvedu příklad: Pamatuji si, jak jsem se v mládí schovával za velkým keřem, který rostl těsně vedle verandy babiččina domku. Nikdy později jsem nechápal, proč jsem se tam tehdy schovával. Nebál jsem se, ale něco mne tam drželo. Teď jsem to již pochopil. Nadělal jsem si totiž do kalhot a nechtěl jsem, aby se to dozvěděla moje máma. Pro čtyřletého klučinu to byl bezpochyby mocný zážitek!

Podobně snadno jsem opětovně odhaloval mnoho důležitých událostí, mezi nimi i takové, které se lehce přehlízejí. Jedna z nich se stala v roce 1934, kdy jsem s průměrem necelých 2,5 neudělal zkoušky ve druhém ročníku na státní univerzitě v Ohio. Určitě se na tom podepsala i moje vážná popálenina tváře, která si vyžádala déletrvající pobyt v nemocnici. Když jsem se uzdravil, pocítil jsem neklid a vydal jsem se na cesty hledat si práci. Zkoušel jsem cestovat autostopem, ale rychle jsem se dovťípil, že lidé neradi zastavují podezřele vypadajícímu mládenci. Změnil jsem tedy taktiku a stal jsem se vandrákem, který cestuje z místa na místo v nákladních vlacích.

Jednou v St. Louis, bylo to uprostřed prosince, kuchař v malém bistru upozoroval, jak žádoucne skrze zamlžený výklad po-

zoruji jídlo, které se grilovalo na roštu. Pokynem dlaně mne přivolal dovnitř a dal mi najíst, přičemž si za to nevzal ani cent. Jeli-kož jsem již dva dny hladověl, připadalo mi to jako zázrak.

V tu samou noc v noclehárně patřící Armádě spásy na posteli těsně vedle mne tiše zemřel jeden stařec. Ještě nikdy jsem nebyl tak blízko někomu umírajícímu. Nepociťoval jsem strach, jenom zvědavost.

Za necelý rok jsem se vrátil do Columbusu ve státě Ohio a zařídil jsem si podmíněčný návrat na univerzitu. Hned v prvním roce po mém návratu divadelní kroužek vyhlásil konkurz na nejlepší jednoaktovku. Hra, kterou jsem napsal já, vyhrála druhé místo. Ty, které se umístily v první trojici, škola upravila a uvedla je v divadelním provedení na místní scéně. Snad to byl vrcholný okamžik mé univerzitní kariéry, kdy jsem stál za kulisami a pět set lidí v absolutním tichu chytalo každé slovíčko z vrcholného momentu mé jednoaktovky. Kritici pak shodně prohlásili, že to první místo jsem měl dostat já!

Hra byla založena na tom, co se tehdy stalo v noclehárně. K ději jsem však přidal jinou dějovou zápletku. Spočívala v tom, že onen umírající starý člověk předával chlapci zvláštní posláním, Cíl anebo Plán, který překračoval hranice obvyklé lidské mysli. V důsledku toho se chlapec proměňuje v něco anebo někoho úplně jiného. Taková věc vyšla zpod péra osmnáctiletého mladíka, který nikdy nestudoval filozofii a ani nebyl nábožensky založen, podobně jako všichni jeho vrstevníci v tomto období. Odkud se vzal ten nápad? A proč?

Tato událost zůstala dlouhou dobu v pozadí dění, jako by nebyla důležitá. A přihodila se minimálně dvacet let předtím, než v mém životě došlo k fenoménu OBE.

K podobné kategorii nedůležitých událostí spadala další, dlouhou dobu skrývaná vzpomínka, kterou jsem snad předtím považoval za halucinaci. Celá ta věc se stala na staré farmě v okrese Dutchess, kterou jsme vlastnili ve čtyřicátých letech. Studna, kterou jsme tam měli, najednou vyschla. Byla to studna

starého typu, ručně vykopaná před nějakými sto či více léty. Měla průměr asi tři stopy a sedmdesát stop hloubky. Byla vyložena oblými kamennými valouny spojovanými bez malty.

Když se člověk lépe zaposlouchal, mohl slyšet tichý šum vody protékající hluboko dole, ale staré čerpadlo již nestačilo na to, aby vodu vytlačilo trubkami nahoru. Není zas tak obvyklé slyšet vodu, jak protéká studní. Byl jsem zvědav, a tak jsem přinesl ze stodoly provaz, jeden konec jsem přivázal k opodál stojícímu stromu a spustil jsem se dovnitř, stylem horolezce zdolávajícího strmou skalní stěnu.

Když jsem se ocitl na dně, okamžitě jsem zjistil, proč čerpadlo netáhne. Hladina spodní vody se snížila natolik, že konec trubky byl obnažen. Co bylo zajímavé, voda na dně studny nestála, ale protékala, jako by to byl podzemní proud. Napadlo mne, že kdybych na správné místo umístil pár kamenů, hladina vody by se opět zvedla.

Náhle jsem se podíval vzhůru a zpanikařil jsem. Vysoko, vysoko nad mojí hlavou bylo vidět miniaturní kruh světla. Mezi mnou a tím spásným otvorem se nacházelo sedmdesát stop sypké horniny. Mým slézáním se mohly stěny studny narušit, což by mohlo způsobit jejich zavalení, a to přímo na mne, jak tady stojím a dívám se vzhůru. Na skalnatém podloží dna, na kterém jsem stál, jsem viděl důkaz této mé domněnky. Několik kamenů, velkých jako basketbalový míč, již dříve vypadlo ze stěn studny.

Přepadl mne intenzivní pocit klaustrofobie. Jestliže okamžitě nevyšplhám vzhůru, mohu skončit v sedmdesát stop hlubokém hrobě a nikdo se o tom ani nedozví. S ohromným úsilím jsem se snažil zvládnout svůj panický strach. Věděl jsem, že musím být při lezení velice opatrný, abych nevydrotil jediný kámen. Posadil jsem se na jeden z vypadlých balvanů a přemýšlel. Nabral jsem do dlaní tekoucí vodu a napil se. Byla chladná a svěží.

Jak jsem tam seděl na dně studny, naslouchal tichému šumění vody, moje oči se postupně přizpůsobily temnotě. Mimovolně jsem se uvolnil. Bylo zde příjemně, cítil jsem se klidně a pohodl-

ně. I když jsem se podíval na jasný kruh světla nad mojí hlavou, mé klidné vědomí to již nenarušovalo. Panika postupně ustoupila.

Zavřel jsem oči a pohodlně jsem se opřel zády o stěnu. Ted' jsem nemusel spěchat. Uvolnil jsem se ještě více a na okamžik jsem se i domníval, že jsem usnul, ale nadále jsem slyšel šum vody a cítil jsem chladivý dotek drsných kamenů. Moje fyzické vědomí bylo pořád bdělé.

Najednou jsem cítil, jak se můj pocit mění. Nabyl jsem dojmu, jako by mne začala obklopovat nějaká inteligence. Pomalu se do mne vlévala a ohřívala moje tělo. Zdálo se mi, že se mísí s každou částí mého těla a myslí. Stal jsem se její součástí, anebo se ta inteligence stala součástí mne samotného. Zdálo se, že v tom není žádný rozdíl.

A pak došlo k předání informace. Následuje pouze přibližný překlad do slovní podoby.

Můj synu synů ze synů, našel jsi radost v mých vichrech a nebi. Sdíleli jsme spolu vzrušení a klid ve vlnách mých vod a také v jejich hlubinách. Pociťoval jsi rozkoš nad krásou a nevinností dalších mých dětí, jež jsou rozšířeny na mém povrchu. Ale až nyní sis našel chvíli v mém lůně, abys ztichl a zaposlouchal se.

Tuto píseň v tichu si uchovej navždycky. Zrodil ses ze mne, ale tvým předurčením je stát se něčím víc, než kdy já mohu být. Tvým vývojem se kochám společně s tebou. Moje síla je tvou silou: proto vezmi s sebou moji slávu, abys ji projevil způsoby, které já nepochopím. Přestože nepochopím, podporuji tě a sdílím šťastně to, čím se staneš. Následuj pravdu v sobě, můj synu ze synů synů...

To je vše. Pocit tepla ještě chvíli přetrvával, pak pomalu ustoupil.

Vstal jsem, uchopil jsem houpající se provaz a stoupaje ke světlu jsem bez námahy šplhal na vrch studny. Jaký byl můj úžas, když jsem zjistil, že jsem uvnitř strávil více než dvě hodiny!

Ted' jsem si připomněl ten jedinečný *Základ*. Matko Země, miluji tě! Jak jsem na to mohl zapomenout!

Další zkoumání paměťové vrstvy odhalilo téměř totožný sen, objevující se minimálně jednou měsíčně v období několika let. Byl jsem v tomto čase pilotem letadel a kluzáků. V tomto snu jsem vždy seděl ve svém letadle, kterým jsem roloval na konec startovní dráhy, pak jsem přidával plyn a nabíraje rychlost jsem vzlétal. Když jsem se již nacházel ve vzduchu, startovní dráha se měnila v ulici, lemovanou oboustranně budovami. Nad mou hlavou se od domu k domu táhla křížující se spleť kabelů a drátů, jak tomu bývá ještě dnes ve starších kancelářských zástavbách obchodních center. I když jsem to zkoušel sebevíc, nikdy se mi nepodařilo najít v té spleti škvíru natolik prostornou, abych tudy mohl proletět letadlem. Po chvíli neklidu a úzkosti jsem se budil. Od doby, kdy se začaly objevovat mé mimotělesné zážitky, se tento sen již více nezopakoval.

Někteří psychologové, se kterými jsem tento sen konzultoval, se domnívali, že ulice je symbolem mého provázání se světem obchodu. Jiní se domnívali, že neproniknutelná a omezující síť kabelů představuje odraz mých společensko-kulturních vzorců. Všichni se shodli na tom, že je to logická, dokonale poskládaná metafora, která se úžasně hodí na mou tehdejší existenci.

Hledal jsem dál a objevil jisté vodítko, pokud jde o mechanismus, který mohl vyvolat pozdější události. Moje firma hledající další možnosti pro svoje finanční investice zkoumala, zda by se dal zvuk použít pro učení ve spánku. V této oblasti jsme byli profesionálové a vytvořili jsme několik set rozhlasových programů. Vyzkoušeli jsme mnoho různých druhů zvuků a zjišťovali jsme, jak působí na spánek. Počínaje rokem 1956 jsem sám byl hlavním objektem těchto výzkumů a prodělal jsem snad více než sto sezení ve zvukově izolované kabině se sluchátky na uších. Mé dvě děti a rovněž množství dalších lidí tato sezení podstoupilo také, nikdy však nedosahovali srovnatelných výsledků. Co když mé pozdější mimotělesné zážitky spouštěl právě tento mechanismus?

Takto jsem se tedy prošel svou paměťovou vrstvou. Věděl jsem, že pokud bych chtěl a přál si to, mohl bych si zcela jasně

vzpomenout na cokoli. Přesto si myslím, že opětovné ožívání minulosti bez růžových brýlí není mou oblíbenou činností pro odpolední zábavu!

VRSTVA STRACHU

Jak jsem se dostával dovnitř k další části mého *Já-Odtamtud*, našel jsem oblast, kterou jsem vůbec nečekal. Zjistil jsem, že vůbec nejsem tolik nebojácný, pouze jsem si to zatím neuvědomoval. Byly zde velké nepříjemné závany mrazivé energie, které intenzivně trápily mne, nikoho jiného. Kromě starého strachu tady byl neustálý přísun nového.

Pohyboval se v rozsahu od znepokojení nad vlivem deštivého dne na náš projekt až k velkým obavám o další vývoj světa. Byl tady také strach z fyzické smrti, ne z toho, co se stane po ní, ale z toho, že bych něco zde, v časoprostoru nestihl udělat. Uvědomoval jsem si, že abych se dostal z tohoto zmatku, musím zkusit něco nového.

Moje *Já-Odtamtud* již mělo pro práci systém, který fungoval lépe. V posledních pěti letech jsem prošel zkouškami, kdy jsem zažíval intenzivní události v nefyzických stavech. Tyto způsobily vznik známých strachů opět a znovu do té doby, než se zcela rozpustily. Neustále jsem podstupoval velice efektivní zkoušky. Navíc tento zápas postupně vedl k vítězství. Rozpustilo se takto mnohem více strachů než těch, které se stihly vytvořit mou současnou činností.

Když jsem si to uvědomil, zjistil jsem také následující věc: Mé *Já-Odtamtud* tento proces řídilo a udržovalo proces rozpouštění strachů v chodu podle potřeby. Mýlně jsem se domníval, že mi v tom nepomáhal nikdo „zvenčí“. Pomáhal jsem si já sám!

Tak, jak se podaný prst stával rukou, začal jsem tuto ruku upřednostňovat. Zajímalo mne, jak to ve skutečnosti funguje. Zjistil jsem, že mi *Já-Odtamtud* poskytuje víc než pouze příležitostné spojení. Proto jsem hledal ve svém současném vědomí

mysli⁴¹ další důkaz toho, že se na tomto spojení podílí mé *Já-Odtamtud*. Bylo velmi snadné dostat se hlouběji, ale zpočátku to mělo téměř katastrofální následky. Zjistil jsem, co jsem! K tomu, abych si zvykl na skutečnost toho, *co jsem*, bylo potřeba udělat další úpravy.

EMOCIONÁLNÍ VRSTVA

Tato vrstva tvořila další energetický oblak, na který jsem natrefil při své cestě směrem dovnitř. Znal jsem všechny tyto emoce. Nikoli ty, které byly potlačené, ale ty současné a minulé, které jsem prožíval a „skladoval“, radostné i smutné. A také ty nepochopitelné strachy, které mi nyní připadaly tak zábavné. A pokud jde o ty strachy, jejich vznik byl podřízen jistému vzorci, který kopíroval můj okamžitý citový stav. Zajímavé bylo, že tato vrstva mi připadala velice úhledně uspořádána.

ZBOŘENÁ BARIÉRA

Vypadalo to spíše jako nepravidelná díra v šedé zdi. Zkusil jsem projít tímto lákavým otvorem. Kladl nepatrný odpor a pak jsem jím najednou proklouzl. Jakmile se to stalo, struktura původní omezující energie zdi se mi najednou zcela vytratila ze zřetele.

Také jsem pochopil, co se stalo s mým vlastním schématem, které vytvořilo tu díru. Pochopil jsem, že to byla prostá eroze vzniklá vlivem opakované zkušenosti. Připadalo mi zábavné, že ve své neustálé dychtivosti mi existence této bariéry připadala velice skutečná.

Co ji opravdu tvořilo? Návyk na Systém pozemského života a velké množství světónázorů, které se v něm vytvořily. Jakmile

⁴¹ Angl.: „The Mind-Consciousness“.

jsem se jednou protáhl tou dírou, ať již se to stalo náhodně anebo jinak, a udržoval jsem otvor tím, že jsem ho používal pro získávání informací a příliv zkušeností, bariéra se začala viditelně drobit a rozpadat.

VÝČET

Takže... co jsem? Za touto hranicí byly stovky a stovky nějakých vlnících se paprsků mnohobarevného světla. Nejistě jsem se natáhl a dotkl se nejbližšího z nich. V mé mysli zazněl sytý mužský hlas:

Tak, tak! Zvědavost se vyplácí, Roberte!

Rychle jsem se stáhl, ale pořád jsem slyšel smích. Okamžitě se přiblížil jiný, jasně zářící fialový paprsek. Ten hlas byl ženský!

Ovšem! Nejsi jenom mužem, Bobby!

To byl pouze začátek. Zkoušel jsem to pořád dokola a pokaždé to bylo snadnější. Nyní jsem si uvědomil, že každý paprsek „světla“ byl jednou mou částí, jednou z osobností mého *Já-Odtamtud*, k němuž příslušela patřičná životní zkušenost. Uvnitř mého *Já-Odtamtud* byla uložena příslušná životní schémata podrobného detailu každé osobnosti. Uvědomoval jsem si, že je to pouze přibližný popis, protože každá z těch osobností je vědomou, cítící bytostí s individuálním vědomím, myslí a pamětí. Komunikace byla snadná, protože jsem si povídal se sebou samým! Avšak těch osobností tam bylo tolik, že jsem je procházel pouze letmo. Jakmile jsem zabrousil do hloubky, objevily se silné emocionální prvky.

Když jsem přefázovával skrze své *Já-Odtamtud*, zjistil jsem, že každá z těchto osobností si přeje zachytit být jenom jednu myšlenku mého nynějšího životního schématu. Některá osobnostní schémata byla důvěrně známá, jelikož jsem věděl, že mne poháněly kupředu v současné životní zkušenosti. Uvádím zde ty nejvýznačnější:

Architekt – Stavitel

Bylo to v Anglii a v kontinentální Evropě v období budování katedrál a hradů ve dvanáctém století. Propustili mne v nemilosti, když jsem vznesl námitku proti častým nehodám, vznikajícím v důsledku pádů obrovských kamenů ze zborcených lešení. Při těchto nehodách zahynulo mnoho dělníků, mých přátel, kteří pracovali na stavbách. Odmítal jsem v tomto ohledu vyhovět nerozumným rozmarům mocipánů. Emigroval jsem proto do Francie, kde se pak staly podobné události, i když s jiným koncem. Nějaký rozzlobený mocnář mi tam pak dal setnout hlavu.

Tato část mne se promítala v začátcích mého současného života. Mohlo mi být méně než deset let. Stavěl jsem tehdy dvou až třípatrové dřevěné domečky. Později jsem stavěl divadelní jeviště. A ještě později jsem se věnoval dozoru při projektování, výpočtech a konstrukci různých staveb v okrese Westchester v New Yorku a dále ve Virginii. Tato práce mi nakonec poskytla dokonalé uspokojení.

Také to vysvětlovalo můj pocit hlubokého smutku až fyzické bolesti v průběhu naší nedávné cesty do Anglie a Francie, kdy jsme navštěvovali různé katedrály a jiné starobylé budovy. Vliv cesty byl tak intenzivní, že jsme museli předčasně odjet z Londýna a stejně tak i z Paříže. Podrobnosti tohoto života mi byly volně k dispozici v mém *Já-Odtamtud*, ale emoce, které se na ně vázaly, byly příliš silné, než abych měl odvahu zkoumat je podrobněji.

Chtěl jsem také zjistit, jak jsem se tehdy jmenoval, ale dostával jsem pouze pobavenou, opakující se odpověď:

Byl jsi to ty! Ty!

Nějakou dobu jsem nechápal smysl této odpovědi. V roce 1990 jsem zažil zajímavou událost. Během letní dovolené v Evropě můj mladší bratr Emmett s manželkou odjeli do Skotska navštívit lokalitu severně od Iverness, která se nazývala „Munro Fields.“ Přinesli odsud fotografie Foulis Castle. Po návratu však nepředpokládali, že bych se o tu věc mohl zajímat, a tak mi o své cestě nic neřekli.

V listopadu Emmett obdržel od našeho Institutu přehled činnosti na příští rok. Jeho součástí byla i fotografie věže nového východního křídla Institutu. Zcela ohromen udělal kopie snímků Munro Fields a poslal nám je. Jeho fotografie ze Skotska obsahovaly jeden zřetelný záběr, který mimo veškerou pochybnost připomíná naše centrum, a tím je právě Foulis Castle. Obě stavby mají čtyři patra, osmihranný tvar a jsou zapuštěny do zdi hlavní budovy. Kromě toho mají obě stejné základní rozměry, identický sklon střechy a podobné železné olemování na střeše, které je zapuštěno do střešní stavby, i když to na těchto fotografiích není vidět.

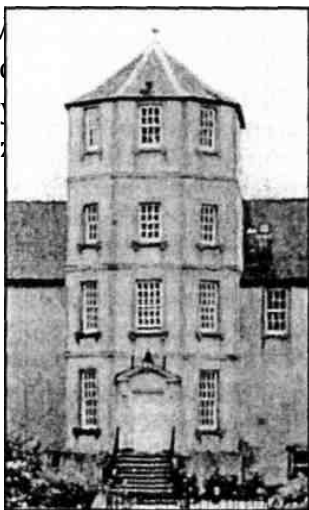
Podotýkám, že jsem nevěděl o existenci Foulis Castle a jeho věže a také jsem nikdy nebyl ve Skotsku. Můj bratr nikdy neviděl a neznal věž Institutu, protože tato byla postavena až po jeho poslední návštěvě Virginie.

Kdo tedy postavil Foulis Castle? Podle historie rodu Munro to byli Donald Munro a jeho syn Robert v polovině dvanáctého století.

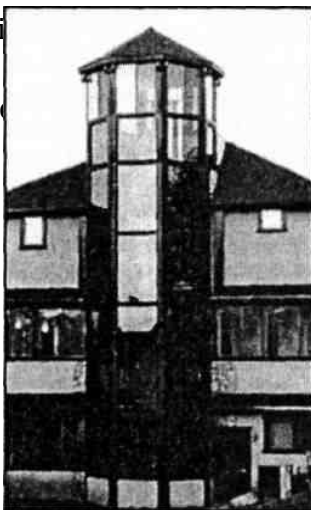
Takže zde byl kořen onoho problému. Skutečně jsem to byl JÁ!

Reinkarnovaná věž

V
střed
měř
želez

e jsou osm
uštěné do
em na stře

nem
roz-
ho

Foulis Castle Tower

Munro Fields

Near Inverness, Scotland

Constructed 1151 A.D.

by Robert Munro & father

The Monroe Institute

Central Tower

Nelson County, Va., U.S.A.

Constructed 1989 A.D.

by Robert *Monroe & friends*

Vzpourný kněz

Toto další mé *Tehdejší já* bylo v blíže neurčeném období iniciátem, který se účastnil tajného konfirmačního rituálu v hlubokém zákoutí starého kamenného chrámu, či kostela. Ten kněz – nebo spíš já sám – jsem dychtivě očekával tuto chvíli. Nevěděl jsem o rituálu nic, pouze to, že jeho absolvování mne posune výš na společenském žebříčku této kultury.

Rituál samotný započal tak, že kněží vytvořili kolem plochého kamenného oltáře kruh. Zpívali přitom v nějaké táhlé tónině. Pak

byla přivedena vyděšená mladá dívka. Vysvlékli ji ze šatů a za roztažené ruce a nohy ji připoutali k oltáři. Ačkoliv bylo mé *Tehdejší já* otřeseno, nemohl jsem tehdy zabránit svému vzrušení. Velekněz mému „Tehdejšímu já“ naznačil, aby se zmocnil dívky. Poslušně jsem vykročil vpřed a postavil se vedle ní. Jak jsem tak hleděl do její tváře poznamenané strachem, něco hlubokého v jejích očích mne oslovilo. Po nějaké chvíli jsem se odvrátil, podíval se na velekněze a odmítavě jsem potřásl hlavou. Okamžitě jsem uviděl záblesk bílého světla a život tohoto mého já byl ukončen.

V současném životě se tato situace elegantně hodí k mému odporu vůči komukoliv, kdo provozuje sex jinak než na základě pozitivní odezvy partnera. Z výše uvedené události jsem vždy vyvozoval, že jsem byl sťat kvůli tomu, že jsem odmítl uposlechnout příkazy. Ale mé *Já-Odtamtud* použilo zcela jiný přístup. To „pokusení“ byla vlastně zkouška.

Kdybych se tehdy snažil tu dívku znásilnit, bylo by mi v tom zabráněno a byl bych vyhozen z kněžského stavu. Tím, že jsem tehdy odmítl, prošel jsem zkouškou a byl jsem uvítán mezi vyvolené. Ono jasné světlo bylo symbolem proměny v nový život. Kdo byla ta dívka? Má nynější žena, Nancy. Ještě před tímto odhalením si vzpomněla na minulý život, kde byla jeptiškou v náboženské sektě, kde jsem byl já knězem. Prožívali jsme intenzivní kontakt skrze vzájemné žhavé pohledy.

Pilot – letec

Čas, místo a okolnosti nejsou známy. Toto mé *Tehdejší já* bylo členem velice vzájemně propletené rodiny či kmene o počtu několika tisíc lidí. Obývali jsme úpatí obrovské skalní stěny. Těsně u velkého jeskynního otvoru byla přistávací a startovací rampa a jediným dopravním prostředkem bylo malé jednomístné letadlo. Mělo krátká křídla a pro systém jeho pohonu nemáme vhodný název. Pilot ležel v nakloněné pozici s mírně zvednutou hlavou s

čelem umístěným na výkyvném polštáři. Letadlo se řídilo mentálně, pomocí naučeného postupu.

Mé *Tehdejší já* bylo zcela a ochotně oddáno účelu této skupiny a strávilo většinu svého – mého – života hlídkovými a průzkumnými lety nad drsnou krajinou. Vzpomínám si, že v tomto domově na úpatí skalního srázu jsem měl hluboký smysl pro přátelství a lásku. Byly tam také chvíle se spoustou zábavy, kdy „domorodci“ házeli na letadlo kameny a kopí. Dno letadla se chvělo od tupých úderů a toto chvění se přenášelo i do těla mého *Tehdejší já*, které ho řídilo. Letadlo bylo téměř nezničitelné.

Před lety, když mi v tomto životě ještě nebylo ani dvacet let, jsem se pokusil postavit takové letadlo. Během druhé světové války jsem se bez úspěchu snažil prodat leteckému průmyslu plány letadla s nakloněnou pozicí pilota. Doufal jsem, že se tak vyřeší přetížení pilotů a jiné provozní problémy. Bylo to dávno předtím, než jsem se začal jakkoli zajímat o to, co dnes vím o tomto mém Já. Také jsem neměl ani ponětí o zdroji této myšlenky.

*Vibrationista*⁴²

Předpokládám, že tento můj aspekt má původ v energetického systému, odkud pocházím, a který jsem stručně nazval KT-95. Má poslední návštěva však tuto domněnku nepopřela, ale ani nepotvrdila. Hudba byla v tomto systému opravdu dokonalá, i když ne tak tvořivá, jak ji známe my.

Inventura mého *Tehdejšího já* odhalila osobnost, kterou jsem vnímal pouze nejasně. Čas ani místo nebylo možné stanovit a bytosti pravděpodobně neměly lidský charakter. Toto mé *Tehdejší já* tvoří zjevně znechucenou část mne, která se neustále pokouší zkopírovat to, co bylo v tomto zvláštním životním období zcela zřejmé. Obvykle jsem se to snažil vyjádřit hudbou. Tehdejší civi-

⁴² Angl.: „The Vibrationist“ – vibrační, vlnová bytost, smysl názvu nelze přesně vystihnout, vyplývá z dalšího textu.

lizace či kultura postrádá znalosti a nástroje, aby se mohla hudebně vyjádřit jiným způsobem.

V tomto životě je pro mne tak přirozené pracovat s plným rozsahem frekvencí v jakékoli podobě stejně, jako je pro nás přirozené dýchat. Vibrace jsou částí DNK těchto bytostí. Mají schopnost přizpůsobovat hmotu svým účelům a potřebám pomocí mentální vibrační energie a patřičně ji využívají. Vytvářejí „hudbu“ pomocí nefyzické energie, nikoli za pomoci elektromagnetického pole. Tato hudba nejenom navozuje různé nálady a emoce, ale také vštěpuje či naopak potlačuje různá smyslová schémata, jež se poněkud podobají naším fyzickým vjemům, pouze nejsou tolik omezená. Hodně z toho, co patří k mému *Já-Odtamtud*, je pro lidi z naší reality zcela nepochopitelné. Nejvíc mě zajímalo to, jak bych přijal tak neobvyklý způsob života. Tato inventura to neodhalila, nebo alespoň jsem na tuto otázku odpověď nenašel.

Námořník

Tato živá vzpomínka se týkala života prvního důstojníka, který sloužil na plachetnicích a plavil se po mořích. Mému *Já-Odsud* jsou jasné pouze ty nejneobvyklejší události z tohoto období. Jedna z nich se týkala plavby úzkým průlivem, snad Magellanovým, kdy jsme v hrozné bouři křižovali proti větru. Mnoho hodin jsme téměř stáli na místě a bojovali proti proudům a vichřici. Držel jsem kormidlo, protože nás to unášelo pouhých padesát stop od kamenitého břehu.

Centimetr po centimetru jsme konečně propluli úžinou, ale ztratili jsme tři členy posádky. Ačkoliv jsme vyhodili za lodí několik provazů, žádný z nich se nedokázal chytit. Nadměrné úsilí o jejich záchranu by mohlo přivodit nepozornost v řízení a to by znamenalo katastrofu celé lodi. Jeden z utonulých námořníků byl můj dobrý přítel.

V současném životě jsem se narodil a vyrostl na americkém Středozápadě. Přesto mne oceánské pobřeží vždy přitahovalo jako magnet. Když jsem začal pracovat v New Yorku, jednou z

prvních věcí, kterou jsem si koupil, byla malá plachetnice. Řídit jsem se ji naučil za pouhou hodinu bez jakéhokoliv návodu či lekce plachtění. Následovalo pak mnoho dobrodružství, například smělá noční sólová plavba dvanáct mil směrem na otevřené moře v bouři. Nikdy jsem se moře nebál, a tak jsem se nakonec stal majitelem čtrnáctimetrové plachetnice. Plachtění jsem měl vždy rád a po oceánu se mi často stýská.

Přistěhovalec

Toto byl pouze mihotající záblesk světla. Když jsem se natáhl a dotkl se jej, objevil se obraz náctiletého bojovníka z dávných časů. Stejného, jakého jsem tehdy vytáhl na bojišti z těla. Nebyl jsem překvapen, ale zajímalo mne, jestli se mnou na zpáteční cestě splynul, anebo ne. Byl jsem v rozpacích z vlny zbožné úcty, která z něho vyzařovala, a snažil jsem se ho zchladit úsměvem a podáním ruky.

Mé původní Já

S tímto jsem se seznámil během mé poslední návštěvy na KT-95 a zcela jistě to nebyla fyzická bytost, jak ji vnímáme na Zemi. Pochopil jsem, že jsem se začal zajímat o lidskou existenci teprve v průběhu „turistické návštěvy“ jiných realit, včetně časoprostoru. Po jediném „ponoru“ do vod Systému pozemského života jsem se stal adiktem⁴³. Jednotvárné opakování života na KT-95 mne již začalo nudit. Způsob, jakým toto mé původní Já vzniklo, však nezná ani Ono, ani já. Nikdy jsme na to příliš nemysleli.

Nyní však za tím vidím světlo a myšlenka na tuto část mého *Já-Odtamtud* se ozývá jako dunění hromu. Reagoval by takto ten, kdo se nikdy nijak zvlášť nezajímal o „minulé životy“? Tato myšlenka okamžitě spustila hlučný smích. Odkud se bere? Kdo se to vlastně směje? Byl všude kolem mne a ve mně. Neviděl jsem žád-

⁴³ Adikt – volně: narkoman, člověk závislý na droze.

nou bytost, ale ve mně a mimo mne byla pouze záře. Pak jsem v sobě uslyšel hlas.

V pořádku, mladý příteli. Nyní to víš. Vezmi si tu rutinu sebou a vrať se, když ji rozmotáš.

Šok, vyvolaný hlasem a smíchem, mne přenesl zpět do fáze *Systému pozemského života* a do mého fyzického těla. Mému *Odlišnému pohledu* se přihodil zázrak.

12. UVNITŘ NITRA

Nebylo pro mne snadné být konfrontován s tou částí mého já, o které jsem předtím nevěděl, že vůbec existuje. Nicméně, komunikace byla nadmíru snadná. Nepřekvapovalo mne to; když mluvíte sami se sebou, nebývá tam žádná překážka!

„Mluva“ není to pravé slovo, komunikace byla daleko rychlejší, než mluvené slovo a nazývat tu výměnu informací „komunikací“ by bylo jejím mimořádným podceněním. Následuje výtah či přehled mnoha rozhovorů s mým *Já-Odtamtud*, počínaje druhým setkáním.

Bylo třeba pouze zlehka přefázovat dovnitř skrze díru v bariéře a byl jsem tam, v Dómu⁴⁴ ze světelných paprsků, v srdci mého *Já-Odtamtud*.

Neměli bychom užívat termín „srdce“. Je příliš tělesný.

Pak tedy ve Středu.

Jsmě tím, co by se dalo nazvat „celek je víc než součet jeho jednotlivých částí“.

Pak tedy jsi celek toho, čím jsem byl, ať to bylo cokoli nebo jakkoliv.

Ohniskový bod, špička pyramidy a tak dále, včetně tebe, jaký jsi nyní.

Spíš je to nějaký zmatek!

Vůbec ne. Jsme vysoce organizováni. Znáš vrstvu paměti, na kterou jsi narazil na své cestě dovnitř?

Ano.

⁴⁴ Dóm – kopule, báh, klenba; *přeneseně*: velký vnitřní prostor.

Je úhledně setříděna také podle kategorií. Existují však i jiné systémy existence, kterými jsme prošli. Můžeš si okamžitě najít, cokoli budeš chtít.

To je dobře.

Všimni si strachu, který tě trápí. Jak snadno jej zpracováváme. Přeměníme ho rychleji, než si ho stihneš připustit. Měl by sis vzpomenout, jaký jsi byl před nějakými třiceti pěti lety. Nebo se podívej na některé lidi kolem sebe. To je teprve zmatek!

Dovedu si to představit!

Že? Je lehké na to zapomínat, když s tím nejsi bezprostředně konfrontován.

Vstupuje dovnitř jsem prošel spoustou emocí. Musel jsem jich zpracovat takové množství, o němž jsem předtím neměl tušení. Myslím, že k tomu, jak to zvládat, také máme nějaký systém.

Zajisté. Není takový, jako byl kdysi, ale jeho kvalita se pronikavě zlepšila. Každopádně v posledních dnech necháváš emoce převládat nad svým jednáním, pouze když chceš. Děláš to dobře.

Řekni mi, máš nějaké jméno, nějakou totožnost, jak tě mám nazývat? Zjišťuji, že jich máš víc než jednu.

Máme tu, která je momentálně zapotřebí. Jsme mozkovým trustem, výzkumným týmem, staršími bratry a podobně. Proč nepoužíváš některý z těch názvů, které máš tak rád? Co tak Sbor poradců – BOA⁴⁵? Anebo zkratka Výkonného výboru⁴⁶ – tento název je mimořádně přílehavý.

Vybral bych si tedy tento – EXCOM!

Fajn! Podívej, nyní jsi podstoupil tu námahu a vstoupil jsi mezi nás, abys uspořádal svou činnost, jak by ses vyjádřil. Můžeme s tím začít.

⁴⁵ Angl.: „The Board of Advisors” – Sbor poradců, odtud zkratka: „BOA”.

⁴⁶ Angl.: „The Executive Committee” – Výkonný výbor, odtud zkratka: „EXCOM”.

Vstoupil jsem, abych uspořádal svou činnost? Co to má vůbec znamenat?

Po všech těch letech ses dostal na své cestě až sem. Tolikrát jsme ti v tom pomáhali, ale ty ses nikdy neohlížel zpátky. Byli jsme si jisti, že přijdeš až sem a budeš to zkoumat. Ale tys to neudělal. Museli jsme použít usměrňovací metodu, jakou byly například ozvěny bolesti fyzického těla a také impulzy, které jsi nazýval voláním o pomoc.

To vy jste je vytvářeli?

Obvykle jsou to věci, o které se staráme, když ty jsi příliš zaneprázdněn, abys byl sám sebou – abys byl vědomým a lidským. Rozhodli jsme se, že jestliže se budeš muset o několik věcí zajímat, možná tě popadne zvědavost. A skutečně popadla.

Řekněte mi to přímo. Pomáhali jste mi celý život?

Zajisté. Někdy jsi to ocenil, někdy zas ne.

Jak daleko to sahá?

Do doby před tvým narozením.

Raději mi to řekněte, protože si to nepamatuji.

Ani nemůžeš. Neexistoval jsi. Rozhodli jsme, že se staneme opět člověkem. Vybrali jsme si čas a místo a také jsme zformovali směs DNK – z hmoty a z nás samotných. Vzali jsme ty naše části, které se zdály být nejvhodnější, splekli jsme je do jediné a poslali ji dovnitř. A hle – byl jsi – a my také!

Co přesně jste poslali dovnitř?

Osobnosti, vzpomínky. Copak ještě?

Ano... potkal jsem některé z nich po cestě. Probíhá to takhle s každým – s každou lidskou bytostí?

Pokud víme, tak ano. Někteří nemají tolik zkušeností jako my. anebo tolik, aby si z nich mohli vybírat.

Copak existují bytosti bez zkušeností? Taková, kteří přicházejí... „čistí“?

Mnoho z nich nemá předchozí lidskou zkušenost, i když mají hodně dojmů z jiných druhů vtělení – fyzických, ale i nefyzických. Někteří se zas vypracovávají ze zvířecích existencí.

A stane se, že někdo přijde a odchází pouze s jedním lidským vtělením?

Slyšeli jsme o tom, ale nikoho takového jsme zatím nepotkali. Nebo je možné, že jsme ho pouze nerozpoznali.

K čemu je vlastně dobré to opakování a recyklování – toto mnohonásobné vtělování?

Až dosud se lidské životy využívaly a využívají tak nahodilým způsobem, že prostě není možno v průběhu jednoho života získat zkušenosti v dostatečně šíři. A proto se stále vracíme, až do té doby, než obdržíme to, co potřebujeme. Je to pro tebe pochopitelné?

Měl by ale být nějaký lepší způsob. Nevypadá to vůbec elegantně či efektivně.

To bys měl vědět ty.

Co to znamená, že bych to měl vědět já? Nechápu.

Pamatuješ ten výlet s průvodcem daleko do budoucnosti? Jak jsme viděli, všechno tam určitě bylo organizované a efektivní. Vstupuješ, vybíráš si zkušenosti, které potřebuješ a odcházíš!

Na to si ještě dost dlouho počkáme.

Přece jsi od vlivu času osvobozen, vzpomínáš? Po tomto životě ještě pouze jeden návrat do tamtoho života, který jsi již navštívil, a jsme svobodní.

Tedy můj Výkonný výbor má všechno tak naplánováno...

Zajisté.

Výbor se skládá z částí. Kterou částí jsi ty?

V devátém století ve Francii jsem byl dvorním šaškem. Byl jsem dobrým řečníkem. Proto mne vybrali, abych se setkal s tebou. Snad to pomohlo v tobě zmírnit případná napětí, jež by z tohoto setkání mohla vyplynout.

Nezdá se mi, že bych pocítoval nějaké napětí... no, snad malinko Ale vraťme se k tomu, o čem jsme se bavili. Pomáhali jste mi v dětství?

Byli jsme s tebou v úzkém kontaktu prvních pár let. Stejně to bývá u většiny dětí. Takový vliv je poměrně silný a trvá do doby, než ho rodiče a jiné osoby nezačnou postupně snižovat. Dítě se učí, aby

nemluví lo o tom, co je pro dospělé nepřijatelné. Později fyzický kontakt rychle zaniká.

A co bylo dál?

Nic moc. Většinu času jsme tě pouze pozorovali. Několikrát jsme tě zachránili před utonutím. Bylo rovněž období, kdy jsi byl hodně nemocen. Jednou ses objevil dokonce i tady u nás a museli jsme tě poslat zpátky.

To muselo být tehdy, když jsem dostal spálu. A co později? A další – například ty dva dolary pod pultem, když jsem byl mladíkem – to byla také vaše práce?

To bylo jedno z Tatových kouzel.

Kdo je Talo?

jeden z nás – jeden z tebe – který žil v jiném energetickém systému.

A bylo tam ještě něco?

Jedné noci, ve tvých sedmnácti letech, jel jsi boční cestou podél řeky. Uháněl jsi do kopce velkou rychlostí a před jeho vrcholem se proti tobě vyřítil nákladák. Nikdy ses nedozvěděl, jak se ti ho povedlo minout a nezabít se přitom, že ano?

Pamatuji si! Pamatuji si, jak jsem přemýšlel, co se vlastně stalo. Takže toto jsi udělal ty?

Já ne, ale jeden z nás.

Zdá se mi, že začínám chápat. Jste něco jako moji andělé strážní. Anebo alespoň tak by vás nazvala většina lidí.

Ach, ne. Nejsme nic takového. Ty a my jsme to samé. Celou tu dobu sis pomáhal sám. My jsme pouze tou částí, která ti pomáhá vzpomenout si. Takže ty dva dolary pod pult jste společně umístili ty a Talo.

Ty spolu s Cassem jste tehdy na Havaji nasměrovali surfovací prkno správným směrem, aby vás rybářský kutr mohl vylovit a zachránit. Ty a my se bez přestávky vracíme a opravujeme to, co je potřeba. Chceš ještě více příkladů?

Ať mne vezme čert!

Nevezme. Nepřipustíme to. Zkušenosti, které v tomto životě nabýváš, jsou příliš cenné.

Cenné? Co tím myslíte?

Vedou ke svobodě. A je to tvoje cesta – ty tady šéfuješ. My jsme jenom kupé plné fandících pasažérů, kteří doufají, že to najdeme, a kteří vykřikují rady.

Najdeme co?

Cestu ven. Únikovou rychlost. Ne jenom věčnost, ale také nekonečno.

Já... zdá se mi, že chápu. Co bych tedy měl udělat?

Jsi tou nejlepší šancí, jakou jsme kdy měli. Celou dobu tě budeme podporovat a pomáhat ti. Nemůžeme udělat všechno, ale i tak jsou naše možnosti značné. Konečně zafungovalo naše povzbuzení, abys přemýšlel o tom, co nazýváš „mimotělesný stav“.

To jste způsobili vy?

Pamatuješ si své dřívější sny? Jak ses usiloval vzlétnout s letadlem, ale vždy ti to znemožňovaly natažené dráty?

Samozřejmě – velmi jasně a zřetelně.

Byla to praktická cvičení, která jsme s tebou prováděli, když jsi u nás byl ve spánku.

Ano... začíná se mi to vracet...

Byl jsi tak vyděšený, že sis vůbec nevšiml, že si tě dobíráme – tenkrát ne.

A zbytek té pomoci později... V poslední době jsem měl dojem, že jsem si vlastně pomohl sám... nikoli vy.

Můžeš to brát i takto. V určitém smyslu tomu tak opravdu bylo. Pamatuj si, že nejsme uvěznění v čase – a ty také ne, jako například teď. Je zcela jedno, jestli se vrátíme o deset nebo o tisíc let zpátky. Obvykle jsme na místě, pokud je potřeba poskytnout pomoc.

Tedy... Nejsem nic víc než vaším zmocněncem...

Když jsi začínal toto vtělení, tehdy jsi určitě zmocněncem byl. Ale tím, že jsi sbíral své vlastní zkušenosti, stal ses úplně novou osobností. Směs, od které jsi začínal, postupně splýnula v jeden celek.

Na to si budu muset zvyknout. „Já“, který pomáhá „sobě“!
Vždycky jsem si myslel, že tato pomoc pochází zvenčí... Řekni mi,
existuje něco, co ty nebo my nemůžeme vykonat?

*Tímto se zabývá Asha. Je dobrým technikem. Hned se s tebou
zkontaktuje.*

Asha...?

Nastala drobná změna ve frekvenci.

Jsem Asha. Jak ti mohu pomoci?

Já... jsem se ptal na omezení... co můžeme a co nemůžeme dě-
lat...

*Nevím, co nemůžeme udělat, ale jsem si zcela jasně vědom toho,
čeho můžeme dosáhnout.*

Dobrá... často jsem se přemýšlel nad tím, proč nedokáží určité
věci, které jiní lidé mohou.

Konkrétně jaké?

Nevidím vyzařování z lidí, nečtu myšlenky, nemám parapsy-
chické schopnosti. Jediné, co umím, je vyfázovat mimo tělo.

A ty si přeješ předvádět se pomocí takových schopností?

Ted', když se ptáš... ne, nutně to nepotřebuji.

*Nedomnívali jsme se, že bys je potřeboval. Ale pokud bys oprav-
du chtěl, aby někdo z nás použil tvé tělo a mluvil a ty bys zatím
pobýval někde jinde, tak se prostě uvolni a jdi spát.*

Ne, nechci sloužit jako kanál. Není to cesta ke svobodě, tak jak
ji vnímám já. Ale... chtěl bych znát odpověď na otázku, co bych
ted' měl dělat.

*Takovou odpověď ti dát nemůžeme. Můžeme ti posloužit jakou-
koliv podporou, kterou potřebuješ, a také informacemi. Ale ty sám
víš, co máš dělat. Všichni jsme s tebou. Nepoznal jsi dosud vlastní
sílu. Snaž se to zjistit – to je to, co máš dělat. Pokud se ti to podaří a
my jsme si jisti, že ano – tak se osvobodíme.*

A to nutkání, které již nějakou dobu pociťuji... pomáhat celé-
mu lidstvu. Kam se to dá zařadit?

Můžeme ti o tom něco říct, ale možná se ti to nebude líbit.

Chci to vědět.

Službu lidstvu je možno považovat za službu sobě, ale ve tvém případě, jelikož účinek je tak široký, to neplatí. Čím více zdokonalíme lidství, tím více výhledů má lidstvo do budoucna. Jedno malé vylepšení se rovná stovce menších.

To znamená, že jedna vysoká hora se rovná nízkému řetězci pahorků.

Až na to, že ta hora sahá výše.

Tedy ta služba – to zdokonalování – stojí za to, abych se tím zabýval?

Zcela určitě.

A co se svazky, které nazýváme láskou? Kam patří tato energie?

Příteli, v sobě máme shromážděno tolik této energie, aby nás vedla k nekonečnu a skrze ně. Když odejdeme, vezmeme ji sebou. Toto je hlavní energetická základna našeho intelektu. To, co nyní vnímáš jako lásku, tě pročišťuje. Není to marné, spojuje to v sobě zároveň bolest a radost. Je to spojení protikladů, aby vznikl celek. Ty sám jsi v tomto vtělení našel mnoho lásky, když ses zbavil svých iluzí.

Ve vás – to znamená v nás – musí být uloženo ohromné množství zkušeností. Kolik je tady vlastně životů?

Snad tisíc a možná ještě víc. Již dávno jsme to přestali počítat. Jsou zde všemožné situace, každá emoce. Není nic, s čím by ses mohl setkat v průběhu života na Zemi a co by zde nebylo... navíc v padesáti různých variantách.

Tedy, co já vlastně dělám... procházím to celé ještě jednou?

Abys našel jeden, ten poslední zlomek. A jsi již velice blízko. Když ho najdeš, odstartujeme. Odejdeme.

Odejdeme kam? Jak?

Nevíme, to nám budeš muset říct ty.

Chápu... ale jste si jisti, že já jsem ten správný? Mám dojem, že je zde i jiná lidská bytost – ještě jeden z našeho Já-Odtamtud.

Souhlasí, je to tvoje rezerva anebo náhrada, jak bys řekl. Záloha. Ale ty jsi první v řadě.

Ta jiná bytost... to je žena?

Ano.

Měl bych se pokusit s ní setkat?

Snad později. Měl bys dojem, jako by to byla tvá dávno ztracená sestra.

Tedy... Ted' mi dovolte, abych se ujistil, že jsem správně pochopil tu věc s tím zachraňováním zbloudilců.

Není to nic zvláštního. Mnozí z nás se tomu věnují po většinu času.

Proč se sem prostě svorně nevracejí?

A ty bys to před nějakými padesáti lety udělal?

Nevím... asi ne.

Stává se, že někteří jsou tak chyceni ve svém světonázoru, že se sem nikdy nevrátí, ani ve spánku ne. Tímto způsobem ztrácíme asi devět z deseti lidí. Zcela na nás zapomínají. Neustále jim ale pomáháme, doufajíce, že nakonec si přece vzpomenou. A někdy se to i stane. Jsme tam, abychom je chytali, když propadnou tou dírou v té zdi.

To vůbec nezní povzbudivě! Ale ne všichni z těch, které jsem zachránil, byli naší součástí, že ne? Alespoň doufám, že ne.

Pouze jeden či dva. Jiní, které jsi odvedl – prostě zmizeli, když byli přitaženi do své vlastní Světonázorové oblasti, nevšiml sis toho?

Tak proto zmizeli!

Jejich světonázor je to jediné, čeho se musí držet. Spějí tedy do míst, o kterých se domnívají, že jsou pro ně bezpečná. Ale nikdy nezapomínají na naše pokusy pomoci jim, dokonce ani tehdy, když se to nehodí vzhledem k tomu, že očekávají něco jiného. Časem však v nich narůstají pochybnosti a pak možná o deset vtělení později si je představitel jejich vlastního Já-Odtamtud najde a odvede je zpátky tam, kam patří.

Pokud jde o mne, byl jsem také někdy ztracen v systémech víry?

Ano, byl.

Proč jsem nakonec zareagoval na vaši pomoc?

Podílela se na tom kombinace několika skutečností: více zvědavosti, méně obav, nepříliš silná indoktrinace⁴⁷.

Nerad se na to ptám, ale je ještě něco, co chci vědět. Kolik vtělení jsem byl, tedy jsme byli chyceni ve světonázorových systémech?

Kdoví? Ale určitě jich bylo mnoho.

Jaká ztráta! A kolikrát jsem – tedy toto mé Já – bloudil anebo mizel cestou sem?

Mockrát. Ale vůbec to nebyla ztráta. Díky tomu jsme se toho hodně naučili. Tolik jsme toho pochytili od těch jiných vtělení, že tentokrát věříme, že to dokážeme.

Dokážeme? Co dokážeme?

Vybudujeme to, co ty označuješ jako únikovou rychlost. Tak, abychom se my všichni osvobodili.

Ano... chápu. Budu se k vám moci opět dostat, pokud to budu potřebovat?

Od této chvíle jsme ti tak blízko jako tvá vlastní kůže. Příteli, teď dělej to, co musíš udělat. A co je hlavní, dělej to s láskou.

Je nemožné popsat energii lásky, kterou disponuje více jak tisícovka vtělení a kterou, jak jsem se dozvěděl, má v zásobě *Já-Odtamtud* každého člověka. Navíc, objev a praktické poznání existence Výkonného výboru uvnitř mého *Já-Odtamtud* a také jeho struktura radikálně ovlivnily můj vlastní *Odlišný pohled*. Toto odhalení konečně vyplnilo mnoho prázdných míst, která jsem již tolik let měl v mé vlastní kartotéce *Známého*.

Nyní jsem si jist, že každý člověk má své individuální *Já-Odtamtud*, spolu se zvláštním samozvaným Výkonným výborem. Pokud budete mít svůj vlastní a správně fungující *Odlišný pohled*, pak nalezení svých vlastních *Já-Odtamtud* a také Výkonných výborů, by vám nemělo působit větší problémy. Zvláště když přijmete fakt, že opravdu existují. Musíte hledat své vlastní odpovědi.

⁴⁷ Indoktrinace – ovlivnění cizím názorem.

Když je pak najdete, založte si je do svých osobních složek *Zná-
mého*. Snad tehdy pochopíte, proč jsou vaše osobnosti tak složité.
Jste víc, než toto fyzické tělo? Mnohem víc!

13. JEMNÉ LADĚNÍ

Přínos z dokonalé znalosti vlastního auta je velkou výhodou, zvlášť když plánujeme cestu do oblastí, ve kterých je velmi omezena servisní síť. Nově získané poznání o mém osobním vozidle *Já-Odtamtud* značně pozvedlo mé sebevědomí. Neobvyklé na tom všem bylo to, že jsem cestoval dost daleko a vůbec jsem se nenamáhal zjišťovat, co bylo motorem mého konání. V tomto konkrétním případě zvědavost mé levé hemisféry zklamala z dosud nevysvětlitelných důvodů.

Důsledkem toho poznání byla hluboká změna v mém *Odlišném pohledu*. Existovalo tolik možností, které jsem si neuvědomoval, tolik odpovědností a omezení, že zamýšlet se nad nimi bylo občas až zneklidňující. Největší zodpovědnost spočívala v tom, že ono Já mezi těmi dalšími, ze kterých se moje *Já-Odtamtud* skládalo, mělo poskytnout ostatním neobvykle důležitou odpověď anebo řešení. I když mi bylo řečeno, že znám otázku a jsem již na stopě odpovědi, ta představa mi nadále nedávala smysl.

Toto poznání způsobilo rovněž i jiné změny. Dále jsem se nezabýval svou činností ve spánku, ať už jsem si ji pamatoval, anebo ne. Nyní, když jsem se uvolnil a vyfázoval při usínání, můj Výkonný výbor plně přejímal řízení a pracovali jsme společně. Mnoho našich úkolů se týkalo poskytování pomoci v procházení procesem fyzické smrti anebo zachraňování po ní. Ve většině případů jsme byli považováni za otce či matku, zemřelého přítele a někdy dokonce za nějakou „nebeskou bytost“. Ti, kteří nebyli součástí skupiny našeho *Já-Odtamtud*, prostě vyklouzli a mizeli ve *Světónázorových oblastech*. V těchto případech jsme jim prokazovali laskavost, jelikož tito z nějakých důvodů nebyli kontaktováni představiteli jejich vlastních *Já-Odtamtud*. Někdy také neuměli najít vstupní bránu své konkrétní *Světónázorové oblasti*.

Rychle jsem si zvykl na jejich mizení, když za mnou letěli „v závěsu“. Podobně jako onen „sexuální narkoman“, každý z nich vyfázoval, když jsme natrefili na záření Světonázorové oblasti, se kterou se ztotožňovali.

Hlavním úkolem mého *Já-Odtamtud* bylo sbírání osobností z předcházejících životů, které byly přemoženy sklony a návyky Systému pozemského života nebo nejrůznějšími světonázory do té míry, že se úplně ztrácela původní esence jejich osobnosti. Když pak nakonec individuální lidský Rozum konečně zlomil okovy světonázoru anebo našel kaz v celém tom systému, okamžitě se k němu vydával jeden z členů našeho *Já-Odtamtud* se záchrannou misí. Čas tady nehrál podstatnou roli, snad s výjimkou toho, že všechny tyto „záchranné mise“ se odehrávaly v tom, co my nazýváme minulostí.

Technika pomoci každému členu *Já-Odtamtud* je stejná. Zahřnuje vkládání nových myšlenek, idejí a podnětů do fyzického života dalším obyvatelům Systému pozemského života. Rychle jsem si uvědomil, jak mnoho pomoci, kterou ani nevnímáme a považujeme ji za samozřejmost, každý z nás dostává. A opět, taková pomoc není omezena naší koncepcí času. Nikdy se nikomu nevnučuje, ale poskytuje se pouze jako odpověď na volání o pomoc, na signál, který je v různých systémech víry chápán třeba jako modlitba.

Začal jsem se tedy se svým vědomím *Já-Odtamtud* účastnit na výše uvedených úkolech. Výukové simulace probíhaly i nadále, často na moji žádost, abych lépe pochopil danou okolnost.

Nebylo podstatné, zda jsem si opravdu pamatoval tyto procesy probíhající ve spánku. Simulace měly význam stejně jenom po dobu jejich trvání.

Musel jsem vyvinout určité úsilí, abych si zvykl na myšlenku, že moje *Já-Odtamtud* není sportovním autem, ale spíše autobusem anebo kosmickou lodí, plnými svých originálních a vlastních světů. Začal jsem vnímat sebe jako zkušebního výzvědného ope-

rátora ve vlastním modulu, který je v neustálém spojení se svou mateřskou lodí anebo satelitem.

V bdělém stavu je kontakt s mým *Já-Odtamtud* okamžitý. Jediné, co je potřeba udělat, je pomyslet na svůj Výkonný výbor a zkonkretizovat požadovaný výkon. Okamžitě se v mém vědomí začnou odrážet ozvěny podobných událostí či zkušenosti z minulých vtělení. Některé z nich jsou velice hlubokomyslné, jiné jsou hloupé, aby dokonale ilustrovaly neomylnost zpětného pohledu. Když potřebuji, abych dostal zřetelnou odpověď, musím pouze maličko vyfázovat z těla. Neustále jsem v úžasu, jak mnoho lidí se dostává do nemocnice a léčí se, když začnou „slyšet hlasy“. Od jejich *Já-Odtamtud*?

Nabyl jsem dojmu, že jsem dosáhl dalšího významného mezníku ve svém osobním vývoji. Společně s poznáním existence mého *Já-Odtamtud* a *Já-Odtamtud* každé vědomé lidské bytosti a také s možností okamžitého kontaktu s mým Výkonným výborem se objevila v dosavadních možnostech nová perspektiva. Ale jestliže je něco tak důležitého, jako je struktura *Já-Odtamtud*, neustále přehlíženo, čeho jiného důležitějšího bychom si mohli všimnout?

Rozhodl jsem se, že toto potřebuji zkonzultovat s mým *Já-Odtamtud*. Pohodlně jsem se uložil a po chvíli jsem vyfázoval.

Je pravda, že na můj život nepůsobí jiné vlivy, kromě vás, v mém *Já-Odtamtud*?

To jsme neřekli.

Jaké jsou tedy tyto vlivy?

Jedním z největších vlivů, kterým podléháš, je interakce s jinými jedinci.

To znamená s lidmi? O stejné struktuře, jako jsem já?

Správně.

Tak tedy, doopravdy nás ovlivňují, dokonce i když jsou mimo fyzický cyklus.

Přece tohle víš. Existuje rovněž součet všech lidských myšlenkových procesů, které kdy existovaly, včetně našich. Říkáš tomu šum H-pásma. Může tě dusit, pokud se necháš.

Uvědomuji si to a nyní mu již docela dobře odolávám. Je tady ale ještě něco. Stále reaguji spoustou různých emocí. A nic mi na to nepomáhá. Co to znamená?

Způsobuje to vědomí pozemského života v jeho nejrůznějších formách. Například prožíváš opětovaný milostný vztah. Anebo jiný příklad: stačí, když pomyslíme na malá koťátka anebo stromy a ty již reaguješ.

O tomto se vůbec nebudu přít. Je tam ještě něco?

Samotná Země. Existuje tolik vlivů. A jsou tady ještě nelidské inteligence. Snažili jsme se tě vést takovým způsobem, abys ses pokud možno od nich držel dále.

Proč?

Dřívější kontakty, které někteří z nás měli s takovými inteligencemi, nepřinesly nic dobrého. Nechovají se k lidským bytostem takovým způsobem, jak jsme předpokládali. Mají silný pocit nadřazenosti, jelikož se vyvinuli jiným způsobem.

Tak tedy žádní velcí bratři v nebi?

Určitě ne taková, jak si je lidské bytosti vysnily. Problém je v tom, že tyto inteligence mají takové schopnosti manipulovat energiemi, jaké si dosud nejsme schopni ani představit. A využívají je bez omezení, která jsme si na sebe naložili my. Můžeš se na to zeptat Tala. Je jedinou aktivní nelidskou bytostí, kterou tady máme.

To je ohromující! A jak se vlastně Talo... připojil k nám?

Považujeme to za náhodu. Víš, náhody se stávají. Někdy je to, co považujeme za náhodu či zázrak, pouze zásah nelidské inteligence, i když nevíme proč.

Zažil jsem několik mimotělesných zážitků, které vypadaly jako kontakt s inteligencemi tohoto druhu.

Byly to ony. Ale ztratily o tebe zájem, když zjistily, že jsi do té míry vědomý, že bys na incident nezapomněl.

Chápu... existuje mnoho těchto inteligencí?

Ve fyzickém vesmíru je jich až příliš. Snad miliardy. A tam venku je ještě ta další.

Další? Další nelidská inteligence?

Věřil bys, že v celé naší historii, naší a tvé, jsme narazili pouze na jedinou nelidskou inteligenci, která nepocházela z časoprostoru? Jsou zde i jiné, které jako by patřily do této skupiny, ale jsou velice vzácné, nebo je nesnadné je potkat. Každopádně jsme potkali pouze jedinou.

Není divu, že jsme tolik osamělí.

Možná je tomu tak. Na tvou druhou otázku ti nyní nemůžeme dát odpověď. Ta záleží na tobě.

Určitě? Myslíte na to hledání našich možností?

Je to tak.

Pořád nechápu, proč bych to měl být já. Nejsem filozof, dokonce ani nějaký výjimečný badatel.

Jsi tou nejlepším možností, jakou jsme kdy měli. Ani nevíš, jakou máš vnitřní sílu. Ale my to víme. To, že ses rozhodl vkročit dovnitř, způsobí mnohé změny.

Již se toho hodně změnilo. Pomůžete mi ještě s jednou věcí? Řekněte mi o vlivech, na které si mám dát pozor a kterých bych si měl všimnout.

S radostí. Ale je to pouze připomínka. Dovol nám, abychom ti ji předali formou rutiny...

Později jsem si přebral rutinu, kterou jsem dostal. Její volný zhuštěný překlad uvádím zde:

Existuje rozsáhlé pole energie, které se pro zjednodušení nazývá „M“. Naše současná civilizace ho vůbec nezná. Je jediným energetickým polem, které je všeobecné, a funguje jak uvnitř, tak i vně časoprostoru. Je přítomno v různém stupni ve vši fyzické hmotě. Kvůli tendenci M-pole⁴⁸ hromadit se v živých organis-

⁴⁸ Angl.: „M-field“.

mech, bude užitečnou zkratkou pro jedno z pásem celého spektra M-pole slovo LIFE⁴⁹, čili *Vrstvená energie tvořící inteligenci*.

V Systému pozemského života je M-pole přítomno ve větší koncentraci ve všem, od „inertní⁵⁰“: hmoty, přes mikroorganismy, až k Lidské mysli. Variabilita a spektrum záření M-pole dosahují v místních podmínkách značně šíře, přesto tento rozsah je pouze nepatrnou částí celkové šířky spektra.

M-pole používají všechny živé organismy ke komunikaci. Zvířata si záření „M“ uvědomují více než lidé, kteří ho až na několik málo výjimek, vůbec nevnímají.

Nejčastější poruchou M-pole je myšlenka. Emoce patří k záření „M“, které bezprostředně sousedí s myšlenkovým pásmem. Lásky patří také do M-pole, které sousedí s myšlenkovým zářením. Jevy, které navozuje myšlení, ať již vědomé, či mimovolné, patří také k postranním vazbám M-pole, tudíž myšlenka ovlivňuje a upravuje záření „M“.

Zavedení časoprostorových forem komunikace mezi lidmi, jako jsou řeč, psaní a dotek, velice ovlivnilo potřebu a růst informačních systémů, založených na M-poli. Nicméně, lidé podléhají neustálému ovlivňování M-polem z jiných zdrojů, včetně lidských, aniž by vědomě věděli, kdo je vysílačem, nebo přijímačem.

Já-Odtamtud je složeno výhradně z M-pole. Bytost „Odtamtud“ se nachází mimo časoprostor, ale zůstává součástí M-pole. Lidé, kteří nejsou v časoprostoru mentálně aktivní nebo jsou vyfázováni ve spánku, v bezvědomí atd., fungují uvnitř M-pole v nižším fázovém poměru k fyzickému tělu. S výjimkou těch, kteří tuto činnost dokonale ovládají, je většina ostatních plně zaměstnána zvládnutím M-pole a již nemají ani tolik vědomí pro vnímání energetických systémů typu „M“ jako ve fyzickém prostředí. Pro ty, kdo zvládají práci s M-polem, je aplikace technik práce s tímto

⁴⁹ Zkratka anglického výrazu: „Layered Intelligence-Forming Energy“.

⁵⁰ Inertní – zde: netečný, mrtvý, neživý.

polem v Systému pozemského života málokdy hodna úsilí. Kdekolí jinde jim to připadá zajímavější.

Efekt vazby na Systém pozemského života během inkarnací je výhradně otiskem M-pole. Tyto vazby mezi shluky jednotlivých *Já-Odtamtud* přetrvávají během jakéhokoliv stavu vědomí mysli. Ti, kteří se z časoprostoru definitivně vyřazovali, například fyzickou smrtí, mohou zpočátku usilovat o udržení kontaktu se Systémem pozemského života. Jejich snahy jsou však, až na počáteční pokusy, zmařeny tím, že postrádají schopnost zvládat práci s M-polem. Po poměrně krátkém čase, dle pozemských měřítek, priorita takové komunikace klesá. Nicméně, ke vzájemnému působení mezi shluky jednotlivých *Já-Odtamtud* se přidávají vazby z nové, právě ukončené životní zkušenosti. Čím silnější tyto vazby jsou, jako například velká láska, tím bližší je následné vzájemné ovlivňování mezi těmito shluky.

Vliv mentálního záření M-pole, které vytvářejí lidské mysli, by byl drtivý, kdyby se na něm nepodílela v něm obsažená fázová příbuznost⁵¹. Stejně jako u vědomého fázování je celý systém vědomí jednotlivce vyladěn pouze na část tohoto záření. Jestliže se jedinec nenaladí na danou frekvenci, nemůže na ní přijímat. Vliv M-pole pokračuje nejenom v časoprostoru, ale také při pobytu v M-poli, ať již dočasném, nebo trvalém. Metody, které by mohly zabránit nežádoucímu myšlenkovému vyzařování, se dají naučit často bolestnou zkušeností. Je to otázka odpovídajícího fázování. Když vypneme receptor, který dodává myšlenkové formy, vliv ustane. Platí to jak ve fyzickém, tak i nefyzickém prostředí.

Skupinová myšlenka, obzvláště když pochází ze základních lidských emocí, bývá vysoce nakažlivá, protože její amplituda⁵² je

⁵¹ Tím je řečeno, že lidské mysli s podobnou fází vyzařování jsou vzájemně mnohem příbuznější a opačně. Známé pořekadlo říká: „Vrána k vráně sedá...”

⁵² Amplituda – výchylka.

velmi vysoká. A obráceně, organizované vyzařování M-pole, které dokáže vytvářet jedinec v dostatečně širce pásma, může být mnohotisíckrát větší než skupinové vyzařování. Ať již je jeho zdroj jakýkoli, příjem tohoto vyzařování je schopen ovlivnit každou mysl a také tělo, které obsahují příslušná rezonanční čidla.

K tomu je nutno přičíst také faktor vnitřního vlivu. Emocionální myšlenky mají schopnost vyvolat ve fyzickém těle takové signály, které si ono může chybně vysvětlit. Tyto signály mohou narušit nejenom fyzické složení DNK, ale také energetické schéma *Já-Odtamtud*. Tento vliv vzniká neúmyslně, vlivem manipulace M-pole fyzickou lidskou myslí. Výsledkem může být celá škála stavů, počínaje dokonalým fyzickým zdravím, přes imunitu, až k těžké nemoci a stejně tak úlevě od ní, placebo efekt, „zázračná vyléčení“ až k fyzické smrti.

Lidská historie nabízí příklady těch, kteří měli vysokou schopnost řídit své myšlenkové vyzařování M-pole. V některých případech byla tato schopnost výsledkem sloučení osobnostního seskupení⁵³ vybraného pro danou konkrétní životní zkušenost. V jiných případech se tento proces může vyvinout nahromaděním zbytkového myšlenkového vyzařování a jeho převedením do konkrétního systému existence. Řízením se myslí záměrný výběr, nebo také odmítnutí přicházejícího myšlenkového vyzařování, a to prací s receptorem⁵⁴ fázování. Kvalita a amplituda⁵⁵ myšlenkového záření jedinců řídí lidské vědomí mysli tak, aby sloužily zamýšleným účelům. Nejlépe o takových jednotlivcích vypovídají historické záznamy. Mnozí byli považováni za politické a náboženské vůdce. Ti, kteří své schopnosti ovládnutí M-pole rozvinuli nejvíc, zůstávali zpravidla nepovšimnuti a v pozadí dění kvůli tomu, že své schopnosti mnohdy záměrně tajili. Tito vůdcové disponovali prostředky k propojování jiných pásem M-pole s

⁵³ Angl.: „cluster“, shluk, skupina, seskupení.

⁵⁴ Receptor – příjemce.

⁵⁵ Amplituda – síla či výchylka vlny.

pásmem myšlenkovým. Tímto způsobem mohli vytvářet u příjemce různé zkušenosti, například měnit složení a formu hmoty, jakož i časoprostorová energetická pole.

Důkazy schopnosti částečně ovládat M-pole jsou v historických záznamech poměrně časté. Existují zmínky o šamanech, lidech, kteří měli schopnost číst myšlenky, čarodějnicích, kouzelnících, jasnovidcích. Do této skupiny patří i záznamy o prvních králích a vládcích, hypnotizérech, médiích, léčitelích, psychokinetících. V každé době je ovšem možné najít také hodně těch, kteří tyto schopnosti pouze předstírali, aniž by je skutečně měli.

Jakékoli zacházení s energií M-pole posiluje váš světonázorový systém. Jestliže jednou rozpoznáte nebo získáte zkušenost takového zacházení, váš světonázor či víra se vám stanou něčím *Známým*.

Současná pozemská civilizace nabízí pouze velice málo cest a způsobů, jak se naučit ovládat záření M-pole. Taková situace vznikla kvůli silné, téměř výhradní předpojatosti vůči časoprostorovým energiím, zvláště těm, které jsou součástí *Systému pozemského života*.

Nicméně existují jisté důkazy, pocházející z celého světa, že výzkum M-pole probíhá s velice produktivními výsledky. Účastníci tohoto výzkumu budou pravděpodobně tvrdit, že tento výzkum není tak rozsáhlý, je prováděn příliš pozdě a jeho výsledky pravděpodobně neovlivní další přežití lidské civilizace jako takové.

Po prostudování této rutiny jsem začal uvažovat, co by mohlo být důležitější nežli energetické pole, které používáme. S údivem jsem zjistil, že po všechna ta léta mých výzkumů jsem si nedal ani tu práci, abych si povšiml toho, co se mi zde nabízelo. Připadal jsem si, jako bych léta plaval v oceánu a necítil přitom kolem sebe

vodu! Nepochybně jsem nebyl až tolik zvědavý, jak jsem se původně domníval.

Představa, že snad každá myšlenka, která je podbarvena emocí, nekontrolovatelně vyzařuje kolem, je deprimující. Navíc se zdá, že příjemci takových myšlenek jsou na tom daleko hůře než ti, kteří je vysílají. Širší uvědomění si této skutečnosti by pak podpořilo úsilí těch, kteří se nereálně pokouší rozšiřovat lásku a světlo v dravčím světě, nebo těch, kteří mají za to, že jsme součástí univerzální Jednoty.

Toto uvědomění současně naplní část naší mysli-vědomí, kterou obvykle opomíjíme. Většina lidské energie M-pole neobsahuje lásku a světlo. Pokud bychom se měli otevřeně nafázovat na tuto energii, výsledek by pro nás mohl být zničující. Proto se v tomto případě automaticky vytváří jakési stínění, které funguje jako izolace. Pokud se při bezděčném fázování ⁵⁶stane, že vnější prostředí prosákne dovnitř, můžeme být najednou vystaveni ohromnému množství disharmonického a nebezpečného vyzařování.

Rutina, kterou jsem obdržel, se týká také jiných záležitostí, například osobního kouzla, „vnitřních“ pocitů, okamžitých a bezdůvodných sympatií či antipatií a obzvláště původu a intenzity světonázorů, které vyvolávají velké množství emocí. Toto všechno teď do sebe krásně zapadá. Rutina také pojednává o zvyšujícím se počtu úkazů a způsobů lidského chování, které není možno posuzovat konvenčními časoprostorovými metodami měření. V důsledku toho tyto jevy ortodoxní a konvenční myšlení automaticky odmítne. Jasnou ukázkou je například neustále dokola potvrzovaný placebo efekt, který věda odmítá primárně zapracovat do systému poznání, protože se nehodí do konvenčních norem. Avšak možná je právě on jedním z případů fungování M-pole. A co ti, kteří očividně umí pracovat s technikami M-pole a tuto svou schopnost tají?

⁵⁶ Například když myslíme emocionálním způsobem (pozn. aut.).

V současnosti je na Zemi ve fyzické existenci přibližně šest miliard lidí. Dle výkladu informací z této rutiny se zdá, že toto množství obsahuje nejméně šest tisíc lidí, které veřejnost nikdy nepozná a kteří disponují zvláštními schopnostmi. Z nich je ve fyzické existenci kolem šesti set takových, kteří jsou naprosto nezávislí, nikdo je nezná a kteří potají dokáží cokoli, co si jenom dovedeme představit. Věřím, že jsem jednoho z nich potkal, i když to nevím jistě. Určitě si kladete otázky jako například: Kde tito lidé pobývají? Co dělají? Jak využívají své schopnosti? Jestliže se tak úspěšně skrývají, musí k tomu mít nějaké důvody. Jaké? Proč zde vůbec pobývají jako fyzičtí lidé?

Bohužel, na tyto otázky nemám odpovědi!

14. SOUČET A JEHO ČÁSTI

Současně s nárůstem vlivů, které na mne působily velmi skutečným dojmem, jsem se začal zamýšlet, zda je vůbec někdy možno dosáhnout natolik silného *Odlišného pohledu*, aby dokázal odolávat jejich neustálému přílivu. Je to až zvláštní, že jsem se vůbec mohl pohybovat libovolným směrem při tolika různých omezeních, která mne zdržovala.

Ale dařilo se mi to a to mi dodávalo naději. Jelikož vím, že zcela jistě nejsem žádným unikátem, stejnou naději tedy mám nejen já, ale také každý, kdo má stejně dobrý a kvalitní *Odlišný pohled*.

Cítil jsem, že se mohou vyskytnout jiné nesrovnalosti, které jsem do té doby ignoroval; proto jsem se před dalším důležitým krokem pro definitivní odpovědi opět obrátil na moje *Já-Odtamtud*. Pohodlně jsem si lehl, uvolnil se a v okamžiku jsem se s ním spojil.

Ta otázka vlivů mi nedá pokoj.

Neměla by. Naučil ses dostatečně ovládat své receptory, abys to zvládl. Jestliže receptory nebudou ve fázi, ty vlivy nebudeš vnímat.

Pozitivní myšlení pomáhá, vid'?

Částečně. Více ale pomáhá, když si jich záměrně nevšímáš. Každé naše vtělení, které zde máme, je plné takových vlivů.

Každé vtělení? Jak daleko zpět...?

Jak daleko se můžeme vrátit? Nedokážeme to vztáhnout na tvůj systém měření času. Mohli bychom ti místo toho něco ukázat?

Ovšem.

... Ukázaly se tisíce a tisíce vláken, všechny zářily energií. Rozprostíraly se směrem ven ve všech směrech od místa, ve kterém jsem byl... moje *Já-Odtamtud*! Některá vlákna byla světlá, jiná trochu tmavší, ale každé ústilo do něčeho, co vypadalo jako

zářící shluk energie... dalšího *Já-Odtamtud*. Jak jsem mohl přehlédnout takovou spojitost!

Nepřehlédl jsi ji. Prostě jsi na to nahlížel jiným způsobem. Ony jsou součtem všech osobností, kterými jsme kdy byli. Propojují nás s těmi, na které myslíme, a s těmi, kteří myslí na nás. Ta světlejší vlákna, to jsou ti, kteří jsou s tebou provázáni v tomto vtělení.

Bože můj!

Ne, příteli. Takový bůh, jak si ho představuješ, zde není. Lituje-me.

Je jich tak nesmírně mnoho... tak mnoho mých svazků v tomto vtělení.

Doufám, že chápeš, že v žádném případě to nejsou všechny vlivy, které tě omezují. Když odejdeme, všechny vztahy na základě lásky bud' s námi rovněž odejdou, anebo nám pomohou v další cestě. Tvoje vlastní láska, kterou teď máš, nás rovněž doprovází. Tím si můžeš být jist.

A jsou tady všichni? Každý z nás?

Někteří jsou ještě stále chyceni ve Světonázorovém systému. Jsou tady i takoví, kteří se přibližně v průběhu dalšího tisíciletí stanou na přechodnou dobu lidskými bytostmi. Ale v okamžiku, kdy zavelíš, se všichni shromáždíme. Také ti další, které jsi viděl, že jsou s námi propojeni.

Když zavelím? A k čemu?

K odchodu.

Kam?

Kamkoli řekneš. A netrap se tím. Budeš to vědět.

Odkud se to dozvím?

Dozvíš se to po ukončení tvého průzkumu, když projdeš tím, co nazýváš Dálnice.

Kdy se do toho mám pustit?

Jakmile tě přejde neklid ohledně těch vlivů. Ted' se ale pobavme o něčem jiném. Zamýšlel ses někdy nad počtem žijících fyzicky lidských bytostí a kolik z nich má více či méně podobné schopnosti, jako máš ty – pohybovat se mimo tělo?

Ano, to je pravda. Je jich kolem šesti tisíc.

A teď pohleď na vliv, jaký bys mohl mít, kdybys byl v šesti tisících osobách. Velmi rychle bys změnil celý svět.

A proč se tedy tohle nestalo? Proč jsme o nich nikdy neslyšeli?

Jak jsi sám řekl, držíš se v ústraní. Popravdě jsme ani nečekali, že ty vyjdeš na denní světlo, ale jedno ze tvých osobnostních schémat se vehementně domáhalo, abys to udělal. Kdysi sis myslel, že změníš svět, ale toto nebylo naším Záměrem. Jiní, kteří se dostávají mimo tělo, se nedávají poznat – a působí svým vlivem.

Ale proč? Jaký má účel to setrvávání v anonymitě?

Opět skrze tebe mluví tvá emocionální osobnost, která vždy touží činit dobro. Jiní vědí, že nejsou s to změnit systém, a dokonce po tom netouží. Těší se pobytem v Systému pozemského života a jediný vliv, který používají, má za účel maximalizovat jejich zkušenosti. Nechtějí, aby jejich schopnosti kdokoliv poznal.

A oni rovněž projdou tu trasu Dálnic, jako to očekáváte ode mne?

Je pravděpodobné, že jí již prošli. Tvoje cesta se zdržela díky těm, kteří o tobě věděli a v důsledku toho po tobě něco chtěli. Ztratil jsi část své svobody a trochu to potrvá, než ji získáš zpátky. Ale je tu ještě jedna oblast, kterou bychom měli probrat. Nelidské inteligence.

Co bych o nich měl vědět?

Měl by sis pamatovat pouze jednu věc. Tyhle bytosti se ti mohou zdát inteligentnější, než jsi ty, ale mají pouze větší množství zkušeností. Vědí více než ty o působení M-pole. Pozor si musíš dát na takové, které kdysi byly lidskými bytostmi. O lidské existenci vědí více než ostatní; pokud si nedáš pozor, mohou tě ovlivňovat. My ale máme jistotu, že si poradíš.

A jiné – ty, které nebyly lidmi?

Jsou úplně nevypočitatelné. Existují dva druhy takových bytostí. Ty první jsou bytosti, které mají stejný původ, jako máme my, ale fyzicky žily na nějakém jiném místě ve vesmíru. Vědí mnohém lépe

než my, jak působit v čase, ale většinou se zajímají o lidi z pouhé zvědavosti.

A ti druzí?

Necháme to na tobě, abys to zjistil. Když se ti to povede, když najdeš ten správný druh, budeme mít nový domov. Budeš hledat mezi Nelidskými inteligencemi a nenecháš se ovlivnit ani svést z cesty.

Mohli byste mi přesně říct, co vlastně hledám?

Hledáš to místo, kam se vydáme příště. Shromáždili jsme poznání a zkušenosti a také jsme se zde již hodně naučili. Není důvod, proč bychom se zde měli dál zdržovat.

Chápu. Takže proto se mám vydat na tu cestu.

Ano. Je tady ještě něco, co bys měl vědět. Cokoli potkáš, nic, ale opravdu absolutně nic tě nemůže zničit. Jsi energií M-pole, která není odkázána na fyzické tělo.

To je velmi pohodlné. Vypadá na to, že se cestou nebudeme nudit.

Ne, příteli. My ne. Půjdeš sám. My jsme tvým majákem, který ti pomůže se vrátit. Budeme na tebe čekat, abys nám ukázal, kam máme jít.

Ale... co se stane, když se nevrátím? Anebo když nic nenajdu...?

V patřičném čase se jednou vydá na cestu další z nás.

A co bude se mnou?

Připojíš se k nám a budeš čekat. Ale neměl bys takto přemýšlet. My ti věříme.

Chtěl bych mít takovou jistotu, jakou máte vy.

V tom ti můžeme pomoci. Můžeme ti ukázat ukázkou podpory, jakou tady máš, v naší vlastní skupině. Chtěl bys to vidět?

Ano, prosím...

... Tisíce rukou natahujících se, aby se mne mohly dotknout... oči vzhlížející ke mně s radostí a nadějí...? Mocné vyzařování, které znám jako lásku, mne zalévá jako vlna a vniká do každé částičky mé bytosti... oni všichni jsou mnou... jsme... a emoce, od

hořkosladké chuti úspěchu až k bolesti rozloučení, promíchané s radostí a smíchem, hněv nevědomosti, slepota bezdůvodné víry, krása, zpívající hlasy...

Pomáhá ti to?

Samozřejmě... A je toho ještě více?

Více než desetitisíckrát více. Všechny ostatní skupiny, které jsi viděl a které jsou s námi spojené.

Mám dojem, že chápu... Jaká škoda, že jsem ztratil kontakt s mým přítelem Inspektem. Mohl by přijít... Proč se směješ?

Myslel jsem, že budeš potřebovat malinkou ukázkou. Poznáváš toto?

... Ten pocit znám... tady jsem již někdy dříve byl – ale kdy? Lidé se pohybují dovnitř, připlouvají dovnitř... cítím obrovskou vlnu lásky a bratrství... moje vlastní vzrušení narůstá...

Toto je zpětný tok našich vlastních vtělení, která přicházejí z vnějších prostranství Světonázorových systémů, jakož i z vnitřních prstenců.

Ale to je přece cesta k oblasti Inspektů. Pamatuji si to! Doprovázel mne přítel... Přítel? Přece to byl jeden z nás!

Inspekt – to je chabé označení.

Řekni mi, s kým jsem tehdy mluvil? Kdo měl pro mne tolik trpělivosti a znal všechny ty odpovědi? Proč se znovu směješ?

Kdo tě může znát nejlépe ze všech?

Já... mne? Tak jsem tedy rozmlouval sám se sebou? A jak to v tomto případě bylo s časovým faktorem?

Rozmlouval jsi sám se sebou – kdo jiný by tě mohl znát lépe?

Takže proto pak ta setkání skončila! Došly mi informace. A jako Inspekt jsem to věděl lépe!

Ano, přesně. Tento proces sehrál cennou a nutnou funkci ve tvé určité vývojové etapě.

To je pravda. Ale nepamatuji si, že bych hrál roli Inspekta.

Protože nemůžeš. Ještě jsi to totiž nedělal.

Ach... Takže se jím stanu, když...

Když se vrátíš. Když tohle víš, necítíš se jistější?

Ovšem. Zde končí všechny mé obavy, které bych si mohl vytvářet.

To je dobře. Co se týče pořadí, již v tom máš jasno? Pamatuješ si svou návštěvu v budoucnosti?

Pamatuji. Nazval jsem si ji sám pro sebe „Návštěva po roce 3000“.

A uvědomuješ si, co se mělo stát po tvé návštěvě?

Nepřlíš...

Právě tehdy všichni odejdeme. My všichni, společně s množstvím jiných shluků⁵⁷ Já-Odtamtud, které půjdou společně s námi.

Tak je to tedy. A já se mám dozvědět kam a proč.

Přesně.

A potom, co se stane se mnou?

Jelikož již se nechceš vydat k Domovu, budeš tady čekat společně s námi až do ukončení svého současného fyzického bytí. Pak, opět s námi, se vypravíš na poslední cestu.

A tak ukončím svůj fyzický život?

Samozřejmě. Pamatuji, že když se vrátíš, budeš muset odehrát všechna ta setkání se sebou samým tentokrát v postavě Inspekta. A nyní, potřebuješ ještě něco?

Když budu potřebovat, zkontaktuji se.

Ne, toto je naše poslední setkání až do chvíle tvého návratu. Máme nějakou práci, stejně jako ty. Ale máš naši lásku. Co potřebuješ víc?

Nic víc nepotřebuji.

Přijal jsem to, co mi bylo řečeno. Byl jsem ujištěn o tom, že se vrátím, otázkou však zůstává, jestli má mise bude úspěšná. Získal jsem rovněž docela slušný důkaz toho, že jsem nezničitelný. Mé Já-Odtamtud se vznáší v M-poli již tisíce let. Jsme vytvořeni ze stejné látky.

⁵⁷ Angl.: „cluster“ – skupina, shluk.

Co se týče mého úkolu, pochopil jsem, že je něčím víc než jenom pouhou zvědavostí. Všechno to bylo pečlivě naplánováno, dokonce i když jsem nevěděl, jak mám rozpoznat to, co hledám.

Litoval jsem, že si s sebou nemohu vzít přítele, abych na té cestě nebyl tolik osamělý. Potom jsem si uvědomil, že přece nebudu sám, že vyzařování lásky M-pole bude celý čas se mnou.

Zde se tedy nacházel ten nový směr vedoucí k chybějícímu *Základu!*

15. DLOUHÁ A KLIKATÁ CESTA

Nejpřekvapivějším aspektem při práci nad mapou Dálnice bylo množství oblastí, které jsem ještě neprozkoumal. Když jsem pro určité účely měl dostatek informací, pak jsem další ignoroval anebo přecházel bez povšimnutí. Současně to ale mělo i své výhody – kdybych si byl uvědomoval všechny možnosti, mohl bych být přemrštěně opatrný a přestat s dalším výzkumem. Rád si o sobě myslím, že jsem milovníkem silných zážitků, ale takovým, který nemá v úmyslu zbytečně riskovat.

Nyní již to nebyla pouze zvědavost. Měl jsem určený *Cíl*, skutečný, pomalu se vynořující *Základ*. Když tedy všechny ostatní vlivy zůstávaly v patřičných mezích, byl jsem připraven zodpovědně přistoupit k věcem, které jsem dříve bral spíše na lehkou váhu. Tady končila jedna linie a začínala druhá.

Přes obvyklé problémy s překladem do normální řeči zde uvádím, co se dělo dále:

27. listopadu 1987, 3:00 ráno... je snadné začít, vleže se soustředěnou pozorností... odolávám tendencím ke zrychlování procesu uvolňování z těla, pomalu, tentokrát nesmím nic nepřehlédnout... uvolňuji se a pravidelně dýchám... teď začíná rozdílové fázování... současně s vyfázováváním mizí fyzické impulzy a začínají se hlásit mechanismy nefyzického vnímání... zajímavé, že jsem se toho kdysi bál... je to podobné usínání, ale bez ztráty vědomí... pohyb, stále se pohybuji... a již jsem nad Zemí, patřičně vysoko, abych zpozoroval její zakřivení... ještě výše... obrovský glóbus, vidím ho nyní, jako ho viděli kosmonauti, krásný... tak plný života... nastává příliv vzpomínek... jemně se od nich odšťihávám a ponechávám si pouze jednu... ano, jako syn synů synů

spěješ společně se mnou... ta esence, která mi dopomohla, abych byl tím, čím jsem, je vždy se mnou, radostně...

... Další změna fáze... pouze tma, hluboká tma... struktura tmy... ještě jeden malinký posun a již je vidím... miliony malých blikajících světýlek sunoucích se v rituálu putování oběma směry... plujících zvenčí dovnitř a ven z místa, ze kterého jsem se teď vynořil. Každé takové světýlko je lidskou duší – procházejícím vědomím... dovnitř v čerstvém začátku nových zkušeností ve fyzickém životě... směrem ven k předem stanovenému útočišti, anebo k iluzi živé světónázorem...

... Pomalu měním fázi... cítím hluboký smutek za těmi, jejichž pohyb se čím dále tím více zpomaluje a nakonec se zastavují dezorientováni a zmateni... jasnější světýlka těch, kteří přichází zvenčí, pomocníci zmírňující šílenství smrtelné paniky... vím to, protože sám jsem byl tím, kdo volá o pomoc a také svým utěшитelem...

... Pak následují Světónázorové oblasti s výstupy, které vedou mimo Dálnici... pomalu je mívám... jeden za druhým... je přílišná tma, aby bylo vidět, co se nachází za nimi... další, které znám lépe a rozpoznávám je, vedou k velkým náboženstvím... jsou pro ty, kteří je potřebují... vplouvá do nich hodně světýlek a pohyb opačným směrem do Systému pozemského života není velký...

... další pomalá změna fáze... ano, zde je prstenec Finálních vtělení, je to zde... mám se zdržet? ... Ne, mívám ho a posouvám se dále a dále...

... světelné shluky, světýlka lidské energie tvořící nekonečný mnohorozměrný koberec... shluky *Já-Odtamtud*... jak je to možné, že jsem je předtím neviděl? Teď již chápu ty přílivy a odlivy... moje *Já-Odtamtud* je tam také, ale já musím zůstat na trase... odliv pomocníků nacházejících ztracené části svých shluků... příliv, který je přivádí zpět... hle, tam je další stálý proud... tisíce a tisíce... skupiny osobností sjednocující se v individuální a nové lidské bytosti v Systému pozemského života...

... pomalá a neustálá změna fáze... zřetelná hranice... mimo Mpole tady nic není... tuto oblast dobře znám... místo setkávání s mým Inspektem... se sebou samým... tolikrát a tolik jsem se toho naučil... teď již nic víc... pouze tma... pohybuji se dál, dál...

... blíží se nějaká postava ve tvaru člověka... zdraví mne mávnutím... mizí, když lehce změním fázi... nyní jsem již mimo vliv lidské mysli... byl jsem tady již někdy dříve, ale nikdy to nebylo takové jako teď... tehdy jsem se cítil osamělý, ale s tím už je konec...

... náhlý nápor jakoby ze všech stran se uzavírá kolem mne... uvolni se, nebojuj, neklad' odpor... není třeba se bát... údiv... pocit jemné, mírumilovné energie prohledávající každou moji část... zvědavé, vyptávající se, inteligentní... dovol mi, abych se zeptal... kdo?... energie zastavuje svůj pohyb... zkouším to mimoslovně... vytvořit mentální linii směrem ven, pružnou...

... linie se natahuje, napřimuje... napíná se... zjevuje se obraz – dvojhvězda, planeta na oběžné dráze, žhnoucí jiskřičky, které opouštějí a vracejí se na planetu... jedna cestuje podél této linie až sem... nápor na mne povolil... další obraz, dvoje paže ve vítacím gestu...

... posílám otázku... snaží se pochopit odpověď...

... jsem netrpělivý a znuděný. Naučil jsem se všemu, co je možné na planetě, a začal jsem průzkum vně. Na mé mateřské planetě mám fyzickou formu – jako ryba – ne, spíše jako delfín... delfín...

... záblesk vřelého přátelství a pak nic. Odečetl si mou lásku k delfínům a podobné si přitahuje podobné... ale odkud on pocházel... on...?

... Pomalý fázový posun... co nevidět bych se měl přiblížit k KT-95, ale nezdržím se tam... moje první dětství...

... náhlé problesknutí jasného světla, bledě modrého... v hlavě se mi ozval hlas...

Vrať se!

Je to příkaz, anebo varování?

Jedno i druhé. Otoč se zpět, vrať se!

... nemohu to odečíst... ale když tohle čte ve mně, musím i já být schopen... ne, toto nemá mysl... automat... ne fyzické, pouze energie... zařízení... může to být nebezpečné... chci vyslat... nemohu se vrátit, dávno sem patřím...

Identifikuj se!

... obraz, vzpomínka KT-95... barevná oblaka, hudba, hry... Bleděmodré světlo zablikalo a zmizelo. Strážný? Ale kdo ho sem umístil? Nyní něco známého... vyzařování mého původního Domova. Nazývám ho KT-95, ale to není jeho vlastní název... pouze vzpomínka... pluji mimo, neohlížím se za sebe...

... světelné záblesky po obou stranách... je možné, že jsem se vydal příliš daleko? Vepředu tma... měl bych se zastavit a zvážit další postup? Toto může být bezcílné... čím dál, tím více světla... jedno bezprostředně přede mnou... opatrně... zpomal...

No prosím! Konečně jsi přišel, aby ses ke mně připojil. Nemusel jsem se na setkání s tebou vracet.

... toto vyzařování si nešlo splést se žádným jiným! To je přece Miranon! Miranon – kolikrát nás navštěvoval svým klidem a čistotou... v tomto vtělení v mimotělesném stavu.

Miranone! Jsi pořád na své čtyřicáté deváté úrovni?

Ano, ale jsem již připraven se vydat pryč. Dostavil ses na čas.

Popravdě jsem sem nepřišel kvůli tomu, abych tě našel.

Vím to. Všímám si toho, co děláš. Mnoho ses toho naučil.

Ano, to je pravda. A teď už chápu tvůj záměr vracet se. Úkol shromažďovat svoje části, jak jsi je nazval, není lehký, že ano?

To je pravda. Ve tvém případě tomu tak je, u mne tuto funkci konají jiné mé části. Ty teď také hledáš.

Ale nevím, co vlastně hledám. Je možné, že to, co hledám, je stejné jako tvůj cíl? Dáváme dohromady svoje části ze všech časových období, od jednoho světónázoru ke druhému. Nemohu – nemůžeme odejít dřív, než všechny posbíráme.

Přesně tak.

Tedy, můj příteli, co uděláme, když ukončíme náš úkol?

Právě toto mne udržuje v pohybu ke stále vyšším úrovním. Někdy se mi zdá, že vidím konec, ale potom uvidím opět další horizonty.

Snad bychom měli hledat společně.

Ne, příteli. Pohybujeme se různým tempem. Ani ty ani já to nemůžeme změnit. A nakonec, jak si uvědomuji, ty jsi již našel cestu, ale já tu svou ještě stále hledám.

Nechápu, jak to, že jsem našel cestu?

Cestu k nalezení svých odpovědí.

Opravdu? A kde?

Minul jsi ji, nebral si tuto možnost v úvahu.

Minul? Copak jsem opět něco přehlédl? Kde?

V bodě tvého prvního původu. To je to, co já hledám... Musím teprve nalézt svůj prvotní zdroj. Jsem si jist, že tam se nachází i moje odpověď. Je možné, že s tebou to bude stejné.

Můj původ – KT-95? Znáám ho přece velmi dobře. Nic nového tam není.

Nikoli nové. Staré, i když to není přesné označení. Prvotní a zdrojové. Pohlédni na zdroj.

Zpátky k začátku. Zkusím to.

Přeju ti hodně úspěchu, drahý příteli. Netrap se. Ještě se setkáme.

Jsem si tím jist.

Jdi s láskou.

Zalévá mne vlna horoucího vyzařování. Její intenzita postupně slábne spolu se vzdalující se zářící postavou. Bylo to náhodné setkání? Nastalo v nejpříhodnější chvíli, kdy se zdálo, že je přede mnou nekonečná vzdálenost, dodává mi sílu k opětovnému zvýšenému úsilí. Musím se ale vrátit – ale než se vrátím, zkusím tady prozkoumat trochu víc... Co to je? Oslepující energie – nemohu se pohnout!

Hlas v mé hlavě – studený, napomínající...

Jsem Pán a tvůj Bůh, kterému sloužíš.

... pocit silného náporu tlaku, jako kdybych se měl rozplynout... jsem teď ve vodě... plíce mám plné vody... musím se nadechnout... zbavit se té vody... ne, to není pravda... tady není žádná voda... nemám plíce. Někdo mě nutí, abych si to myslel... to je nějaký vliv... vím, že to není tak... tlak se zmenšuje... vycit'uji sondující prsty energie, jak pronikají až do hloubky mého nitra... mohu to zastavit... zavřít receptory... silněji... pamatuji si jak...

Nepamatuješ! Vůbec si to nepamatuješ!

Ale přece... pamatuji si testy, instruktážní zkoušky od mého *Já-Odtamtud*... byly tak opravdové... jsem připraven na tuhle vyžadující energii... ona mi nemůže ublížit. Ale co to vůbec je? Jaký bůh to může být? Nemůže mi ublížit, ani mne ovlivnit... buď klidný, laskavý, přátelský...

Nepřijímáš mne jako svého boha?

... idea boha, který vyhrožuje, se mi zdá trochu směšná... dovoluji, aby mne rychle opustila...

Nebojíš se mne?

... vysílám obraz, ve kterém se nesčetněkrát rozlétávám na všechny strany v milionech částic a znovu se tvořím opětovně po každé explozi...

Buď zatracen! Nejsi ničím víc než vyplýtvanou energií mne, tvého Pána!

... energie se zmenšuje do nepatrného bodu a mizí. Kolikrát na něco takového ještě narazím? ... Zbytečná námaha...

... co řekl Miranon? Že bych se měl vrátit... vrátit se na KT-95. Tedy, pojďme... uzavírám fázový posuv... pomalu dovnitř... vypadá to stejně... prostě stejně... duhová oblaka... natáhnu se na chvíli a odpočinu si, poležím si v oblacích a poslechnu si hudbu... ano, teď je to lepší... původ... ale všechno je to pořád tak stejné... stále stejné. To je slepá ulička... nic jiného tady není... nedá se již přesněji dotazovat. Stejně dobře mohu zkusit něco jiného... když si odpočinu... Co bych teď měl dělat? Tady je to úplně stejné jako vždycky... dokonce vlnky energie pode mnou... pamatuji si, když i já jsem byl takovou vlnkou hrající si a poskakující, tak jak ony

ted'... okamžik... hned to bude... poskočit... obrátka dovnitř...
vzpomínám si... a co když? Když?... když se to otočí... otočí obrátka... co se stane...?

... opatrně, opatrně... ted' je to mnohem silnější než předtím...
ten pohyb... hudba slábne... oblaka se rozpouštějí... vlnky jsou pryč...
není tady nic kromě vířícího energetického útvaru, který se pohybuje směrem ven... pak směrem dovnitř kousek po kousíčku... úplně, jako bych se plavil proti proudu...

... spirála se stahuje víc a víc... zužuje se... proud je silnější... je těžké s ním bojovat... ale stále se posouvám kupředu... je to těžké... vyžaduje to ode mne mnoho síly... přede mnou je vír... ještě trochu, trošičku... je příliš malý, nemohu se jím protlačit... soustředit energii... vyskočit... vyskočit...

... mým nitrem se vzedmula hluboká vlna... další, větší... zalévá mne... další vlna... to bolí, ale současně je to krásné...

(a část mne odchází...)

... poskočení... poskočení... větší vlna... nesmírně to bolí, ale je to tak krásné, tak pronikavě krásné... nic nemůže být tak nádherné jako to...

(Ztrácím další část toho, čím jsem byl...)

... poskok... další vlna... nic nemůže tak velice bolet... nic nemůže být tak všezahrnující radostí... ale nemohu to déle snést...

(Málo již zůstalo z toho, čím jsem kdysi byl...)

... poskok... největší vlna... to je to, vlastně to... není nic většího než toto, co cítím, nic tak absolutního, absolutní radost, absolutní krása, absolutní...

Co? Proč jsem se probudil takovým způsobem? Musím si opět nějak poskládat své vědomí... ano, takto, ted' je to lepší. Co přesně se stalo? Ano, ten sen. Sen? A co když jsem to prožil? Bylo to skutečné – anebo byl to pouze sen někoho jiného?

... Ted' je vše při starém a funguje... vzpomínka na sen se rychle vytrácí... něco o oblacích a vlnkách... o cestě po Dálnici... a o životě a smrti, cokoli to znamená... o něčem, co nazýváme časoprostorem... a o modré planetě... slunci... o zvláštní, silné energii... milionů sluncí... a lásce... nikdy nezapomenu ten pocit, ani kdyby to byl pouze sen... složitý sen... bylo potřeba spousty energie, abych se probudil... zde, v tom zářícím chladu...

... Co je to za podivné místo pro probouzení se? Neukládal jsem se tady ke spánku. A jak jsem vlastně usnul? Bude lépe, když se vrátím tam, kam patřím...

... proud, jen se podívej na ten proud... všichni se pohybují stejným směrem, ze všech dimenzí... musím se připojit, než opět usnu... ten sen... jeho útržky se mi neustále vracejí...

... musím se pohybovat s ostatními dále... ale oni všichni jsou mnohem větší než já... já jsem pouze prášek... tak malinký...

Opravdu jsi, můj malý. Zůstaň se mnou. Pomohu ti.

... ten vedle mne, ano... tak obrovský, že ho nemohu obejmout zrakem... cítím od něho velký příliv energie... dobrá, to pomáhá... moje vědomí se více vyplňuje... připomínám si, co se stalo... ano... byl jsem částí Celku... jednotlivě byly části umístěny tu a tam... vzaly se z Celku a rozmístily se... kam? Nevidím to zřetelně... to vzrušení... radost z nového dobrodružství... jednotlivě, ty kolem mne byly rozmístěny... potom nadešla moje chvíle... utržení... nejistota... potom Celek zmizel... co to je za strašnou samotu... sám... musím se vrátit k Celku... vědomí se rozpadá... usíná... spát... co je to spánek?... ztráta vědomí, rozpadání se... to bylo to...

... Ted' se posouvám zpátky... zpět k Celku, do kterého patřím. Začínám pociťovat záření, stále silnější, čím se více přibližujeme... jak se těším, že se vracím...

Jaké dary přinášíš, dítě? Nic nevnímám.

... Dary? Dary? Mám pouze potřebu se vrátit do Celku, kam patřím, kde jsou jiní stejní jako já... jsem tím, čím jsem byl vždy...

Dary? To znamená více, než jsem nyní, více, než jsem byl... nemám nic víc... pouze sen...

Jsi nějak jiný. Neneseš žádné dary a jsi sám. Nejsi úplný.

... Nejsem úplný? Jak je to možné? Jsem stejný jako tehdy, když jsem opouštěl Celek... budu kompletní, když se vrátím... nerozumím... jediné, co musím udělat, je vrátit se...

Ale rozumíš, pouze to skrýváš. My vidíme, co skrýváš. Dovol nám, abychom ti pomohli pochopit, jak to začalo.

... Co? Ne ten sen, ale to, co s ním souvisí dříve než začal ten sen. Bylo to dobré, ale Celek potřeboval něco víc... a Celek je... ano, to se tehdy stalo... Celek rozdělující části, aby rostly... a množily se... aby se přidaly k Celku... snad o to jde? Pak tedy ty dary znamenají něco víc, než jsem jenom já sám? Musí to mít nějakou souvislost se snem... něco v něm, anebo snad i celý sen... musím otevřít svou vzpomínku na místo, kdy jsem tady nebyl vědomý... opatrně... nechci svoje vědomí opět rozštěpit...

To se nemůže stát. Bude to směs toho, čím jsi teď, spolu s vědomím toho, co ty nazýváš snem. Tvým darem je úhrn té zkušenosti. Pochopíš, proč nejsi úplný, proč jsi malý. Pozoruj.

... objevují se vzpomínky snu a probuzení... ale teď jsem pozorovatelem... pokoušejícím se pohybovat se proti proudu... předtím... záblesk světelné energie, když jsem byl vložen do hry na KT-95... nuda... zvědavost... odchod... osamocené putování, hledání, hledání... zářící energetická slunce v nekonečné řadě... připojuji se k dalším, kteří hledají stejně jako já... co hledají? Nedá se to popsat... potom vyzařování modré planety kroužící kolem žlutého slunce... vstup... příprava k bytí... čím? Člověkem... ano, člověkem! Je to velice skutečné, i když to jenom sleduji. Přesun do fyzické bytosti, která se skládá z pokřivené energie... fyzická hmota... energie uzamčena do omezeného způsobu projevu... silný pocit takového omezení, a přece vrozený instinkt nařizuje uchovat energii ve fyzické hmotě, aby zde fungovala také... nádherný, ale paradoxní záměr. Dále přichází potřeba hledání způsobu bytí převedeného do činů a jejich následků v jiné formě

existence... neúspěšný pokus a opětovné neustálé zkoušení toho samého... tolik přechodů tam a zpět, od první malé bytosti s chlupatou tváří... Vzestup a pád vědomí a intelektu, opět a opět, v průběhu tisíciletí putování... životních cyklů... součet těch všech je darem, který mám vnést zpět do Celku, ale já je teď sebou nemám... teď chápu důvod rozdělení na části... jaké to dary dostávám od toho snu! A já jsem... ve všech těch vtěleních, ve všech. Jsem tím, co jsem nazval úhrnem... mým *Já-Odtamtud*. Ale jsem pouze částí toho...

Právě proto jsi malý a nekompletní. Existuje mnohem více.

Ano... jiní, kteří čekají... skupiny jiných *Já-Odtamtud*. Jdeme jako jednotka... ano... takže v tom snu jsem byl... předsunutý agent... průzkumník...

Když se shromáždí všichni, přijdeš se svými dary. Pak již nadále nebudeš malý, ale spíš stejný, jako jsme my. Přijdou s tebou všichni ostatní.

Jak to probíhalo u tebe? Stejně? Také jedna ze tvých částí sem přišla jako první?

S námi to bylo úplně jiné. Vy to děláte takto, jelikož jste mnohem rozmanitější. Na naší planetě náš celý druh najednou dosáhl uvědomění a všichni jsme se přemístili jako Celek.

Proč... proč se zastavujeme?

Přesně před tebou se nachází Otvor. Co nevidět se otevře. Vedle vidíš Zářič⁵⁸ energetického paprsku, který vytváří to, co nazýváš snem.

Sen... lepší název by byl hologram... Ta energie je nesmírně silná... plamenná koule energie... Mám poslání, které mám vykonat... Zářič mi to připomíná... musím to udělat...

Rozumíme, příteli. Jdi.

⁵⁸ V originále: „The Emitter” – zářič, vysílač.

... Hle, přicházejí dvě postavy, jedna je zářivější než druhá... pohybuji se blíž k Zářiči, velmi blízko... chráním je před energií Zářiče... otevírám své receptory, abych napomohl této ochraně... a vzpomínám si na své dvě části v tomto snu... a cítím plný účinek tohoto vyzařování, ale teď ho mohu pojmout, kdežto ony ne... koupou se v té záři... naplňuji se jí a vstřebávám... jak mnoho... jak mnoho... Ano, teď vím, čím jsem, čím jsem byl od samého začátku, čím budu vždy... částí Celku, neklidnou částí, která touží po návratu, a přece žije, aby hledala vyjádření v činnosti, ve tvoření, stavění, dávání, růstu, dávání více než braní. A nade vše si přeje vnést zpátky do Celku dary lásky... paradox úplné jednoty a současně trvání jeho částí. Zním ten Celek... já jsem tím Celkem... dokonce jako část jsem úhrnem...

... Moje části ze snu odcházejí a já se vracím. Pamatuji si ten sen velice dobře a také to, co musím udělat...

Nějak jsi povyrosl, maličký.

... Je něco – vzpomínám si, že musím ještě něco udělat... pro nás. Co se stane, když přijdeme a opět se spojíme s Celkem?

O tom existuje mnoho úvah. Můžeme ti dát rutinu, která popisuje jeden pravděpodobný scénář. Bude to pro tebe zajímavé, když se vrátíš do snu... do hologramu.

Když se vrátím? Musím se vracet do toho snu? Opět ztratit vědomí?

Nemáš jinou možnost. Jsi neúplný. Ale toto vědomí se vrátí spolu s tebou. Neopustil bys ty, kteří čekají, i kdyby to bylo možné.

Ano, to je pravda.

Vezmi si tuto rutinu. Snad ti pomůže, abys byl trpělivý ty sám a také všichni, kteří k tobě patří.

Jsem si jist, že to pomůže. Ale já... my... tak hodně potřebujeme vědět, co to znamená stát se kompletním. Mohli byste mi to vysvětlit?

Známe to velice dobře. Vyjádřeno tvými slovy:

Není počátku ani konce.

Je pouze změna.

Není učitele, není žáka.

Je pouze vzpomínka.

Není dobro ani zlo.

Je pouze projev.

Není spojování ani dělení.

Je pouze jednota.

Není radosti ani smutku.

Je pouze láska.

Není většiny ani menšiny.

Je pouze harmonie.

Není zhušťování ani entropie⁵⁹.

Je pouze pohyb.

Není bdění ani spánku.

Je pouze bytí.

Není omezení ani náhody.

Je pouze plán.

To je naše představa o tom, jak to je.

Děkuji. Přijímám to.

Musíš projít druhou polovinou kruhu, abys dokončil svou cestu.

Druhou polovinu kruhu?

Je to mnohem snadnější. Nashledanou, maličký.

Poháněn nádhernou potřebou dokončit sjednocení se začínám vracet zpátky. Proud se zastavuje těsně za mnou a čeká na

⁵⁹ Entropie – tendence k proměně uspořádaného stavu v chaos.

vstup. Již pouze problesknutí myšlenky o vstupu přináší ohromné očekávání.

... Zpátky do snu... jdi zpátky do snu...

Jak jsem se tady ocitl? Co jsem udělal? Vzpomínky začínají prosakovat... pohyboval jsem se proti proudu energie, použil jsem způsob, jakým to dělají ty vlnky, děti... Jak mám začít? Ano... po proudu by to mělo jít snadno... zkusím pravidelné skoky, které jsem tak dobře znal, když jsem byl dítě ve snu... skok... skok...

... a ihned jsem zpět skrze úzkou škvíru... rozmazaná skvrna hravých vlnek... zastavuji těsně za duhovými oblaky... jak daleko to bylo, když jsem tam ležel a začínal uvažovat... teď se přívliv vzpomínek vrací. *Já-Zde* mne samého... zbytek je snadný... prostě posunout fázi...

... jsem zpátky na Dálnici, kdysi se mi tady jelo tak těžce, nyní je to snadné... skvrna obrazů a vibrací... Mám tu poslední, závěrečnou rutinu... vlna smíchu a úlevy... můj přítel Cestovatel mne chápe... ví, jak jsem byl netrpělivý! Pořád je zde zábava... a přesto znám to poslední, neuvěřitelné, již se to stalo... zvláštní, jasné poznání, jsem ve snu, vím, co to je, a mám emoce toho snu... přesto jsem pořád bdělý a souzním s tím, co jsem mimo tento sen. Dá se nějak vyjádřit tvar té vlny ve snu, aniž by se narušila ta iluze? Anebo je ten tvar přesně tím, co ten sen naruší...

Musím se tedy vydat na ještě jednu cestu, na druhý konec kruhu. Víím, co je to... pohybovat se na druhou stranu po Dálnici, ne mimo, ale po ní. Když použiji moji metodu rychlého vyfázování a skoku současně...

... již se rychle posouvám dovnitř... procházím kolem shluků jiných *Já-Odtamtud*... již zmizely... mívám *Světónázorové oblasti*... zablikaly a vzdálily se... mívám modrou planetu... a sleduji, jak se vrací do prachového prstence... všechno se pohybuje, všechno... jdu opět proti proudu, zpět tam, kde to začalo... obrovská květina částeček a světla se otáčí zpět, zpět do paprsku... paprsek... vcházím do něho, pohybuji se společně s ním... budu schopen to ustát? Je tak silný...

... a tam je on... Zdroj! Ne, nebyl žádný big bang... povstalo to ze Zdroje... vytvoření hologramu... a je to, zpětný tok po jedné straně... cyklus... uzamčená smyčka... kruh! Ted' už vím... ted' už vím!

Bude lépe, když se vrátím k mému *Já-Odtamtud*... ať se to dozví... velmi rychle... rychle se přepínám a skáču...

Rame, to jsi ty?

Ano, jsem, váš zvěd se vrátil.

Ovládej své vyzařování! Spaluješ nás!

Ach, omlouvám se. Je to ted' lepší?

Když se přerušilo spojení s tebou, nevěděli jsme, jestli se vrátíš.

Ale povedlo se ti to! Ted' můžeme konat. Ale nejdříve bys měl...

Mám to! Mám to, co potřebujete!

Mohl bys zmlknout a poslouchat?

Co se děje?

Musíš se okamžitě vrátit do svého fyzického těla. Ale okamžitě.

Proč? Stalo se něco?

Zkoušeli jsme ti poslat myšlenku. Ale když se přerušilo spojení s tebou, odstříhlo tě to současně i od tvého fyzického těla. Když se ted' do něho okamžitě nevrátíš, můžeš o ně přijít. A na to ještě není vhodná doba.

... Bylo vidět, že mají o mne starost, a co teprve já! Poskytli mi vlnu energie, a tak jsem započal rychlý přesun do fyzické fáze. Tělo bylo v šoku a já rovněž... bylo studené, krevní tlak velmi nízký, pulz pomalý, srdce téměř na hranici fibrilace⁶⁰. Když jsem opět začal hluboce dýchat, tělo se začalo pomalu zahřívat a vrátilo se zpět do normálního stavu, i když svaly jsem měl nadále strnulé... bude trvat několik dnů, než se vrátím k normálnímu fungování...

⁶⁰ Fibrilace – chvění srdečního svalstva.

Opravdu trvalo pár dnů, než se mi tělo se konečně vrátilo do normy. Nešlo to ale říct o mé podstatě. Netýkalo se to pouze *Odlišného pohledu*, ale spíše vzpomínek na neomezenou svobodu a také onoho nepatrného záblesku *Ultimátní možnosti*.

A co je hlavní, věděl jsem, že mám chybějící *Základ!*

Ted' mám přinejmenším slzy, které mohu ronit, líce, po kterých mohou téct, milující dlaň, abych si je utřel. Co se týče darů – když přijde čas, vezmu je s sebou.

Setrívání zde může být stále těžší. Poutník nemůže čekat věčně.

Ale stále se rozhlížím kolem. Na ten velkolepý záměr, na úžasně zkonstruovanou redukci idejí do jejich praktické aplikace. Na to, jak se mechanismus života přizpůsobuje změnám okolního prostředí. Dívám se na list stromu, jak je dostatečně pružný, aby vydržel nápor větru. Jak je uchycený a jaké receptory má na spodní straně, které ho vždy spolehlivě otočí vrchní stranou vzhůru, aby mohly vykonávat funkci snímače.

Dívám se na kotě, zkoumající všechno s kočičí zvědavostí, které se za týden naučí více než za celý zbytek života, které se učí, jak používat svou vnitřní kalkulačku, aby spočítalo vzdálenost od podlahy na stůl a spotřebovalo přesně tolik energie, která mu umožní vyskočit do výšky pětinasobně převyšující jeho vlastní a bezpečně přistát na stole.

Moje vědomí se rozšiřuje na zemi, vzduch a moře, které spolupůsobí v základní symbióze, aby se dodalo to všechno, co je potřeba statisícům – ne, miliardám živých forem, které obývají toto místo.

Co bylo první, potřeba, anebo myšlenka?

V mém mozku se objevila vrstva, která mi poskytuje možnost myšlení, nejen přežívání. Bytí tím, čím jsem. Bylo toto již naplánováno v tomto záměru? Anebo je to pouze experiment, který má

za cíl pozorovat důsledky? Anebo je za tím ještě úplně jiný důvod, který jsem dosud nepochopil?

Chaos, organizace, proměnné – vše je jedno a totéž.

I kdyby se toto všechno nakonec dalo zopakovat, chtěl bych potkat toho *Původního návrháře*. Alespoň jednou.

16. POHLED Z KRAJNICE

Potřeboval jsem mnoho týdnů úvah, než jsem přišel dostatečně k sobě po té daleké cestě po Dálnici. Označení „po Dálnici“ je správné pouze částečně. Musel jsem se otočit čelem vzad, abych se dostal ke svému cíli.

Dalším špatným označením je „přijít k sobě“. V plném slova smyslu jsem k sobě nepřišel a nikdy nedojdu. Změna, která ve mně nastala, je trvalá. Nemám zdání, kolik jiných lidí mělo stejné zkušenosti a vrátili se, aby o nich vyprávěli. Každá taková zpráva byla zcela určitě podbarvena jejich osobností a také civilizací a dobou, v jaké se to přihodilo. Podobně tomu bylo i se mnou. Slova a analytická syntéza jsou nedostačujícím prostředkem k tomu, aby bylo možné správně vyjádřit význam a důležitost tohoto prožitku.

Základ – ten chybějící *Základ* – teď již byl pro mne *Známým*. Ne světonázor, domněnka, naděje či víra; ne intuitivní pochopení anebo emoce. Ale *Známým* navždy rostlým do mého vědomí mysli. Popravdě řečeno, bylo to tam po celou dobu, ale já jsem nerozpoznával tu různorodost důkazů, a to kvůli tomu, jak vypadaly. *Přijmout* není totéž co *Vědět*.

Vraťme se tedy ke *Známému Základu*. Fyzický vesmír, včetně lidstva jako celku, je neustálým tvůrčím procesem. Stvořitel opravdu existuje. Ale odpověď na otázku, kdo nebo co je Stvořitel, je třeba hledat za *Záříčem* a *Otvorem*. A tam jsem ještě nebyl. Proto na to neznám odpověď. Zatím ne. Vše, z čeho vycházím, je pouze ohromující zkušenost v paprsku poblíž *Záříče* a neustále se vyvíjející tvořivý proces, který se děje současně v tomto světě a také ve mně samotném. Tolik pozoruji svým *Odlišným pohledem*.

Lidské vědomí mysli již celé věky spekuluje o tom, jaký ten náš Stvořitel vlastně je. Nebyl jsem schopen se tím zabývat z dů-

vodů, které začínám chápat teprve teď. Jelikož neustále používáme nálepku „bůh“ na tisíce nejrozumnějších způsobů, byl jsem proti jakýmkoli způsobům identifikace v jakékoli popisné formě. Vybledlost a špatná představa Stvořitele by byla příliš velká. Teď chápu, proč se mi to nezdálo. To samo se týká i slova „duchovní“ a mnoha jiných všeobecně používaných označení.

Moje *Známé* tvoří níže uvedený výčet:

Náš Stvořitel:

- Je mimo naše chápání do té doby, dokud zůstaneme lidskými bytostmi.
- Je projektantem neustále probíhajícího procesu, kterého my jsme součástí.
- Má záměr pro svou činnost, ale tento je mimo naši schopnost chápání.
- Podle potřeby dělá ve svém procesu změny a doladuje ho.
- Stanovuje jednoduchá pravidla týkající se všeho a všech.
- Nevyžaduje uctívání, zbožňování anebo uznání.
- Netrestá za „zlo“ a „hříšné skutky“.
- Naše životní aktivity ničím neomezuje.

Naše touha po návratu s dary je nedílnou součástí záměru.

Ale co je nejdůležitější, uvědomil jsem si, že žádná slova, která bych mohl napsat či vyslovit, žádná hudba, jakou bych mohl složit, nebude schopna plně předat toto Poznání jiné lidské mysli. Jako domněnku by to snad předat šlo, ale v žádném případě ne jako *Známé*. Toto může nastat pouze skrze bezprostřední osobní prožitek. Zásadní otázkou je, jak to provést, aby k tomu prožitku došlo.

Pak jsem si uvědomil, že proces přenosu je již ze dvou třetin dokončen, realizován a funguje ve výukovém systému, který jsme vymysleli v našem Institutu.

Nejdříve jsem ale musel zjistit, proč potřebuji jiným předat tento prožitek. Vzpomněl jsem si na své setkání s bezejmennou, obrovskou bytostí v blízkosti *Otvoru*. Tehdy mi bylo řečeno, že jsem neúplný. Byl jsem příliš „malý“. Nebylo mne „dost“. Nic jsem nevěděl o „darech“, které by mne měly doprovázet při mém průchodu *Otvorem*.

Vzpomněl jsem si také na lidskou civilizaci, která existovala před tisíci lety a kterou jsem dříve navštívil. Toto společenství mělo něco málo přes milion osob. Dostali Signál a právě se připravovali k odchodu jako úplný celek. Vzpomněl jsem si také na náhlé „blikání“ – mizení stovek tisíc shromážděných lidských bytostí, které již nebyly ve fyzické formě, v blízkých a společně propojených skupinách *Já-Odtamtud*. Nakonec jsem si připomněl návštěvu, která se uskutečnila před lety, když jsem se vydal nějakých tisíc pět set let do budoucnosti, do civilizace nefyzických lidských bytostí, jíž jsem byl součástí. Oni – anebo lépe my – jsme se nacházeli těsně před odchodem jako sjednocený celek. Moje návštěva byla určitým završením, na které čekali, což jsem tehdy nechápal.

Ted' tomu rozumím. Pochopil jsem rovněž, co znamená „malý“, proč jsem byl „nekompletní“ a co jsou ty „dary“. Chápu, proč jsem byl součástí procesu „zachraňování“ těch, kteří odešli z fyzických těl. Konečně také chápu moji potřebu dělit se o své zkušenosti s jinými formou knih a článků, proč jsem vložil všechny své materiální prostředky a léta života a osobního úsilí do vývoje vzdělávacích systémů tak, aby i ostatní mohli dosáhnout stavů vědomí podobných mým. Nebylo to pouhé uspokojování ega; ani jsem netoužil stát se nějakým guru anebo „duchovním vůdcem“. Nešlo mi také o popularitu – o ni se již postaraly mé další aktivity. Nebyla to rovněž štěstěna – dost jsem toho vykonal již před svým prvním mimotělesným zážitkem. Nestalo se to rovněž díky množství mých osobností v mém *Já-Odtamtud*. Jednotlivě vzato byly tyto moje osobnosti stejně nevědomé jako já. Byly prostě součástí mozaiky.

Šlo tu o Podstatu: usebrání a sjednocení „částí“ nejen těch zatlouaných a chybějících v mém vlastním *Já-Odtamtud*, ale také částí celých skupin *Já-Odtamtud*, se kterými jsem byl provázán. Nemám ponětí, kolik jiných v takové skupině je. Snad i tisíce anebo stovky tisíc.

Proč existuje potřeba takového sjednocování? Proto, abychom se mohli stát opravdovou Jednotou. Kompletní, včetně nesčetného množství zkušeností a lásky. Pak jako celek můžeme projít tím *Otvorem*.

A co bude pak? Na to bohužel ještě odpověď není známa.

Odchod ze Země by podle všeho měl proběhnout v třicátém pátém století. Ale nebudeme moci odejít, dokud neposbíráme zpátky všechny části každého *Já-Odtamtud* v naší skupině – a toto je obrovský úkol. Pokud to tedy bude zapotřebí, budeme zachraňovat ty, kteří jako části nás samých opustí fyzický život a jsou zmatené a nejisté. Anebo když propadnou trhlinou ve svém systému víry, který je po dlouhou dobu držel téměř jako v pasti.

Mým úkolem, jak ho teď vnímám, bylo stát se facilitátorem⁶¹. Bylo potřeba zahrnout *Základ* do naší činnosti a systémů výuky. Neuvědomoval jsem si, k čemu vlastně směřujeme. Také jsem si neuvědomoval pravděpodobnosti, že v našich metodách a technikách sloužících k zlepšení lidského vědomí se nachází jakýsi Signál, který mohl pobídnout a přitáhnout ty, kteří jsou skrze vlastní *Já-Odtamtud* propojeni v rámci *Našeho klusteru*. Často jsem přemýšlel nad tím, kolik osob z těch tisíců, které se zúčastnily našich programů, patří do naší skupiny. Zatím ovšem ještě neexistuje způsob, jak bych se to mohl dozvědět.

Více než patnáct let naše programy poskytují praktické poznání o lidském vědomí až po samotné hranice časoprostoru. Vykročit za tuto hranici kvůli shromáždění poznání o *Základu* bylo opravdu poslední výzvou. Problém spočíval v tom, jak toto

⁶¹ Facilitátor – usnadňovač.

vykonat jasně a zřetelně tak, aby se *Základ* stal *Známým*, nikoli pouze názorem. A toto jde udělat jedinečně skrze osobní prožitek.

Musel jsem začít se *Známými* skutečnostmi. To, co jsem nazval nájezdními pruhy na Dálnici, je fyzická smrt, jak ji většinou vnímá lidská mysl. Tyto pruhy vedou mimo okraj mapy *Známého* a dopravní značení je zde zmatené.

Naše společnost ví velice málo o smrti a o tom, co existuje po ní. Můžeme věřit různým názorům a představám, ale to není Poznání. Jedinou věcí, kterou doopravdy víme, je skutečnost, že fyzická smrt čeká každého z nás. Dříve nebo později se bude týkat všech lidí z našeho okolí. Je to ale vše, co o tomto tématu víme, a z tohoto důvodu vzniká strach.

Je nutno poznamenat, že vlastně celá naše věda a vědecké bádání je soustředěno na záležitosti fyzické hmoty a časoprostoru. Naší nenasytnou tužbou je poznání všeho *o Zde* bez jakýchkoliv výjimek anebo opomenutí. Původ tohoto nutkání je odvozen od nejdůležitější direktivy⁶²: nutnosti boje o přežití v nepřátelském prostředí. Tato základní motivace je přítomna neustále, a to i tehdy, když je za něčím ukryta.

Co se týče samotné smrti, naše věda nám může nabídnout pouze takový přístup k jejímu chápání, který se nějakým způsobem vztahuje k fyzické hmotě. Jsme odborníci, zejména pokud jde o jakékoli měření čehokoliv. Pokud v mozku není elektrický signál, nejsou chemické reakce, nevidíme fyzický pohyb – tehdy nemáme Nic. Takže, smrt rovná se – Nic. Ale když se vědci zeptáte, zda po zániku elektrochemických reakcí Lidská mysl zaniká, podobně jako magnetické pole kolem magnetu po vypnutí proudu, téměř vždy dostanete kladnou odpověď. Ale přece – můžete dále protestovat – tato magnetická pole ve skutečnosti nemizí, zanechávají po sobě stopy, které je možno změřit pomocí blízkosti nějaké citlivé látky. Jak se tedy chová Mysl? Ovšem – ozve se vědecká odpověď – s lidmi je tomu obdobně; žijí přece v paměti

⁶² Direktiva – příkaz.

svých blízkých anebo ve fyzických předmětech, které vytvořili anebo se přičinili k jejich vytvoření – v knihách, uměleckých výtvorech, stavbách atd. To je ale vše.

Docela snadno lze pochopit, proč tolik vědců a lékařů zastává na veřejnosti nihilistický nebo ateistický postoj. Ale přesto je mnoho z nich donuceno vyznávat obecně přijímaný světonázor kvůli společenskému tlaku. Jiní chovají skryté naděje že se v tomto ohledu něco změní, a jiní zase cítí vinu a zodpovědnost za daný stav. Navíc jsou vědecktí pracovníci a lékaři bezděčnými účastníky dravého procesu, k jakému zde v Systému pozemského života dochází. A jako takoví mají sklon přizpůsobovat informace svým vlastním potřebám daleko více než kdokoliv jiný. Přesto někteří z našich nejvýznamnějších vědců došli k názoru, že my lidé jsme víc než jenom fyzická těla, anebo alespoň pochopili, že naše vědomí je víc, než představují naše mentální schopnosti.

Převážná část naší vědy nezkouší vyrobit Něco z Ničeho, takže ji musíme, i když neradi, odložit stranou. Veškeré úsilí současné vědy je téměř úplně zaujato Systémem pozemského života a fyzickým časoprostorem. Proto je takováto věda v naší sféře bádání jenom velice málo použitelná. Takovou pomoc nemůžeme však čekat ani od náboženství či různých filozofií. V průběhu tisíce let se nás obzvláště kněží a duchovní snažili přesvědčit o tom, abychom uvěřili v posmrtnou existenci. Pro ty, kteří si zvolili cestu tohoto Poznání, bylo vypracováno množství odpovídajících technik určených k tomu, aby jim pomohly, ale pouze malé procento těchto metod se skutečně osvědčilo v praxi.

Vraťme se ale opět k osobní zkušenosti. Kdybychom tedy mohli překročit onu hranici, prozkoumat tu takzvanou *Oblast Nicoty*, vrátit se a pak ji jasně popsat pomocí terminologie, která není ovlivněna systémy víry, tak by to postupně mohlo vést k celosvětovému *Poznání* a následně k odstranění strachu. Avšak dosud nevíme, jak to udělat...

Existuje ale možnost, že na tom již pracujeme – a pouze si to nepamatuji.

Kdyby každý bez jakýchkoliv pochybností věděl, čím bude po smrti a co bude dělat, radikálně by ho to změnilo. Plně by si prožil fyzický život, beze stínů číhajících v pozadí, které varují: jeden nesprávný krok a tvůj čas končí! Kdybychom věděli, že každý z nás má právo odejít, když jsme si jisti, že nám naše fyzická budoucnost již neskýtá žádný přínos, jak by se tímto náš život změnil! Kdybychom měli jistotu, že – bez ohledu na to, co se stane – pouta lásky s našimi milovanými budou pokračovat i mimo Systém pozemského života a časoprostor, když bychom si byli jisti, že můžeme naše milované najít i potom, co zde ukončí svůj pobyt – jak nádhernou svobodu bychom tím získali!

17. DALŠÍ HLEDÁNÍ

Když jsem si prohlédl, jak nejlépe jsem uměl, to málo, co máme k dispozici na téma posmrtného života v daných podmínkách Systému pozemského života, rozhodl jsem se, že se musím nutně vrátit k mému osobnímu inventáři zkušeností. To, co jsem hledal, se stalo jakoby svéráznou životní pojistkou. Okolnosti mého života totiž nasvědčovaly čím dál naléhavěji potřebě poznat, jak to je. Moje *Vnitřní já* mi napovídalo, že to zas není tak těžké, jak si představuji. S tímto vědomím jsem tedy začal pátrat.

Existovala malá skupinka osob, se kterými jsem se již kontaktoval po jejich fyzickém odchodu během mých mimotělesných prožitků. Do té skupiny patřil i můj otec, který umřel po roce utrpení na mozkovou mrtvici. Našel jsem ho v pokojíčku s jedním oknem. Viditelně se zotavoval a přivítal mne velice srdečně. Dalším byl přítel Charlie, který zemřel na zástavu srdce a kterého jsem objevil v chýši na břehu oceánu; ještě dalším byl můj přítel pilot a badatel Agnew, kterého jsem pár měsíců po jeho tragické letecké nehodě potkal na místě, které se podobalo laboratoři – právě se intenzivně zabýval nějakým novým projektem. Byl zde také Dick, můj přítel lékař, jenž zemřel na rakovinu břišní dutiny, kterého jsem našel mladšího a zdravějšího zrovna uprostřed diskuse se dvěma jinými muži v místnosti připomínající kancelář. Krátce jsem se také setkal s mou matkou, i když toto setkání neproběhlo v mimotělesném stavu. Několik minut po své smrti v nemocnici v Ohio se mi zjevila na předním sedadle mého auta při mé cestě do práce.

Setkal jsem se i s jinými, ale neznal jsem je tak dobře. Když jsem sledoval to, čím byli... jaké jsem je znal, ukázala se jedna zajímavá skutečnost. Totiž, že ani jedna z těch osob nebyla chycena v nějakém světonázoru o posmrtném životě. Ale kam tedy

oni po odchodu odsud šli a jak se tam dostali? Po všechna ta léta jsem si nedal žádnou práci, abych to zjišťoval.

Když jsem tak nad tím uvažoval, současně jsem si začal uvědomovat, jak málo z obvyklých věrouk mi rodiče vštípili. Žádný oheň a síra, žádní andělé a čerti, žádná kázání o životě po smrti – pouze proces sebeurčení. V onom čase jsme si ani já ani oni neuvědomovali, jaký to byl cenný postoj.

Při svých nočních výpravách jsem se pokoušel zjistit, co se stalo s těmi, které jsem potkal po ukončení jejich pobytu v Systému pozemského života. Kolem třetí hodiny ranní a po dvou spánkových cyklech jsem byl odpočatý a uvolněný. Když jsem se dostal z těla ven, v okamžiku jsem se octil ve tmě poblíž svého fyzického těla. Potřeboval jsem jenom chvilku, abych se zaměřil a navedl na okraj *H-pásma*⁶³. Postupně jsem se stahoval z jeho hluku a začal jsem hledat ty, kteří neměli nějaké zvláštní přesvědčení, pokud jde o to, co následuje po smrti.

První mne napadl Charlie. Zlehka jsem přefázoval a ocitl jsem se v jeho chaloupce na břehu oceánu. Na chvíli jsem měl dojem, jako kdybych se ocitl v políčku zastaveného filmu. Píscitá pláž vypadala normálně, ale chýše byla prázdná. Oblaka na nebi se nehýbala, stejně tak i slunce vypadalo, že stojí. Necítil jsem žádný vítr. Charlie byl pryč. Kdyby tady byl, všechno by bylo v pohybu.

Náhle jsem si všiml něčeho, co pro mne bylo nezvyklé. Pod nohama jsem zacítil písek. Pohlédl jsem dolů a uviděl své vlastní bosé nohy. Zahýbal jsem prsty a vtlačil je do písku. Vše působilo naprosto přirozeným dojmem. Po jedné straně se táhl travnatý pás. Udělal jsem pár kroků – neplul jsem – a bosou nohou jsem pohladil travu. Byla to ta nejskutečnější tráva. Sklonil jsem se a utrl jsem jedno stéblo, současně si uvědomuje, že mám ruku. Vložil jsem si stéblo do úst a jemně jsem zakousl. Chuť byla zcela věrohodná. Opravdu, toto byla živá a rostoucí tráva.

⁶³ *H-pásma* – oblast s intenzivním vyzařováním lidských bytostí tak, jak je popsána dříve.

Charlie, kterého jsem znal, nikdy nevypadal na to, že umí tvořit živé organismy. Ale zde byl důkaz. Dokonce jsem zde automaticky předpokládal, že mám fyzické tělo, a to bylo přinejmenším naprosto nezvyklé. Jaký druh energetického pole Charlie vytvořil? Toto určitě nebylo součástí nějakého světónázoru, nikdy bych nemohl předvídat, co zde najdu.

Když jsem se pomalu a rozvážně vzdaloval z toho místa, pocit fyzického těla se pozvolna vytrácel. Když jsem zkontroloval svou „polohu“, zjistil jsem, že jsem těsně u vnitřní strany bariéry Pásmu zvuků H, v oblasti pásma lidského vyzařování spektra M-pole.

V průběhu následujících týdnů jsem se snažil zjistit, kam Charlie odešel. I když jsem to zkoušel několika různými způsoby, nikde jsem po něm nenašel ani stopu.

Další hledanou osobou byl můj otec. Více než rok trpěl silnými bolestmi způsobenými mozkovou mrtvicí a před smrtí již nebyl schopen ani říct, co ho trápí. Zjistil jsem to až pak, když jsem ho našel krátce po jeho smrti. Nyní jsem snadno vyhledal pokoj, ve kterém se zotavoval, ale jak jsem se domníval, otec tam nebyl. Pokoj byl prázdný. Mohl jsem ale natáhnout ruku a dotknout se stěny. Proč se moje ruka najednou tak zmaterializovala? Stěna byla drsná, úplně jako kdyby byla z betonu či nepálených cihel. Otec, jak jsem ho znal, toto nemohl postavit. Takže buď jsem otce neznal tak dobře, jak jsem si myslel, anebo tento pokoj udělal někdo jiný.

Když jsem se pomalu přemísťoval na vrch malé budovy, mé vnímání se opět postupně měnilo na čistě nefyzické. Nepřekvapilo mne to, protože jsem zjistil, že jsem poblíž zvukové vlny *H-pásmu*. Zkoušel jsem svého otce najít i později, ale neuspěl jsem. Copak se on a Charlie se již opět vrátili do Systému pozemského života? Anebo si je vyzvedli „záchranaři“ z jejich vlastních *Já-Odtamtud*? A co je to vlastně za místo, kde jsou od chvíle jejich odchodu chýše a pokojíček prázdné? Stejně jako dřív jsem cítil, že je to příliš skutečné, než aby to patřilo k nějakému světónázorovému přesvědčení. Moje zvědavost dosahovala vrcholu.

Několik dnů na to jsem se opět vypravil do přilehlých oblastí, ale se stejným výsledkem. Opět jsem našel to místo, kde jsem potkal Agnewa několik měsíců po jeho smrti. Zahynul ve vraku hořícího letadla po nepodařeném přistání na letišti v Ohiu. A právě na jeho pohřbu v Severní Karolině se stala živá, a tedy nevysvětlitelná událost. V okamžiku, kdy byla rakev s jeho ostatky spouštěna do hrobu, nízko nad hřbitovem přeletělo letadlo typu Twin Beech. Byl to přesně stejný model, včetně barvy a značení, na kterém létal Agnew. Zakýval křídly a za nějakou dobu zmizel v dálce. Vdova propukla v pláč a my všichni, kteří jsme ho dobře znali, jsme byli pohnuti do hloubi duše. Později jsme si ověřovali všechna letiště v okruhu tři sta mil. Ani jedno z nich nemělo zaregistrovaný start či přistání letadla typu Twin Beech.

S tímto poznáním mi nepřipadalo nijak zvláštní, že tak tvořivá osobnost, jako byl Agnew, nepobývá v nějakém nefyzickém místě. Když jsem ho potkal předtím, krátce po jeho smrti, vzrušeně pracoval na něčem, co mi nedokázal vysvětlit. Měl jsem pravdu. Tentokrát bylo vše na svém místě, ale Agnew tam chyběl. Ani jsem se nepokoušel ho najít. Možností, kde by mohl být, bylo příliš mnoho.

Následně jsem se zaměřil na místo, kde jsem se setkal s Dickem po jeho smrti. Byl výborným lékařem a přítelem ještě v dobách, kdy jsem bydlel v New Yorku. Když jsem ho naposled viděl, byl zaujat vážnou diskusí s několika muži, s nimiž byl v nějaké velké místnosti. Nepřerušil debatu, pouze zamával paží na znamení, že mne vidí. Vypadal o polovinu mladší než v okamžiku své smrti.

Nyní jsem opět bez problémů našel tu místnost. K mému překvapení nebyla prázdná. U stolu stáli a rozmlouvali dva úplně normálně vypadající muži v oblecích. Opatrně jsem se přiblížil.

„Omlouvám se, mohl bych dostat nějaké informace o Dicku Gordonovi?“

Otočili se mým směrem a zírali na mne se široce rozevřenýma očima. Pak promluvil vyšší z nich.

„Omlouvám se, ale nečekali jsme tě. Chceš si sednout? Jsi unavený?"

„Ne, cítím se dobře. Jenom jsem chtěl..."

„Počkej chvíli. Georgi," přerušil mne druhý muž. „On je jiný. Podívejte se!"

Několik okamžiků si mne upřeně prohlíželi, pak George pokýval hlavou.

„Stále máš žijící tělo?"

Zaváhal jsem.

„Nu... ano. Ale..."

„A víš, že nesníš?"

„Ano, vím to. Pokouším se..."

„Ohromné!" George ke mně srdečně napřáhl paži a energicky mi potrásl rukou.

„Slyšel jsem o lidech jako ty, ale jsi první, s kým jsem se osobně setkal! Co ty na to Frede?"

„Ale... jaké je to přesně místo?"

Tentokrát odpověděl Fred.

„Je to místo, kam se dostanou určití lidé po své smrti. Občas je třeba jim trochu pomoci. Většina z nich neví, že to místo existuje."

„Jací lidé?"

„Svázání s medicínou. Lékaři, chirurgové a tak dále."

„Proč se dostanou právě sem?"

„Aby se zklidnili po velké změně," vysvětlil mi George. „A velmi to potřebují, jelikož se nesmírně snažili udržovat své pacienty při životě. A ve známém prostředí rychle přicházejí k sobě. Prohlédni si to tady."

Uvědomil jsem si, že se nacházím v typické ordinaci s čekárnou, ve které byly umístěny židle a konferenční stolky se stohy starých časopisů. Skrze sklo jsem viděl kancelářský stůl sestry a kartotéku. Dveře do ordinace byly pootevřeny, takže jsem mohl vidět stůl a židle. Dále uvnitř jsem zahlédl vyšetřovnu s postelí, váhy a další charakteristické lékařské vybavení.

Opět jsem se obrátil na oba muže.

„Kdo to všechno sestavil? Vy?“

„To nevíme,“ odpověděl Fred. „Když jsme sem přišli, už to tady bylo. Vytvořil to někdo proto, aby pomohl lékařským myslím přizpůsobit se té změně. Všechno je tady tak známé. A proto to tak dobře působí.“

„Jste tady jenom vy?“

„Je nás tady asi několik set, ale většina je v oblastech pro příjem nových. Jsou to ti, kteří zůstanou a pomáhají. Jiní průběžně přicházejí a odcházejí.“

„Jak ty ses sem dostal?“ zeptal jsem se George.

„No, prostě jsem seděl v Parku, potom přišel Fred, sedl si vedle mě a v tom... Co se stalo? Udělalo se ti špatně?“

Musel vidět, jak náhlé překvapení najednou změnilo mou tvář, jelikož se v mé mysli nečekaně vynořila vlna vzpomínek. Park! Kdysi dávno jsem se ocitl v Parku. Ale jak a proč – to jsem si nemohl vzpomenout. Setkal jsem se tam se skupinou deseti až dvacíti lidí, kteří mne vřele přivítali a vysvětlili mi, kde se nacházím. Bylo to místo na zotavení se ze šoku způsobeného fyzickou smrtí. Byla to přestupní stanice určená k odpočinku a rozhodnutí, co dál. Ten Park!

„Je mi dobře,“ ozval jsem se nakonec. „Nic mi není. Ale řekněte mi... kde je ten Park?“

Odpověděl mi Fred. Na jeho tváři, když se na mne díval, se zračilo pochopení.

„To je to, co vlastně hledáš, vid’?“

„Nevím. Ale zdá se mi, že tomu tak je.“

Rukou pokynul směrem ke dveřím za sebou.

„Prostě vyjdi ven, pak se dej vlevo a stále pěšinkou přes les. Není to daleko.“

Byl jsem mu hluboce zavázán.

„Děkuji – děkuji vám oběma. Snad se ještě někdy uvidíme, i když nejsem lékař.“

George mne poplácal po rameni.

„Vrat' se, jestli někdy budeš moct. A když najdeš nějakého osamělého lékaře, tak ho vezmi s sebou.“

Vyšel jsem ven a dal se vlevo. Opravdu se tam nacházel les s vysokými stromy, většinou mi připadal povědomě. Stezka, kterou jsem šel, vedla skrze mýtinu. I když mne jako by něco popohánělo, rozhodl jsem se, že nebudu spěchat a půjdu pomalu.

Kráčel jsem, jemný vánek mi čechral hlavu a lechtal mne na hrudi. Skutečně jsem ho cítil, stejně jako svýma bosýma nohama trávu! Míjel jsem duby, topoly, bílé ořechy, kaštiny, borovice a cedry, dokonce také palmy, které zde působily poněkud nezvykle, stejně jako stromy, které jsem ještě nikdy neviděl. Směs vůní květin a aroma půdy byla přímo úžasná. Můj čich fungoval na jedničku!

A ti ptáci – více než polovinu druhů jsem nikdy předtím neviděl! Zpívali, švitořili, štěbetali, létali ze stromu na strom téměř těsně nad mojí hlavou. Stovky ptáků. A já jsem je slyšel.

V údivu jsem zpomalil krok. Moje dlaň – ano, opět jsem měl fyzickou ruku – se natáhla a utrhla list z nízko visící větve javoru. Vypadal živě a pružně. Vložil jsem si ho do úst a žvýkal. Byl vlhký a chutnal úplně stejně jako javorové listy z mého dětství.

Náhle jsem pochopil, oč tady běží a co to vlastně znamená. To všechno, co bylo kolem mne, byl lidský výtvar! Mnozí z těch, kteří putovali touto stezkou, tvořili a přidávali k tomuto lesu své vlastní oblíbené ptactvo a stromy. Byli to živí tvorové, stvoření lidskou bytostí! Nebyl to standardní reprodukční režim Systému pozemského života, který ve skutečnosti není lidským výtvozem, ale ideou a plánem *Někoho jiného*.

Také ten zbytek, to všechno, co jsem navštívil a viděl předtím, bylo stejné – byly to výtvary lidského vědomí myslí. Lékařský útulek, Agnewovo vybavení, pokojíček mého otce, Charlieho chýše na břehu oceánu. Vzpomněl jsem si dokonce na Charlieho, že ukazoval, jak ji stavěl!

Toto vše je lidským výtvozem! Ten *Základ*! Věděl jsem o existenci našeho Stvořitele, takže co když my všichni jsme tvořiteli,

kteří vznikli z té samé hlíny? Co když moje *Vnitřní já*, které jsem náhodně objevil, je pouze nepatrnou replikou či klonem *Originálu*? Jak daleko se můžeme odvážit uvažovat tímto směrem?

Jakoby na důkaz opravdovosti tohoto světa těsně nad mým ramenem proletěl velký oranžový papoušek a přímo do mé dlaně pustil bílou kapku. Rozetřel jsem ji mezi prsty a rozesmál jsem se, cítě její teplou konzistenci. Docela jistě byla skutečná!

Ubíral jsem se dále, ohromen, jak mnoho člověkem vytvořených zvířecích přátel bylo v tomto lese. Pěšinka zatáčela a za ní stromy končily.

Přede mnou se nacházel Park.

Úplně stejný jako tehdy, když jsem ho před lety navštívil poprvé. Vinoucí se pěšinky, cestičky, lavičky, květiny a křoví, různobarevné trávníky, skupiny důstojných stromů, malé potůčky a fontány a rovněž hřející sluníčko mezi drobnými nadýchanými obláčky. Samotný Park se táhl zvlněným terénem všemi směry, kam jenom oko dohlédlo. Jak jsem sestupoval ze stráně k nejbližší lavičce, přemýšlel jsem nad tím, jaký člověk anebo jaká skupina lidí vytvořila tenhle komplex. Vzhledem ke zdánlivě skromným lidským možnostem to bylo velkolepé dílo. Věděl jsem, že Park musel vzniknout právě takto a ne jinak. V době mé předchozí návštěvy před třemi lety jsem si to vůbec neuvědomil. Teď jsem si na to vzpomněl a věděl jsem také, jakému účelu Park slouží.

Na lavičce seděla žena, a když mne zahlédla, vstala. Byla středně vysoké postavy, štíhlá, měla velké hnědé oči a kaštanově jemně zvlněné vlasy, které jí zakrývaly ramena. Její hladká tvář s lehce opálenou pletí a rysy tváře prozrazovaly orientální původ. Její domov bych tipoval na Střední východ. Oblečené měla tmavé volné kalhoty a sako sahající k bokům. Odhadoval jsem její věk v rozmezí od třiceti pěti do padesáti let. Měl jsem dojem, že ji znám – musel jsem ji již někde potkat.

Usmála se na mne a podala mi ruku.

„Konečně jsi tady! Vítej zpátky, Ašanýne.“

Ašanýn – moje jméno, které jsem si pamatoval z jiného vtělení. Hodně mi to o ní napovědělo. Uchopil jsem její dlaň, která byla tak skutečná, že jsem ji dobře cítil ve svých rukou. Žena mne zavedla k lavičce, na kterou jsme se posadili. Míjely nás jiné osoby, všichni byli dospělí, oblečení do nejrozmanitějších úborů. Někteří z nich po nás zvědavě pokukovali... Přemýšlel jsem proč, než jsem pochopil, že si mohou uvědomovat jemný rozdíl mezi jejich a mým vzhledem. Zachytil jsem pohled vedle sedící ženy. Opět se pousmála. Začaly se mi vynořovat vzpomínky.

„To sako, které máš na sobě...”

„Měla jsem ho oblečené, když jsi tady byl naposledy. Myslela jsem si, že ti pomůže vzpomenout si.”

Pokýval jsem hlavou, ale moje vzpomínky nebyly ještě dostatečně zřetelné. Určitě byla mezi tuctem osob, které jsem tady naposledy potkal, tím jsem si byl jist.

Pohlédl jsem na ni a všiml jsem si, že se neustále usmívá. Copak čte v mých myšlenkách?

„Ovšem, a ty můžeš číst v mých.”

„Kdo jsi?”

„Jsem pouze posel. Mám ti vyřídit, že k nám můžeš všemi prostředky přivádět lidi, kteří nedávno ukončili svou fyzickou existenci. Postaráme se o ně. Proto tady jsme. A ty můžeš učit další, aby dělali totéž.”

„Jak mohu učit něco tak zvláštního?”

„Víme, že si poradíš. Mnozí to již pravděpodobně dělají. Jediná věc, kterou bys měl udělat ty, je pomoci jim, aby si to zapamatovali. Je to zcela objektivní způsob eliminace strachu ze smrti.”

„A dát jim poznat, že přežijí svou smrt.”

„Zajisté.”

„Pomůže jim to také, aby si uvědomili četné možnosti, které mají.”

„A je jich ještě mnoho, o kterých ani ty dosud nevíš, Ašanýne. Anebo tě mám oslovovat Bobe?”

„Ano, Roberte anebo Bobe. Mí fyzičtí přátelé mi říkají Bob. Jméno Ašanyn by je mohlo zmást."

„Někteří tě mohou znát pod tvým dřívějším jménem."

„Začínám si to uvědomovat. A pokouším si vzpomenout na tvoje jméno. Jsi... manželkou... Ileona – ano, Ilenona!"

„Družka by bylo výstižnější."

„Jsi... Nevisse."

„Docela ti to jde."

„Potřebuji pomoc. Místa, která jsem navštěvoval, ve kterých pobývali mí přátelé – je to další prostor Parku, že ano?"

„Je to tak. Ale pokud mají nějakou silnou víru, budou sledovat její volání a ona je dovede tam, kam patří. *Tam* budou další se stejným světónázorem, aby jim pomohli. Dovol jim tedy jít a nech je. Je to místo, kam patří."

„Ale to všechno, co je tady kolem... není to snad jenom dalším světónázorem, že ne?"

Nevisse se usmála.

„Ne tak zcela. Tady hrají úlohu nikoli jednotlivé světónázorové systémy, ale zkušenosti. Účelem tohoto místa je pouze poskytnutí známého prostředí, které dovolí zbavit se obav a strachu."

„Tedy to místo..."

„Je to výtvar, který zde je a bude bez ohledu na jakýkoli systém víry. Dokonce nezmizí ani tehdy, kdybys přestal věřit, že existuje."

„Kdo to stvořil?"

„Jedna lidská civilizace před mnoha tisíci lety. Odešli již velice dávno. Chceš vědět ještě něco?"

„A co se děje s těmi, kteří se prostě chtějí či potřebují vrátit k tomu, čemu já říkám jejich *Já-Odtamtud*? Jistě víš, co mám na mysli."

„Chápu. To je cílem většiny těch, kteří odsud odcházejí."

„A když vedeme lidi na toto místo, vy je uklidňujete a dáváte jim možnost zvážit, co chtějí dělat dále."

„Přesně tak. Ukážeme jim, jaké jsou zde možnosti. Park je totiž pouze startovním místem. Budeš se divit, když uvidíš všechna ta zákoutí, která vytvořili jejich obyvatelé.“

„Dodržují se tady nějaká pravidla?“

„Pouze jedno. Neprosazovat svou vůli na úkor jiných.“

„Děkuji za pomoc. Vypadá to, že mám ještě hodně práce.“

„Bobe, bude to snazší, než předpokládáš.“

„To poznání... o tom místě, o tom, kam jdeme po smrti... kde se setkáváme... kdybychom o tom věděli před smrtí... bylo by to opravdu osvobozující!“

„Skutečně je tomu tak. Ale vidím, že jsi přijal signál k návratu.“

„Ano... Je tady ještě mnoho učební látky... Ale musím se vrátit. Dovol mi však ještě jednu otázku...“

„Vím, co se chceš zeptat. Tvořivé procesy, jejichž výsledky jsi pozoroval, jsou lidským dílem. Tvůj otec sám vytvořil svůj vlastní pokojíček.“

„Myslel jsem si to. Ta na sen!“

„Zapamatoval sis to. Pozdrav na rozloučenou starý sto tisíc let. *Ta na sen!*“

Návrat do těla byl snadný a klidný. Opravdu, měl jsem před sebou hodně práce!

18. NOVÝ SMĚR

Nyní, když jsem již věděl, co je potřeba udělat, vynořila se další otázka. Jak mám zorganizovat všechno to, co jsem zažil, do jakého tvaru, aby to mohli další lidé vstřebat a realizovat? A nejenom to: jak shrnout celá ta léta prožitých zkušeností do takového časového rámce, který by byl přijatelný a vhodný i pro ostatní lidi? Nemělo by to probíhat živelným způsobem. Předmět našeho zájmu byl – a to doslova – otázkou života a smrti. Museli jsme dosáhnout správný výsledek, pokud možno ihned napoprvé. A události v mém životě mi naznačovaly, že nesmím ztrácet čas.

Měl jsem ale štěstí – i když to asi nebyla pouze otázka štěstí, ale doplnění a završení projektu, který započal před více než třiceti lety, kdy jsme poprvé začali zkoumat lidské vědomí. K dispozici jsem měl veškeré podklady z našeho Institutu, které celá léta poukazovaly na to, že je možné dovést lidi na rozhraní mezi životem a smrtí a umožnit přinejmenším některým z nich nahlédnout mimo tento svět. To, že naše procedury byly zcela bezpečné a že účastníkům našich programů skýtaly velký přínos, se již dávno potvrdilo mimo všechny pochybnosti.

Má levá hemisféra mi napovídala, že jsou potřeba dvě věci. Za prvé bylo potřeba vyhledat takové frekvence mozkových vln, které, pokud bychom je převedli na zvuky, dovolí jedinci bezpečné putování až za ono rozhraní a současně bezpečný návrat po splnění úkolu. Za druhé bylo potřeba vytvořit program, jenž by vyhovoval celé řadě lidí, které přitahuje perspektiva pomoci těm, kteří již ukončili svou fyzickou existenci. Proto jsem se tedy společně s několika nejbližšími spolupracovníky pustil do práce. Nej-

jednodušší bylo najít pro tento projekt název. Pojmenovali jsme ho *Linie života*⁶⁴.

První týdenní program Linie života se konal v Institutu dne 22. června v roce 1991. V následujících čtrnácti měsících se zúčastnilo intenzivní šestidenní výuky více než dvě stě lidí. Byli mezi nimi lékaři, psychologové, inženýři, vědečtí pracovníci, ředitelé firem, psychiatři, spisovatelé, právníci, vychovatelé, terapeuti, hudebníci a umělci. Všichni z nich absolvovali minimálně jeden z dřívějších programů Institutu, protože to bylo nutnou podmínkou pro účast na Linii života. Mimo to, účastníci reprezentovali nejrozumnější původ, široký okruh zájmů, životní styl a stejně tak různé předchozí zkušenosti ve výzkumu vědomí. Přesto po ukončení každého semináře téměř všichni prokázali schopnost navštívit Přijímací centrum – Park – a mnoho z nich potvrdilo, že nyní již ví, že přežijí svou fyzickou smrt.

Vskutku mne to překvapilo. Jasně se ukázalo, že tento proces se dá naučit. Po prvním setkání jsem si myslel, že dosažené výsledky mohou být náhodné, ojedinělé pro tuto danou skupinu. I po druhém setkání jsem se ještě domníval, že jde stále o shodu okolností a náhod. Až po třetím setkání jsem si skutečně připustil, že se tento postup osvědčil a funguje zcela správně. A po dalších deseti seminářích jsem ztratil veškeré pochybnosti. Přesvědčily mne, že se podařilo dosáhnout toho, co jsme si naplánovali.

Program Linie života je navržen tak, aby fungoval bez ohledu na jakýkoli konkrétní světonázor nebo vyznání jednotlivých účastníků a spočívá ve vštěpování poznání skrze bezprostřední zkušenost. Je to systém *Známých* a jako takový se nekříží se žádnou obecně vyznávanou vírou, snad kromě nihilismu.

Cíle programu jsou následující:

⁶⁴ Angl.: „Lifeline program“.

- Rozptýlení veškerých obav spojených s procesem fyzické smrti.
- Postupné seznámení se s odlišnými stavy vědomí, do té doby, než se tyto stanou *Známým*, nikoli pouze domněnkami.
- Průběžná komunikace a navázání vztahů s jinými lidskými myslmi, které fungují v jiných stavech vědomí.
- Zapojení takto nabytého poznání nejen na vědomé, ale také na podvědomé úrovni do myšlení, fungování a aktivity fyzického života.
- Příprava na odchod z fyzické existence, ať již z jakéhokoli důvodu skrze poznání, že dobře informované lidské vědomí myslí se bez přerušování přemístí do jiné formy existence.

Prostředky, díky nimž jsou tyto cíle dosažitelné, vznikají vývojem a zdokonalováním metod a technik, se kterými v našem Institutu pracujeme již dlouhá léta. Jedním z charakteristických znaků, těchto metod a technik je zavedení termínu „Úroveň soustředění⁶⁵“ pro snadné a srozumitelné označení jednotlivých stavů vědomí. Až dosud tyto programy vedly účastníky našich kurzů Ohniskem 3 ⁶⁶ (synchronizace mozku – mysl), Ohniskem 10 (mysl bdělá a vědomá, tělo spí), Ohniskem 12 (stav rozšířeného vědomí), Ohniskem 15 (stav bezčasovosti) až k Ohnisku 21 (hranice časoprostoru, kde je možno vstoupit do kontaktu s jinými energetickými systémy). A nyní, za účelem vytvoření nového programu pomoci těm, kteří zemřeli, bylo nutno odvážit se ještě dále.

⁶⁵ Angl.: „The Focus Level“.

⁶⁶ Angl.: „Focus 3“. Výrazem „Ohnisko“ (angl.: focus) chceme zdůraznit existenci rozhraní mezi jednotlivými stavy vědomí i přes fakt, že pohyb mezi ohnisky je možno vnímat jako kontinuální „přeladování“, čili fázování.

Abychom účastníkům našich kurzů pomohli, museli jsme podobným způsobem identifikovat stavy za Ohniskem 21, kam bychom je mohli vést, a aby se tam cítili a jednali bezpečně a klidně. Výsledky našeho snažení vypadají takto:

OHNISKO 22

Rovina, kde lidé v průběhu své fyzické existence mají pouze částečné vědomí. V tomto stavu přebývají lidé trpící na delirium, dále ti, kteří jsou závislí na farmaceutických prostředcích nebo na alkoholu, nebo trpí demencí. Nacházejí se tam také pacienti pod vlivem narkózy anebo v bezvědomých stavech. Prožitky na této úrovni, pokud si je zapamatujeme, vypadají jako halucinace či sny.

OHNISKO 23

Je obydleno těmi, kteří nedávno ukončili svou fyzickou existenci, ale buďto o tom nevědí, anebo se nemohou osvobodit od vazeb na Systém pozemského života. Přebývají zde lidé ze všech možných časových období.

OHNISKO 24-26

Tato ohniska obsahují Světonázorové oblasti, které obývají nefyzické lidské bytosti ze všech období a míst, které přijaly a souhlasí s různými předsudky a pojmy. Mají tady místo různé náboženské a filozofické světonázory, které akceptují určitou formu posmrtné existence.

Tady se nachází místo, které bychom mohli nazvat Přijímacím centrem anebo Parkem. Je to umělé stvoření vytvořené Lidskými myslmi, přestupní stanice, která byla postavena za účelem zmírnění šoku vyvolaného opuštěním fyzické reality. Bere na sebe nejružnější formy pozemských prostředí kvůli tomu, aby byla tato oblast přijatelnější pro obrovské množství a rozmanitost nově příchozích.

Je nejen mimo časoprostor, ale i mimo lidskou mysl. Přebývání na této úrovni anebo na úrovních dalších velice omezuje možnost návratu do fyzického lidského těla.

Účastníci tréninku „Linie života“ se obeznamují a zvykají si na tyto odlišné stavy vědomí. Každý účastník kurzu má za úkol vytvořit si svoje vlastní, individuální a zvláštní místo v rámci Ohniska 27. Je to místo, na které by se mohl vracet podle svého přání. Tvary a formy, které zde účastníci vytvářejí, jsou stejně různorodé a unikátní, jako jsou samotní účastníci, počínaje sruby na břehu malebného potůčku, po skupiny stromů, Tichomořské ostrovy, křišťálové paláce anebo zákoutí něčího srdce. Návrat na takové místo do Ohniska 27 je usnadněn za pomoci signálu osobního identifikačního kódu, určitého vybraného symbolu anebo představy, které si účastník sám tvoří a instaluje. Tento vstupní signál pak funguje jako spolehlivé směrové naváděcí zařízení, které pomáhá v rychlém a bezpečném návratu.

Když se účastníci obeznámí s řadou ohniskových úrovní, jsou upozorněni na to, jakým způsobem mají pomáhat těm, kteří již nejsou ve fyzické existenci a potřebují pomoc. Postupně pak fází až do Ohniska 27 a tam mohou pro sebe požádat o pomoc a vedení. Pak se vrátí do ohniska 23. Někdy je doprovází pomocník.

Odsud se pak mohou nechat přitáhnout situací, ve které je zapotřebí jejich pomoci, aby se někdo další posunul vpřed. Může se stát, že někdo odmítá přijmout skutečnost své fyzické smrti, anebo si nepřeje odejít kvůli nějaké domnělé výhodě, která plyne z toho, že zůstane nadále napojen na fyzický svět. Účastníci kurzu usilují o komunikaci s takovým jedincem a pobízejí ho, aby postupoval dále. Jestliže je toto povzbuzování úspěšné, jak se často stává, pak se ti dva společně, někdy doprovázeni průvodcem, přesunou směrem k Ohnisku 27. Na cestě pak někteří jednotlivci zmizí do Světonázorových oblastí Ohnisek 24–26, kde je přivítají bytosti se stejným, jim vlastním systémem vyznávané víry. Ti, kteří neskončí v těchto oblastech, se dostanou do Přijímacího střediska v Ohnisku 27, kde je mohou přivítat jejich milovaní, kteří již nežijí ve fyzické existenci. Zde mají možnost nechat si poradit ohledně dalšího kroku na cestě svého dalšího růstu. A co se toho týče, mají nově příchozí několik možností, jako například:

- Mohou se opětovně shledat se svými blízkými, kteří odešli již dříve,
- mohou komunikovat s těmi, kteří jsou pořád naživu ve fyzickém těle,
- mohou obnovit kontakt a vrátit se ke svému *Původnímu Já (Já-Odtamtud)*,
- mohou se vrátit do dalšího lidského života na Zemi,
- mohou se shromažďovat a diskutovat s bytostmi se stejným světonázorem, což může obsahovat odchod do Světonázorových oblastí, kde mohou dočasně provádět „záchrannářskou“ práci,
- mohou si osvojit fyzickou životní aktivitu v jiných (nelidských) formách existence v dalších místech (kdekoli ve vesmíru),

- mohou se podílet na studiu a výzkumu jiných fází *Kontinua Vědomí*⁶⁷.

Když se bytost rozhodne, okamžitě může jít dál cestou, kterou si zvolila.

Zde je nutno zmínit další prvek. Účastníky semináře *Linie života* vybízíme k tomu, aby získávali od zachraňovaných bytostí co nejvíce informací. Myslím tím osobní podrobnosti, jako je jméno, věk, adresa, země, krajina původu, datum a příčina smrti (nehoda, nemoc, živelná pohroma, válka, atd.,) zaměstnání a další detaily, které mohou být nějak důležité.

Komunikace zpravidla probíhá mimoslovním způsobem a velice často pomocí „rutiny“⁶⁸, čili myšlenkového útvaru ve tvaru koule.

Když je přijatá informace dostatečně detailní, postoupí se následně Výzkumnému oddělení *Linie života*, které průběžně rozhodne o způsobu jejího ověření a stanoví další postup. Ve většině případů objem informací nestačí k tomu, aby mělo cenu zabývat se hledáním dalších důkazů; standardní dotazovací metody jsou vzhledem k okolnostem získání těchto informací často nevhodné. Avšak v několika případech jsme získali dostatek informací k tomu, abychom mohli provést jejich spolehlivé ověření: osoba se stejným jménem, věkem a místem bydliště zemřela stejným způsobem v uvedené době. Většinu účastníků tyto údaje zpravidla nezajímají, bývají dostatečně přesvědčeni o tom, co se jim děje při těchto sezeních. Nemají zvláštní zájem na tom, aby hledali další důkazy. Ale, my v Institutu cítíme, že je důležité případy

⁶⁷ Angl.: „Consciousness Continuum“ – Vědomé kontinuum, nebo Kontinuum Vědomí. Podle tohoto tvrzení je vesmír prostoupen ohromným spojitým vědomím, obsahujícím všechny úrovně a existence ve všech světech.

⁶⁸ Angl.: ROTE, akronym, vysvětlený na jiném místě této knihy.

ověřovat, ačkoliv bylo prokázáno již nějakých dvacet nebo třicet případů a nemá valného smyslu hledat další.

Účastníci programu někdy v Ohnisku 23 potkávají také své blízké nebo přátele, kteří zemřeli nedávno, a také je v tomto místě poznávají. Když se to stane, můžeme zaznamenat významný rozdíl v „prociťování“ takového zážitku. Situace by šla přirovnat k rozdílu v tom, jestliže vejdemo do místnosti, ve které vidíme cizí lidi, a naopak do místnosti, kde potkáme svého bratra či sestru. Okamžitě je poznáme a v následujících chvílích dojde ke zvýšení vzájemné výměny energií. Častěji je však účastník přitahen k někomu, s kým se nikdy dříve nesetkal. Může to být také bytost z jiného kulturního anebo časového rámce, různého věku, rasy anebo vyznání.

Pro účastníky je překvapující skutečností zjištění, že tím, že se podílejí na této práci, současně zachraňují ztracené části sebe sama.

Tyto části jich samých jim mohou připadat jako jejich vlastní já z minulých životů, která zůstala v Ohnisku 23. Někteří se nalézají usazení ve Světonázorových oblastech Ohnisek 24–26 a začínají tam postupně pochybovat o víře, kterou kdysi vyznávali. Jako by nyní takřka „propadávali trhlinami“ ve svém světonázoru. Druzí vypadají jako střepiny osobností současného života, jejichž aspekty uprchly, nebo byly odtrženy od *Vnitřního já*. Například dětská „já“, která unikla při traumatizujících a bolestných zážitcích fyzického, nebo citového zneužití ve své rodině a nyní hledají opětovné sjednocení se svým celkem.

Podle účastníků je v Ohnisku 27 mnoho zde pobývajících bytostí žádá o doprovod či vedení. Formy takové pomoci mohou být zevní, nebo je možno prociťovat je vnitřně, mohou přetrvávat po řadu zážitků, anebo také se mohou čas od času měnit.

Jednotlivé výpovědi se zmiňují o „zářící bílé bytosti“, jiné o jedinci zvaném „Sam“, další o zahalené postavě, která se ukáže být slavnou filmovou hvězdou, ještě jiné o malém pejskovi, bledě-modré barvě, lidské dlani a dokonce i o hlasech, které říkají „tady

jsme". Někteří z účastníků nepovažují průvodce za oddělenou bytost – v pozdějších zprávách vypovídají, že „průvodce a já jsme jedno“.

V tomto bodě musím poznamenat, že většina lidí přijímá svůj přechod bez jakýchkoliv problémů a nenajdeme je v Ohnisku 23. K nim patří zejména takoví, kteří se na to připravili již za života, anebo je na přechod připravili jiní. Tito dokáží snadno zpřetrhat své vazby na Systém pozemského života. Podobně se chovají ti, kteří mají silnou víru či světonázor. Samostatně se dostanou za Ohnisko 23 a odebírají se na Úrovně 24–26, 27 a dokonce ještě dále.

Obyvatelé Ohniska 23 se mezi sebou odlišují stejně, jako se liší lidstvo. Pokud nebereme v úvahu ty, které „zachránci“ znají, pocházejí ze všech koutů zeměkoule. Několik málo z nich zde „čeká“ dvě až tři století a dokonce i déle, ale převažují ti, kteří ukončili svou fyzickou existenci poměrně nedávno – během posledních dvaceti až třiceti let. Většina z nich zahynula v důsledku nehod, přírodních a různých člověkem způsobených katastrof. Poměrně častým jevem je nečekaná náhlá smrt. Většinou jsou tyto bytosti připraveny a ochotny odejít, i když část z nich jeví známky určitých obav o své milované, příbuzné či přátele. Tehdy zpravidla odmítají odejít a potřebují se s touto skutečností smířit a rozptýlit své obavy.

Zprávy našich účastníků se dále zmiňují například o několika mladých lidech, kteří zemřeli při dopravní nehodě, o pětáctýřciletém muži, který se udusil jídlem, o klavíristovi z Prahy, který zemřel na AIDS, o matce a dvou dětech z Kambodže, kteří šlápli na minu, o několika dětech z nigerijské provincie Biafra, které zemřely hladem, o vojákovi padlém ve válce v Perském zálivu, o mrtvě narozeném dítěti z Milwaukee (USA) a dospívající dívce, která se předávkovala léky. V některých případech se podařilo shromáždit více údajů: jeden z účastníků se setkal se ženou, narozenou 22. března 1922, zemřelou v Ogden v Utahu (USA) 15. března 1972, která uvedla své plné jméno a příjmení, jméno mu-

že a jména tří svých dětí. Dalším příkladem je pražský klavírista, o kterém jsem se již zmínil. Zemřel na zdravotní komplikace způsobené AIDS, rovněž sdělil svoje příjmení a věk – dvacet osm let. Sdělil, že žil s rodiči, studoval na pařížské konzervatoři a zemřel v nemocnici. Třetí případ se týká sedmapadesátileté grafické návrhářky (příjmení uvedla), která zemřela v prosinci 1991 na srdeční zástavu během operace srdce v nemocnici v Scottsdale v Arizoně (USA).

Účastníci během procesu „záchrany“ neprojevovali žádné známky strachu a zpravidla nepodléhali žádným emocím. Výjimkou byly pouze situace, kdy došlo k navázání kontaktů s blízkým příbuzným či milovaným člověkem anebo s tím, co sám účastník rozpozná jako svou ztracenou část. Pro dokreslení výše uvedeného uvádím úryvek ze zprávy.

Během pokusu jsem našel ve světelném obláčku v Ohnisku 23 malého, tříletého chlapečka. Kromě něho jsem neviděl žádné jiné lidi. Když jsem ho spatřil, pocítil jsem nesmírnou bolest a trápení. Když jsem přistoupil blíž, abych ho vzal do náruče, můj průvodce mi sdělil, že emoce nejsou nutné. Když jsme s průvodcem zvedli to dítě, měl jsem silný dojem naplnění a na nějaké úrovni jsem měl pocit návratu domů zcela tak, jako kdyby nějaká část mne sama pocítila konečně klid. Když dítě odvedli ti, kteří mu pomohou se dále vyvíjet, věděl jsem, že o ně bude postaráno a že vše je přesně tak, jak má být. Po této zkušenosti s magnetofonovým páskem jsem pocítil, že skutečně všechno se změnilo. Pomalu se stávám celkem toho, čím jsem.

(John A. Baylor, Virginia Beach)

Může se stát, že emoce se uvolní až po ukončení pokusu, bezprostředně po návratu k normálnímu vědomí. Může to být druh opožděné reakce způsobený šokem ze setkání s někým, o kom jsme si mysleli, že již ho již nikdy neuvidíme, anebo v důsledku smutku a deprese těch, kteří se nacházejí v Ohnisku 23. Ale čím víc si zvykáme na tyto procesy, tím přirozenější se nám vše zdá.

To, že dítě zahynulo při autonehodě, že umírá matka a zanechává dvě malé děti, se dá jistým způsobem přijmout. Zprávy obsahují velice málo zmínek o tragédiích a utrpení. V Ohnisku 27 bude vše tak, jak má být, a jediným pocitem je tam láska.

Jak jsem to již dříve zjistil, takoví, kteří jsou v důsledku nehody či nemoci zmrzačení, zranění anebo nějak znetvořeni, se po vstupu do Ohniska 27 opět zcela regenerují a zotaví. Jedna ze zpráv uvádí informace o muži, který se narodil se zakrnělým nohama, jelikož jeho matce v těhotenství předepsali thalidomid. Muž s tímto handicapem žil více než třicet pět let. Byl to Angličan a tento prostředek byl uveden na trh v Anglii v roce 1958. V Ohnisku 23 byl muž ještě stále znetvořený; avšak v Ohnisku 27, kde ho vítala jeho matka, byl již úplný a zdravý jako nikdy ve svém fyzickém životě.

Ne všichni z těch, kteří jsou vyvedeni z Ohniska 23 se dostanou do Ohniska 27. Přinejmenším ne okamžitě. Někteří se vracejí do Světonázorových oblastí a jiní prostě mizí. Je možné, že zjistí, že nemají zpretrhané své vazby k Zemi, anebo že dosud plně nepřijali svůj stav.

Jeden z účastníků kurzu vyprávěl o setkání s dívkou, která zemřela u porodu. Řekla mu, že její dítě zemřelo a ona musí zůstat, aby se o ně postarala. Další případ se týká devítiletého afrického chlapce, který zemřel vyhladověním na poušti v říjnu 1990. Nehnul se z Ohniska 23 do té doby, než našel tři své mladší bratry a dvouletou sestru, kteří zemřeli dříve než on. Někdy se stává, že účastník sezení potká zdráhajícího se poutníka, který se nechá odvést teprve na druhý pokus při opakovaném sezení. Nestává se to však často.

V žádném případě jsme však nemohli předjímat, jak budou účastníci reagovat na zážitek programu Linie života. Měli jsme pocit, že by nemělo docházet k nějakým negativním dopadům, obzvlášť proto, že všichni měli mnoho zkušeností s metodami

Institutu, jelikož byli absolventy mnoha předešlých kurzů. Jejich reakce nejlépe přiblížím jejich vlastními slovy:

Tento program, tak jak byl uveden, považuji prostě za znamenitý. Vedl mne k tomu, abych si uvědomil, jak omezené jsou světonázory a v jakém obrovském rozsahu jsme v nich uvězněni, většinou bez toho, abychom to byť jenom tušili. Byl to pro mne týden skutečného vývoje v mnoha oblastech. Je tady zřetelný rozdíl mezi tím, co známe jako skutečnost zde a nyní, a tím, co se vyskytuje „tam“. Můj život začal získávat zcela jinou perspektivu.

(M. D. Roy, Washington)

Nejdůležitější věcí, kterou jsem se naučil díky programu Linie života bylo to, že vidím aspekty sama sebe u jiných. Akceptování a následné přijetí těchto aspektů, pozitivních stejně jako i negativních, cítím jako důležitý proces znovunalezení sebe. Cítím, že právě tímto způsobem dochází ke sjednocení mého celkového já.

(M. R., Maine)

Nejdůležitější z toho, co jsem se naučil, bylo zažití objektivní reality imaginární sféry, o které jsem se dosud „domníval“, že je pouze metaforou pro otázky osobního charakteru za účelem vlastní integrace. Těch několik „záchranných“ výprav bylo tak nečekaných a hmatatelných, že jsem byl nucen otevřít se skrze zkušenost jiným realitám (i když jsem si vždycky myslel a choval jsem se tak, jako by byly skutečné). Jelikož se tato zkušenost vyskytla v souvislostech odvádění mé matky do Ohniska 27 a zpřetrhání vazeb s našimi světonázory, byla nádherně osvobozující a umožnila mi jasné pochopení režimu paralelního vědomí. Velice jsem se nyní uklidnil ohledně smrti a posmrtného života.

(S. P. B., New York)

Naučil jsem se, že pomoc a záchrana se nemusí nutně týkat pouze služby jiným, ale že je to spíše pomoc sobě samým, která je takto vykonávána pro jiné.

(K. L., Albuquerque)

Velmi jsem se trápil smrtí své matky. Ten týden v Institutu mi účinně ulevil od emocí spojených s její ztrátou. A věřím, že se ulevilo i jí.

(S. C., Aljaška)

Část mne sama nyní existuje v Ohnisku 27. Nemusím se roz-mýšlet, kam se vydám po smrti a co budu dělat po zbytek svého života.

(Bill Oakes, Oregon)

Ta „druhá strana“ nám takřka vůbec nemusí připadat jako podivné, hrůzostrašné a nepředstavitelné místo, jelikož se nachází pouze ve vedlejší fázi. K tomu, abychom se tam dostali, potřebujeme pouze změnit frekvenci příjmu a zjemnit vnímání.

(E. A., Kalifornie)

Získal jsem nové poznání toho, že jsem skutečně částí celku.

(K. S. C., Paříž)

Naučila jsem se, že můžeme sloužit i mimo tuto realitu a používat v ní duševní schopnosti.

(C. S. Q., Sevilla)

Jedna z účastnic se velice jasně vyjádřila ohledně způsobu, jakým vstřebala tuto zkušenost, i když za celý týden z Ohniska 23 nezachránila nikoho „jiného“:

Snad proto, že věřím, že ten, kdo není vyvážený a celistvý, nemůže nabídnout nějaké kvalitní vedení, jsem brala *Linii života* jako opětovné sjednocování se s těmi aspekty mého Celkového Já, ke kterým jsem – ať již z toho či jiného důvodu – neměla vědomý přístup. K těmto mým aspektům patří dřívější inkarnace anebo prostě mocné emocionální myšlenkové formy blokující část mé energie a omezující mé vědomí. Poznání oněch tří ohnisek za Ohniskem 21 mi k tomuto účelu dobře posloužilo. Ohniska 22 a 23 byly odrazem určitého zmatku. Ohniska 24 a 25 byly zdrojem světonázorových a náboženských věrouk anebo dezinformací, z nichž vyplýval můj zmatek. Až v Ohnisku 27 se objevilo čisté, průzračné světlo nějaké podstaty. Tím, že jsem se nejdříve dostala do Ohniska 27 a získala tam své vlastní světlo, mi bylo umožněno více než kdy předtím čelit své vlastní temnotě. Vlastním nyní nové vědomí pochopení, naplnění, pokoje a harmonie. A snad i příště budu rezonovat v potřebné harmonii, abych mohla pomáhat jiným, těm, kteří jsou ztraceni v chaotických myšlenkových formách, v temnotách.

(Judith Taylor, New Jersey)

Institut vlastní stále se rozrůstající dokumentaci popisující zážitky účastníků kurzů, které prožili v průběhu svých záchranných misí. Netýká se to pouze příkladů, které se odehrály po dobu trvání programu. Mnoho účastníků tvrdí, že v této činnosti dokáží pokračovat i po návratu domů, obvykle ve spánku. Jsou i takoví, kteří se angažovali v podobné činnosti již předtím, než se dostali k nám. A je možné, že existuje ještě víc těch, kteří záchrannou činnost provádějí, ale nepamatují si to. Tyto popisy tvoří fascinující sbírku, která obsahuje většinou vysoce naléhavé a dojemné informace nutící k zamýšlení. Mimo rámec samotného programu vám mohou připadat, že jsou nepravděpodobné, často přímo fantastické. Ale ti, kteří tyto události zažili na vlastní kůži, nemají ty nejmenší pochybnosti o tom, že jsou naprosto skutečné.

Níže uvádím úryvek ze zprávy účastníka jednoho z dřívějších programů:

Po setkání se svým pomocníkem v Ohnisku 27 jsem se vydal do Ohniska 23, abych tam počkal. Právě když jsem se chystal vzdát další hledání, najednou mne vyhledala malá irská dáma a řekla: „Počkej... počkej! Neodcházej beze mne!“ Okamžitě naskočila do mého vozítka (dvojitá smaragdová pyramida) a celou cestu do Ohniska 27 nepřetržitě mluvila. Když jsme byli na místě a vystoupili jsme v Parku, řekla mi, že se jmenuje Elizabeth McGowan (anebo McCowan). Dobře věděla, že její fyzický život skončil, a čekala na mne; abych ji vzal za jejím mužem a dcerou, kteří již se nacházeli v Ohnisku 27 a kteří ji uvítali, když tam přijela. Dále mi ještě řekla, že pochází z County Cork a poopravila mne, když jsem to místo nazval corksským okresem⁶⁹. Byla švadlenou a zemřela v roce 1919. Její muž se jmenoval Richard a dcera, jak se ukázalo třináctiletá, se jmenovala Amy. Než jsem se mohl dozvědět další podrobnosti, celá trojice zmizela.

Právě jsem se zamýšlel nad tím, co dál, když se objevil můj otec. Bylo to nečekané a velmi emocionální setkání, jelikož před jeho smrtí v roce 1985 jsme si mezi sebou nestihli vyjasnit spoustu věcí. Po smrti matky osm let hodně pil. Pět let jsem ho duševně podporoval, nejlépe, jak jsem uměl, ale cítil jsem, že by mne to nakonec zničilo. Takže poslední tři roky jsem se s ním přestal stýkat.

Když jsem ho uviděl, zalila mne celá škála pocitů, ze kterých nejsilnější byly láska, pocit viny a smutek, že jsem s ním nemohl zůstat. On mi za to dal dárek. Když jsem se ho zeptal, zda můžeme být spolu, odpověděl: „Mám tě rád, ale musíš pamatovat na to, proč jsi tady. Vždy měj na paměti svůj záměr.“ V tomtéž okamžiku nám Bob řekl, abychom opustili Ohnisko 27. Vrátil jsem se

⁶⁹ Narážka na význam jména obce „County Cork“, které se dá přeložit také, jako „corkský okres“.

plný smíšených pocitů, ale rychle jsem si uvědomil, že otec mi daroval odpuštění, svobodu a lásku. Co víc bych si ještě mohl přát?

(Jim Green, Arlington, Virginia)

Další zpráva ukazuje příklad fascinující souvislosti mezi událostmi v Ohniscích 23 až 27 a epizodou z dřívějšího životního období účastníka kurzu. Pracoval tehdy jako sekundární lékař v nemocnici.

V průběhu mé první záchranné mise jsem v Ohnisku 23 potkal malou holčičku. Bylo jí přibližně jedenáct let. Řekla mi, že nedávno zemřela v jedné nemocnici v Ohio na leukémii. Vysvětlil jsem ji, že jsem tady kvůli ní, abych jí pomohl přejít na jinou úroveň. Zdálo se, že pochopila, a důvěřivě ke mně vztáhla ruce. Udělal jsem totéž, a když jsem ji objal, pocítil jsem nesmírný příliv lásky a blaženosti, který mne cele naplnil. Tento pocit jsem ve svém životě měl možnost zažít pouze v několika vzácných okamžicích. Vzápětí jsme byli na cestě k Ohnisku 27. Když jsem ji u cíle cesty opět objal na rozloučenou, tento neobvyklý pocit lásky se na několik okamžiků znovu vrátil.

Nikdy jsem neověřoval, zda příjmení a jméno, která uvedla, jsou pravdivá. Pro mne byla tato událost nadmíru skutečná a smysluplná. Rychle jsem ale pochopil, že mi byla dána možnost ukončit určitou epizodu mého života, kterou jsem neměl vyřešenu více než dvacet pět let. Začalo to v době, když jsem byl ještě studentem medicíny. Tehdy jsem navázal přátelství s malou dívenkou, která měla anémii. Po dobu tří let, co jsem ji znal, ji neustále do nemocnice střídavě přijímali a zase propouštěli.

V závěru jednoho pracovního nedělního odpoledne na interně, kdy jsem byl velice vytížen – měl jsem zrovna službu – zapisoval jsem právě údaje do tabulek, když v tom do mého pokoje vešla ona dívka a zeptala se, zda se mnou může mluvit. Odpo-

věděl jsem, že právě teď se mi to nehodí, že mám práci a ať chvíli počká. Sama se vrátila na svůj pokoj.

Ale nepočkala na mne, nemohla. Krátce na to přišla za mnou jedna ze sester se zprávou, že tuto dívenku našli ležet na posteli v jejím pokoji. Zemřela osamělá. Kdybych se jí chvíli věnoval, mohl bych jí pomoci v tom přechodu, o kterém zřejmě věděla, že je blízko.

Takže o dvacet pět let později mi byla dána ještě jedna šance.

(A. L. Dahlberg, M. D., Ph. D., Providence, Rhode Island)

Následující zpráva pochází z přepisu záznamu na magnetofonovém pásku, který popravdě nebyl pořízen během samotného kurzu Linie života, ale v průběhu jednoho z našich pracovních setkání.

Je noc, já jsem ve člunu a přibližuji se ke skalnatému břehu. Je možné, že je to západní pobřeží Irska anebo Cornwallu. Skály jsou vysoké a strmé a o jejich úpatí se třísť vlny. Ted' jsem těsně nad lodí. Ve skalách přede mnou je trhлина, je to spíše šachtice. Vplouvám dovnitř – nepociťuji obavy. Stěny jsou černé a lesknou se vlhkostí. Zatačím do tunelu anebo do úzké jeskyně. Již jsem v jeskyni... od stěn se odráží světlo, takže vidím dobře... Pokračuji dál... ve stropě dále je nějaká prasklina... Ted' potkávám malého psa, kterého jsem viděla již dříve...

Procházím dlouhým, úzkým tunelem. Je tak úzký; jak je vůbec možné, že se jím někdo vůbec protáhne? Ted' vidím, co znamená pocítit na svých prsou tíhu kamene. Nebolí to, ale mám dojem, jako by na mém hrudníku ležel obrovský balvan. Dává mi to vědomí toho, co asi mohou prožívat lidé v závalu, anebo něco v tom smyslu...

Přílív energie... musím se uvolnit... teď vidím, co to znamená být uvězněn v uzavřeném prostoru hluboko uvnitř skalního masivu... mám dojem, jako by někdo uchopil mou levou ruku... tady může někdo být, pokud na něj dosáhnu... Ano, jmenuje se

Gregory – uvolňuje se z místa, ve kterém se zaklínil, tam dole po mé levici v těch skalách. Vyklouzl a vypadá to, že se mu velice ulevilo, že může konečně vylézt. Již nedoufal, že by ho kdokoli mohl najít... Je mu třicet jedna let...

Vycit'uji, že lezl po skalách, když ho dostihl příliv. Stejně jako já našel ten otvor a sestoupil dolů. Jelikož mi předali pocit tlaku skály, tu tíhu, cítím, že zřejmě muselo dojít k závalu a jeho to tady uvěznilo.

Stále se drží mé dlaně. Zkousím se dozvědět... Black – je to jeho příjmení? Přeje si, abych ho objala... je tady již dlouho... od roku 1948...

Co mám teď dělat? Vztít ho do Střediska? Ale jak mám vědět...? Upevnit ve své mysli myšlenku na Středisko a natáhnout se k němu. Bude mu tam dobře, postarají se o něj. On to chápe.

Teď mne vede on. Ví, kam má jít. Říkám mu, že ho mám ráda, že je svobodný, aby se mohl vydat... již se vzdaluje...

Vzali mne na pohodlnější místo... Je to zvláštní – když jsem poprosila, aby mne vzali hned po odchodu Gregoryho, pocítila jsem na sobě strach, jaký si prožil, když vešel do této jeskyně... když zemřel. Vypadalo to, jako by ten jeho strach prostoupil tyto skalní stěny a po jeho odchodu opustil to místo. Cítila jsem, jak po mně splývá, jako bych byla v jeho proudu... Ale nyní se blíží doba mého návratu...

(Jill Russell, Cambridge, Anglie)

19. BERU SI VOLNO

Ta *Proměnná*, kterou byla nemoc mé ženy Nancy, se momentálně zdála být pod kontrolou. To ona si v podstatě vynutila ten nový směr postupu. Začátek bližšího porozumění fungování snad té největší *Proměnné*, které musí nakonec čelit každé lidské vědomí mysli. Přechodu ze stavu fyzického života do jiného energetického systému, který nazýváme smrtí. Je překvapující, že jsem tuto skutečnost zatím tak nedbale opomíjel.

Přemýšlel jsem rovněž nad tím *Signálem*, který jsem si s sebou přinesl po mém výletě. Pokud je tomu opravdu tak, pak nepozoruji žádný jeho vliv. Přijaly ten *Signál* také tisíce dalších lidských jednotek *Já-Odtamtud*, které jsou spojené s naší skupinou? Jsem si jist, že někdo v mém vlastním *Já-Odtamtud* to bude vědět. Přinejmenším si užiji legraci tím, že si zahraji roli Inspekta.

Náhle a nečekaně to všechno ustoupilo do pozadí.

PÍSEŇ PRO NEOPĚVOVANÉHO

Návštěvní doba v nemocnici se chýlila ke konci. Byl jsem v pokoji Nancy, naklonil jsem se nad ní a políbil ji na čelo.

„Chce se ti spát?“

„Mmmmmm.“

„Vypadáš dneska lépe.“

„Mmmm. Cítím se dobře.“

„Máš chuť si později pohrát?“

„Ve... ve dvacet sedmičky?“

„Pro začátečníky.“

„Mmmm, ano.“

„Brzy nashledanou.“

„Miluji tě.“

„Já tě také miluji!“

Kolem osmé večer jsme měli naléhavý hovor z nemocnice a kolem deváté jsme byli u ní. Ze začátku byly pro mne návštěvy u ní v nemocnici dočista zdrcující.

Ted' tomu bylo jinak. Její ramena byla bezvládná a studená. Těžce a s dlouhými přestávkami lapala po dechu. Ale až pohled do jejích široce rozevřených očí mi sdělil pravdu. Nancy již tady nebyla. Její tělo přestalo definitivně dýchat v noci ve dvanáct patnáct.

Později pak tým Linie života zjistil, že mezi sedmou a půl osmou ji pomocníci vzali do Ohniska 27, kde ji srdečně přivítali a je tam v bezpečí. Bylo to přibližně ve stejném čase, kdy přístroje zaregistrovaly začátek jejího přerušovaného dechu. Až někdy později jsem si uvědomil, že takové dýchání důvěrně znám. Stejným způsobem dýchal ten stařec, který umíral v noclehárně ve St. Luis v době, kdy jsem byl ještě toulavým výrostkem. Stejně dýchal i můj oblíbený kocour Fusby, který v mé náruči umíral na leukémii asi tři dny před tím, než odešla Nancy.

Ohromilo mne, jak málo jsem byl na její odchod připraven. Viděl jsem, jak do mého života pomalu vchází největší neštěstí či *Proměnná*. Viděl jsem, jak přichází spousty zlých znamení a přes všechny mé předešlé zkušenosti s mimotělesnými stavy jsem nebyl schopen srovnat se s fakty...

Stovky, ne, tisíce ji znaly či znají jako šťastnou, vřelou a radostnou osobnost, jakou byla či je Nancy Penn Monroe.

Pochází z jisté rodiny ve Virginii, která již dlouho před Americkou revolucí žila v zemi, kterou jí daroval anglický král. Měla výchovu opravdové jižanské dámy v tom nejkouzelnějším projevu: nejdříve vždy myslela na druhé, na svých rtech měla vždy vstřícný úsměv, odmítla by udělat cokoli, co by jiným jakkoliv

ublížilo, vždy ze sebe dávala vše. Nikdy a vůči nikomu nechovala žádnou nenávist.

Byla opravdovou a skutečnou spoluzakladatelkou Monroova institutu. Kdyby nebylo jí, zřejmě by podobná organizace nikdy nevznikla. Aktivně se účastnila všech důležitých i těch méně důležitých diskusí, rozhodování a dokonce badatelské činnosti. Její myšlenky jsou vtištěny do všeho, co Institut dosáhl a reprezentuje – do programů, nahrávek, do veřejných prezentací a také do kontaktů s přáteli po celém světě.

Ve společenských kruzích jsme se náhodně setkávali téměř sedm let a dalších dvacet tři let jsme byli manželé. Nancy projevovala hluboký zájem o paranormální jevy ještě dříve, nežli jsme se poznali. Vyučovala hudební výchovu a hru na klavír. Byla návrhářkou interiérů, řídila obchodní firmu, která podnikala v oblasti nemovitostí, a samozřejmě vychovávala čtyři děti. Začala psát dvě knihy. Ta první byla moderní verzí Scarlett O'Harové, druhou byl post-fyzický příběh s názvem „Město které nestavěly ruce“. Obě knihy zůstaly nedokončeny přesto, že psací stroj a počítač na ně čekají. Ona již svůj čas k jejich dokončení nedostala.

V Institutu je možno pozorovat výsledky její práce na každém kroku. Když vstupujete dovnitř, vidíte kolem rostoucí květiny a ozdobné keře, které vybírala ona. Interiér této budovy je postaven na základě plánů, které navrhli jiní, ale ona provedla konečnou úpravu. Když vyjdete na pahorek, vidíte vpravo řadu vysokých stromů – je to rovněž její nápad. V samotném Centru pak sama vybrala a rozmístila všechny stromy a keře.

Uvnitř všech tří budov většinu z toho, co je zde vidět, vybrala Nancy. Koberce, barva stěn, vybavení, stolečky a křesla, talíře, stříbrné nádoby, džbánky a také ubrusy. Klubovní jídelna ve východním křídle Institutu je zcela výsledkem její poslední tvůrčí inspirace.

Tedy, hlavní budova má nyní nový název: *Centrum Nancy Penn*, Byla příliš skromná, než aby toto dovolila dříve.

Kde přebývá teď?

Shrnul bych tuto dlouhou historii takto. Když se u ní vyskytl zhoubný nádor prsu, Nancy se podvolila tradičním léčebným metodám. Znamenalo to chirurgické odstranění nádoru a několika lymfatických uzlin, chemoterapii a ozařování. Všechno to poněkud zpomalilo proces rozvoje nemoci, ale nic víc.

Dvě noci potom, co odešla, jsem se domníval, že jsem se již dost uklidnil na to, abych ji mohl zkusit navštívit. Tak jsem to také udělal. Důsledkem byla emocionální exploze, která obsahovala všechny možné odstíny citů, které existují mezi dvěma hluboce se milujícími bytostmi a najednou se projeví bez omezení vyplývajících z časovosti a fyzické hmoty. Návrat mne stál obrovské úsilí a potřeboval jsem několik dnů na to, abych se vzpamatoval.

Druhý pokus, který jsem učinil týden poté, dopadl stejně. Bylo to prostě příliš silné, abych se s tím vypořádal. Uvědomoval jsem si, že potřebuji nějakou ochranu, která by omezila mé mimotělesné aktivity. Nyní již žádné cestování po Dálnici anebo kontakty s přáteli v těchto oblastech. Bylo mi jasné, že mohu navštívit pouze mé *Já-Odtamtud*.

Dokonce i hlubší spánek vedl k tomu, že jsem mimovolně směřoval k Nancy, takže tato ochrana by se měla vztahovat také na tento stav. Jinak byl můj odpočinek zcela pod vlivem mé touhy být s ní.

Stojím nyní před novou výzvou. Je potřeba, abych se přizpůsobil nové situaci, o jaké jsem dosud ani neuvažoval. Lze to nazvat zcela novým směrem. Budu schopen žít současně ve dvou světech najednou? S Nancy v Ohnisku 27 a zde s naší opuštěnou rodinkou chlupáčů – sedmi kočkami a dvěma psy – v mém opuštěném domě?

Nevím.

... A ještě slyším naléhání hlasu z mého *Já-Odtamtud*:

Pokud již dojde k přechodu⁷⁰, pouze nejtěžší případy závislosti zůstávají těsněji svázány s fyzickým životem, který právě ukončily. Pro většinu z nich rezonance (zájem, připoutání) a vazby téměř okamžitě začínají ztrácet na významu. U některých se to děje velmi rychle, u některých pomaleji. Nicméně dochází k tomu vždy. Nasvědčují tomu všechny okolnosti, snad s výjimkou zřídka-
kavého jevu, jako je existence „duchů“. Toto se týká i každé velké lásky, ke které bývá člověk tolik připoután...

Jak dlouho zůstane tvá Stříbrná královna ve tvém Ohnisku 27 nebo v jeho okolí? Ty to nevíš a ani my to nevíme. Jako všichni, i ona je vystavena pokušení zvolit si jednu z velmi přitažlivých možností svobody, jejichž existenci si snad uvědomuješ nejintenzivněji ze všech lidí. Ale ty nemůžeš opustit místo, kde žiješ. Ještě ne teď; máš toho ještě příliš na práci. Pamatuješ si svou matku a její violoncello? Něčemu tě naučila, aniž by si to uvědomovala.

A nezapomeň, přinejmenším víš, že tvoje Stříbrná královna bude s tebou v době konečného odchodu ve třicátém pátém století.

Co můžeš chtít víc!

⁷⁰ Odchodu z fyzické reality.

VÝZNAMOVÝ SLOVNÍK

Zvířecí nižší já⁷¹ – Celková lidská komunikace, vnitřní i zevní, je ovlivněna a pokřivena dravčími a fyzickými instinkty kvůli přežití. Toto považuji za Zvířecí nižší já, které vzniklo na základě pobytu v Systému pozemského života.

Otvor (okno)⁷²– Ústí do oblastí mimo naši realitu⁷³. Vstup tvořivé síly, která sestavila náš fyzický vesmír.

Základna⁷⁴ – pracovní úroveň mysli v kterémkoli bodu růstu podle toho, jaké Znamé jsme aktivovali. Obsahuje také Neznámé a Světonázory.

Základ⁷⁵ – Ve vývoji Odlišného pohledu je podstatnou věcí poznání a použití určitého Základu. Klíčovým Základem by mohlo například být poznání, že jste víc, než jenom fyzické tělo a že přežijete svou fyzickou smrt. Abychom završili svůj růst, tento Základ se musí stát zcela zřejmým Znamým, nikoli pouze domněnkou či světonázorem. Vývoj se zpomaluje tehdy, pokud jeden, nebo více z těchto klíčových Základů chybí.

Víra⁷⁶ – Mentálně-emocionální stav mysli, který v různém poměru obsahuje směs Znamých a Neznámých.

⁷¹ Angl.: „Animal Sub-Self“.

⁷² Angl.: „Aperture“.

⁷³ Angl.: „The Beyond“, ven, mimo tento svět.

⁷⁴ Angl.: „Baseline“.

⁷⁵ Angl.: „Basic“.

⁷⁶ Angl.: „The Belief“.

Světónázor (Systém víry)⁷⁷ – Víra⁷⁸, která převažuje u více nežli jednoho člověka. Čím větší počet je těch, kteří se ho drží, tím větší sílu tento systém představuje⁷⁹.

Světónázorové oblasti⁸⁰ – Části spektra M-pole, které přiléhají k Systému pozemského života, v nichž pobývá mnoho lidských myslí po ukončení zkušeností fyzických životů. Každá z nich je přitahovaná ke zvláštní části tohoto pole, přesně podle hluboké náklonnosti vzniklé v průběhu posledního, právě ukončeného života.

Věčnost⁸¹ – Není možno definovat podle současných lidských měřítek.

Vnitřní já⁸² – Původní energetický vír M-pole každé živé fyzické bytosti.

Odlišný pohled⁸³ – Soubor poznání po odečtení okouzlení náboženskými věroukami a zvířecích pudů.

Systém pozemského života⁸⁴ – Uspořádaná oblast časoprostoru, kterou obýváme.

⁷⁷ Angl.: „The Belief System”.

⁷⁸ Víra v něco ve smyslu přijetí informace do doby, než se pro jedince stane předmět této informace *Známým*.

⁷⁹ Taková „síla víry”, jak je známo, vytváří energetické silové pole (egregor), které zpětně přitahuje jedince se stejným či podobným „vyzařováním” podle zákona *stejně přitahuje stejné* aneb „vrána k vráně sedá...”.

⁸⁰ Angl.: „Belief System Territories”.

⁸¹ Angl.: „The Beyond” – nepřeložitelné slovo, označující „stav mimo tuto realitu”.

⁸² Angl.: „Core Self” – Jádro lidské bytosti, jinak mnohdy nazývané jako tzv. „Vyšší já”.

⁸³ Angl.: „Different Overview”.

Záříč⁸⁵ – Otvor či brána do neznáma, skrze kterou září energie M-pole. Tato pak uspořádává a provozuje náš Systém pozemského života a fyzický vesmír.

Výkonný výbor⁸⁶ – Výkonný výbor našeho Já-Odtamtud vzniká souborem mnoha osobností, jenž jsou jeho součástí a obsahem⁸⁷.

H-pásmo⁸⁸ – Vlna zmatené modulace energie M-pole, jenž vzniká působením lidských myšlenek.

Hemi-Sync – Obchodní jméno pro systém zvukových vln, které vyvinul Monroův institut za posledních třicet let. Poslech těchto systémů frekvencí napomáhá synchronizaci elektrické aktivity obou hemisfér lidského mozku. Specifické zvukové vzory napomáhají posluchači dosáhnout různých požadovaných stavů vědomí.

Hologram – Obvykle je výsledkem průsečíku světelných paprsků, které vytvářejí viditelný obraz v prázdném prostoru. Existuje teorie, že energie M-pole může pomocí podobného procesu vytvářet časoprostor a Systém pozemského života, pouze daleko dokonalejším způsobem.

Domov – Náš individuální vstupní bod do M-pole a/nebo časoprostoru.

Lidská mysl⁸⁹ – Co jsme jako jednotlivci i jako skupina.

Inspekt – Akronym pro Inteligentní druhy⁹⁰, předpoklad dokonalejší verze člověka.

⁸⁴ Angl.: „Earth Life System“.

⁸⁵ Angl.: „Emitter“.

⁸⁶ Angl.: „The Executive Committee“, (EXCOM).

⁸⁷ Osobností vzniknou skrze mnohonásobné vtělování.

⁸⁸ Angl.: „H Band“.

⁸⁹ Angl.: „Human Mind“.

Dálnice⁹¹ – Narážka na důvěrně známý termín v americké silniční síti. Zde je tento výraz použit k poukazu na cestu z jednoho stavu vědomí do jiného, uvnitř časoprostoru a podél zdánlivě nekonečného energetického spektra M-pole.

Já-Odtamtud⁹² – Má ho každý z nás, obsahuje všechny předchozí a současné osobnosti.

Známé⁹³ – To, co se stane pro jedince naprostou skutečností, i když to nemusí být součástí kultury, ve které dotyčný pobývá. Všeobecně vzato, aby se něco stalo *Známým*, je nutno podrobit to troj a vícenásobnému ověření. Když se *Známé* potvrdí tímto způsobem, může se začlenit do názoru Celkového pohledu.

KT-95 – Spisovatelovo označení pro jeho původní domov mimo sluneční soustavu.

Prstenec Absolventů⁹⁴ – je umístěn v nejzevnější oblasti lidského vlivu v M-poli. Zde se momentálně zdržují ti, kteří již zažili soukromé četné pobyty v pozemských životech. Vědomě se rozhodli být ještě jednou člověkem. Vlastní obsáhlé životní zkušenosti a rozhodují se, kdy a kde podstoupí své Finální vtělení na Zemi.

⁹⁰ Angl.: „Inspect – Intelligent Species”.

⁹¹ Angl.: „Interstate” – „mezistátní komunikace”, dálnice.

⁹² Angl.: „I-There” – v jiné ezoterické literatuře je tato složka lidské bytosti nazývána „duše”.

⁹³ Angl.: „The Known”, doslova: „To, co je známé”.

⁹⁴ Angl.: „The Last Timer Ring”, doslova: „Prstenec těch, již tady pobývali naposled”.

Levá hemisféra⁹⁵ – Současné společensko-kulturní označení pro intelektuální, logickou a racionální část našeho tradičního procesu myšlení.

LIFE⁹⁶ – Spíše nežli ve Websterově definici je zde použit tento význam: Vrstvená energie tvořící inteligenci.

M-pole⁹⁷ – Nefyzické energetické pole, které prostupuje časoprostorem včetně našeho Systému pozemského života, které však není součástí současných vědeckých studií či poznání.

Nový směr⁹⁸ – Toto naznačuje, že spisovatel-průzkumník pracuje ve zcela odlišné oblasti poznání, jenž tvoří základ, je však bohužel opomíjena. Objevení *Já-Odtamtud* bylo *Základem*. Proniknutí k okraji neznáma bylo novým a nečekaným naplněním.

Ne-lidské intelligence⁹⁹ – To, že takové intelligence existují, je spisovateli *Známé*. Kolik jich je, to neví nikdo. Také není známo, kolik různých druhů mezi ně patří. Některé zřejmě pocházejí ze stejné Galaxie jako my. Jiné, jak se zdá, patří do jiných energetických systémů a časů. Jsou dokonce i takoví, kteří naznačují možnost, že byli někdy lidmi. Všechny mají jisté společné znaky: vědí o energii M-pole daleko víc než my, nejeví téměř žádný zájem o nás. A konečně, naše možnost komunikace s nimi je skoro nemožná, protože nechápeme způsob, jakým se mezi sebou dorozumívají.

⁹⁵ Angl.: „Left Brain”.

⁹⁶ Angl.: „Layered Intelligence-Forming Energy”.

⁹⁷ Angl.: „(M) Field”

⁹⁸ Angl.: „New Direction”.

⁹⁹ Angl.: „Nonhuman Intelligencies”, doslova: „Intelligence ne lidského charakteru”.

OBE¹⁰⁰ – akronym pro mimotělesný stav bytí, kdy je větší část vědomí aktivní mimo omezení fyzického těla.

Fázování ¹⁰¹– Metoda měření poměru prolnutí Lidské mysli s fyzickou hmotou. Smyslem je demonstrovat třepotání našeho vědomí mezi *Zde* a *Tam*, které můžeme řídit a ovlivňovat pouze velmi omezeným způsobem.

Rychlé přepnutí¹⁰² – Rychlejší metoda posunu lidského vědomí z jednoho místa na jiné bez časoprostorových omezení. Vezměte své vědomí a natáhněte ho jako elastický pryžový pás k vašemu cíli: pak vědomí uvolněte z místa, kde se momentálně nacházíte, a tím se octnete na novém místě. Toto je potřeba začít dělat ve stavu vědomí, zaostřeném mimo fyzické tělo, a chce to cvik.

Pravá hemisféra¹⁰³ – Ta část mozku-vědomí, která vyzařuje z našeho *Vnitřního já*, jež bylo přítomno u počátků našich lidských zkušeností.

Rutina¹⁰⁴ – Souvislá uspořádaná myšlenková energie, která se přenáší z jedné mysli do druhé. Duševní kniha záznamů, která obsahuje také emocionální a smyslové vzorce.

Tam¹⁰⁵ – Energetické spektrum M-pole v nefyzické formě oddělené od časoprostoru.

Časoprostor¹⁰⁶ – Tento výraz je použit ve zcela standardním významu tohoto slova, například náš fyzický vesmír. Snad bu-

¹⁰⁰ Angl.: „Out of Body Experience“. Zážitek mimotělesného stavu.

¹⁰¹ Angl.: „Phasing“.

¹⁰² Angl.: „Quick-Switch“.

¹⁰³ Angl.: „Right Brain“.

¹⁰⁴ Angl.: akronym Related, Organized Thought Energy.

¹⁰⁵ Angl.: „There“.

¹⁰⁶ Angl.: „Time-Space“.

de užitečné objasnit, jak malý je náš okruh působnosti vzhledem k ohromným množstvím energetických systémů, které nespadají do této kategorie.

Neznámé¹⁰⁷ – Je to něco, o čem nevíme opravdu nic: do této kategorie patří takový jev, který nemá žádná historická data a neopakuje se, nebo jej nelze opakovat. V součinnosti s *Neznámým* se vytváří všechny strachy.

Vzestupné spojení¹⁰⁸ – Způsob, jehož pomocí zdroj přenáší informace k přijímači, který je buďto ukládá, nebo poskytnuté údaje používá. Systém, který se obvykle používá v naší kulturní komunikační síti. V této souvislosti to znamená nevědomý a neustálý přenos životní zkušenosti z fyzického organismu do paměťové banky našeho Já-Odtamtud.

Proměnná¹⁰⁹ – Tak, jak je tento výraz použit v této knize, znamená změnu, která nastane v životní zkušenosti jednotlivce a která nebyla plánovaná nebo nutně předvídaná. V mnoha případech může taková změna proběhnout nepozorovaně až do doby, kdy se její účinek nahromadí a posílí odezvu. Okamžitou a silnou *Proměnnou*, která přitahuje pozornost a aktivitu, bychom mohli nazvat například poruchou způsobenou štěstěnou či smůlou, nebo prostě jenom osudem. Například: čtení knihy, která změní váš život, výhra v loterii, změna v povolání, přestěhování jinam a podobně.

¹⁰⁷ Angl.: „Unknown”.

¹⁰⁸ Angl.: „Uplink”, propojení, či spojení směrem vzhůru. Je myšlen nevědomý přenos informací od osobnosti, obývající *Systém pozemského života*, směrem k Duši, čili *Já-Odtamtud*.

¹⁰⁹ Angl.: „The Variable”.

MONROŮV INSTITUT

Počátky Monroova institutu sahají k Výzkumně-vývojovému oddělení rodinné společnosti, která se specializovala na tvorbu programů pro rádiové vysílací sítě. V polovině padesátých let jsme začali zkoumat metody zrychleného učení ve spánku skrze využití vhodně zvolených zvukových signálů. Do roku 1968 jsme vyvinuli prostředky, pomocí kterých se dal zvuk použít nejen k udržení mysli ve stavu bdění a plné koncentraci, ale také k vyvolání stavu spánku. V tomtéž roce došlo k jistému objevu, který radikálním způsobem změnil směr našich výzkumů: zjistili jsme totiž, že určité skupiny zvuků způsobují vznik odlišných stavů vědomí, které jsou normálním způsobem pro lidskou mysl nedosažitelné.

V roce 1971 jako doplněk úsilí výzkumné vědecké skupiny byl z Vědeckovýzkumného oddělení společnosti vytvořen Monroův institut. V roce 1976 pozvala Institut organizace Esalen¹¹⁰, aby vedla pracovní setkání za účelem předvedení našich metod práce v Big Sur v Kalifornii. Pak následovaly další semináře, které vedly ke vzniku Vzdělávacího oddělení, jehož úkolem je vyvíjet a vést výukové programy. V roce 1979 se Institut přemístil na předhůří Blue Ridge Mountains ve Virginii, kde se nachází dodnes. Zde v domovském sídle (nyní Centrum Nancy Penn) je výzkumná laboratoř, přednáškový sál a ubytování pro účastníky seminářů. Vše bylo projektováno takovým způsobem, aby se ještě více podpořil výukový proces, se kterým pracujeme. Každý účastník kurzu do-

¹¹⁰ „The Esalen Institute" v Kalifornii.

stane k dispozici vlastní jednotku CHEC¹¹¹, ve které probíhá vlastní proces výuky.

Do roku 1993 se víc než sedm tisíc lidí účastnilo vývojového programu, který dostal název Cesta bránou¹¹². Programy a semináře se také organizují v různých městech Spojených států, ale i v jiných zemích celého světa. Jsou k dispozici také kurzy pro domácí studium, s využitím odborných výcvikových příruček a souborů zvukových nahrávek a kompaktních disků.

CESTA BRÁNOU

Jedná se o šestidenní program, jehož podstatou je postupné vstřebávání metody fázového posunu lidského vědomí. Účel programu spočívá především v tom, aby účastníkovi napomohl v uvolnění vrozených obav skrze zkoumání svého já a všeho, co ho obklopuje. Je to možné díky proměně *Neznámého ve Znamé*. Když se dosáhne tohoto stavu, účastníkovi nebrání nic v tom, aby si navodil řízený fázový posuv do dalších stavů vědomí, které patří do jiných energetických systémů.

Za účelem vzájemného pochopení používáme termín „Ohnisko“¹¹³. K tomuto označení přidáváme patřičné číslo pro určení různých stupňů anebo stavů vědomí, do kterých účastník kurzů v průběhu výuky vstupuje. Tyto stupně lze definovat následujícím způsobem.

¹¹¹ Zkratka pro „Controlled Holistic Environmental Chambers“ – řízená „holistická komora“ zajišťující přirozené podmínky.

¹¹² Angl.: „Gateway voyage“.

¹¹³ Angl.: „Focus“, Ohnisko, či „zaostření (vědomí)“.

Je prvním krokem, pokud jde o oddělení vědomí od fyzické reality. Zjednodušená definice tohoto stavu zní „mysl je bdělá a ostražitá, tělo spící“. Fáze mysli je lehce posunuta oproti fázi běžného fyzického vědomí. Je to stav, ve kterém nám připadá, jako by funkce všech pěti fyzických smyslů byla poněkud rozostřena či mírně ztlumena. Současně začíná objektivní vnímání v oblasti energie M-pole.

Snad prvním důležitým objevem v Ohnisku 10 je skutečnost, že lidské vědomí myslí může fungovat, myslet a „cítit“ bez pomoci silných smyslových signálů, jejichž vnímání se do té doby považovalo za nezbytné. Zde se rodí nový druh svobody. Hlavním důsledkem tohoto jevu je uvědomění si skutečnosti, že skutečně jsme něčím „více“ nežli pouze fyzickým tělem, že můžeme existovat i bez něho.

Můžeme ho volně identifikovat jako stav rozšířeného vědomí. Vyvolává se dalšími zvukovými signály. Ohnisko 12 je fázový stav, který se vyznačuje dalším snížením pozornosti k fyzickému tělu a větším posunem směrem k energii M-pole. Spolu s neustálým snižováním úrovně fyzických smyslových impulsů se vjem vzorců M-pole stává stále zřetelnější.

Není to oblast, kterou bychom vůbec neznali. Převažující vliv smyslových vstupů v bdělém fyzickém vědomí zpravidla překrývá většinu, ne-li celou oblast tohoto druhu vnímání. Průnik tohoto stavu vědomí nastává obvykle ve spánku nebo v jiných stavech, kdy dojde k odpojení lidského fyzického vědomí. Když se nacházíme v Ohnisku 12, rozdíl spočívá v tom, že fyzické vědomí zůstává aktivní a bdělé a máme je pod kontrolou.

V počátečných fázích individuálního průzkumu se mohou objevovat jak pohyblivé, tak i nepohyblivé barvy, tvary, mentální

obrazy, prostě to vše, z čeho se skládají sny. Pokud později mysl převezme řízení a začíná se učit jazyk M-pole, otevírají se nové možnosti, které můžeme sami zažít a zhodnotit. V těchto nových souvislostech se *Neznámé* rychle stává *Známým*.

OHNISKO 15

Je dalším krokem ve fázovém poměru vědomí. Dále ubývá pozornosti k fyzické hmotě a přibývá vnímání M-pole. Koncepce či iluze času tady ztrácí na významu, Ohnisko 15 tedy můžeme definovat jako „stav bez času“.

OHNISKO 21

Tento stav se rovná hlubokému spánkovému stavu delta v běžném fyzickém životě. Přesto je mysl „bdělá“ a vědomá a řídí veškeré konání.

Ohnisko 21 se jeví jako maximální dosah pohodlně dosažitelného fázového vztahu mezi časoprostorem a M-polem, je to takřka „hranice“ M-pole.

Osobní ověřování obsahů a pojmů obsažených v této knize se zdá být vhodné právě od úrovně Ohniska 21.

Níže prezentované programy, které probíhají pouze v Institutu, jsou určeny pouze pro absolventy kurzu Brána¹¹⁴. Obsahují zejména další cvičení ve fázovém posuvu vědomí, jako základní nástroj pro hlubší průzkum osobního já a také pro daleké cesty do odlišných systémů realit. Podívejme se nyní krátce na náplň jednotlivých seminářů.

¹¹⁴ Agl.: „Gateway“.

Je intenzivní týdenní kurz, s největším důrazem na průzkum vlastního já. Znamená postupné otočení do vlastního nitra za účelem sebepoznání a pochopení vazeb mezi vědomým Já a *Vnitřním já* (Vnitřním pomocníkem) a rovněž mnoha osobnostmi, ze kterých se jedinec skládá. Kurz dále zahrnuje cvičení, jejichž cílem je výuka řízeného opouštění těla a procesu sebeléčení.

LINIE ŽIVOTA¹¹⁶

Viz kapitola 18.

PRŮZKUM 27¹¹⁷

Absolventům programů Linie života tento program nabízí metodickou sérii plánovaných návštěv Ohniska 27 za účelem získávání informací, údajů a přímých zkušeností za hranicí dosažitelnou v programu Linie života. Účastníci se také naučí vstupovat do nových stavů vědomí (Ohniska 34 a 35), které jsou v Monroově knize *Daleké cesty* označeny jako oblast „Shromáždění“¹¹⁸.

LINIE SRDCE¹¹⁹

Cílem tohoto nového semináře je poskytnout účastníkům příležitostí k tomu, aby se otevřeli té nejdůležitější energii – Univer-

¹¹⁵ Angl.: „Guidelines“.

¹¹⁶ Angl.: „Lifeline“.

¹¹⁷ Angl.: „Exploration 27“.

¹¹⁸ Angl.: „Gathering“.

¹¹⁹ Angl.: „Heartline“.

zální lásce¹²⁰. Principiálně tento program směřuje k urychlení růstu a podpoře účastníků, jejichž záměrem je znát a vyjádřit plný potenciál lásky ve svém běžném denním životě.

PROJEKT „ODDECHOVÝ ČAS“¹²¹

Oddechový čas je největší expanzí lidského záměru do oblasti životní aktivity, které se věnujeme jednu třetinu naší existence a o které tak málo víme a málo ji využíváme jinak než obvyklým způsobem. Touto oblastí je spánek, období, kdy si bereme „Oddechový čas“ od tohoto fyzického života.

Tento Projekt je průkopnickým pokusem o vypořádání se s následujícími skutečnostmi:

- vyvinout vědomou kontrolu nad stavem spánku tak, že jedinec bude schopen usnout podle svého přání a stejně tak se probudit a zůstat bdělý, když je toho zapotřebí;
- využít čas spánku nejenom k duševní a tělesné regeneraci, ale také jako čas pro hluboké a intenzivní učení;
- shromáždit poznání a pochopení spánkového stavu za pomoci základu, který je odlišný od současného historického pohledu.

Hlavním záměrem Projektu je proniknout do širokých oblastí celosvětové potřeby spánku. Především chce poskytnout neinvazivní metodu klidného usínání s vyloučením jakýchkoliv drog a psychofarmak. Zdá se, že přibližně 30 procent světové populace trpí nějakou formou narušení spánkových funkcí. Odhaduje se, že v samotných Spojených státech amerických užívá předepsaná

¹²⁰ Angl.: „Universal Love“, je možno přeložit také jako „Kosmická láska“.

¹²¹ Angl.: „Timeout“.

hypnotika přibližně třicet milionů lidí, přičemž nejméně dvakrát tolik je čas od času kupuje a užívá i bez lékařského předpisu.

Tento Projekt není v žádném případě určen k tomu, aby nahradil léčbu spánkové dysfunkce, a také neřeší potíže se spaním, vzniklé na základě narušené psychiky. Přesto je navržen tak, aby pomáhal v případech, kdy proces spánku narušují duševní vlivy. Projekt je z tohoto hlediska spíše výukovým systémem nežli léčebnou metodou.

Cvičení Oddechového času, která se dají získat na páskách a kompaktních discích, nejenom že učí posluchače snadnému a rychlému usínání, ale také tomu, jak využít čas spánku k vlastnímu vzdělávání a léčení.

UČENÍ URYCHLENÉ PROGRESIVNÍM ZPŮSOBEM¹²²

Tato souprava cvičení na audiokazetách a kompaktních discích používá metodu Hemi-Sync ke zdokonalení paměti, koncentrace a duševního zpracovávání údajů. Současně napomáhá zvýšení bdělosti a prohloubení relaxace.

SESTAVA PRO ZLEPŠENÍ POOPERAČNÍCH STAVŮ¹²³

Tento soubor cvičení je určen k použití během operací, vážných fyzických zranění či nemoci. Kazety a kompaktní disky jsou určeny pro pacienty před chirurgickým zákrokem, na operačním sálu a v průběhu rekonvalescence. Výsledky, které jsme zaznamenali u více než dvou stovek pacientů, naznačují snížení strachu a úzkosti, sníženou potřebu anestetik, minimalizaci bolesti během zotavování a až o padesát procent kratší dobu následného léčení pooperačních stavů.

¹²² Angl.: „Progressive accelerated learning”.

¹²³ Angl.: „Surgical Support Series”.

Tato série cvičení učí metody pro přístup ke vnitřním zdrojům za účelem posílení imunitního systému, rozvoje schopnosti relaxace, hlubokého spánku a řízení energie k harmonizaci a léčení. Dále také učí tvorbě silné duševní podpory pro úspěšné završení fyzických, duševních, citových a duchovních cílů.

OTEVŘENÍ CESTY¹²⁵ (SÉRIE PRO TĚHOTENSTVÍ A POROD)

Tato sestava poskytuje dynamický soubor „nástrojů“ pro zažití zázraku zrození. Skrze tato cvičení a pochopení ohromného tvořivého potenciálu jednotlivce je možno v klidu a s důvěrou čelit porodu. Soubor obsahuje témata pro podporu raných stavů těhotenství, přes běžnou práci až po kojení novorozeněte.

VĚČNÝ STUDENT¹²⁶

Je určen k poslechu ve spaní. Tato cvičení napomáhají rozvoji celoživotních schopností učení skrze nepřetržitou obnovu pojmu sebe sama, predefinování stresu a nalezení radosti v každodenním životě, rozvoj schopností, dovedností a zvyků věčného studenta, použitím vděčnosti ke zdokonalení a prohloubení pozitivních aspektů života jednotlivce.

¹²⁴ Angl.: „Positive Immunity Program“.

¹²⁵ Angl.: „Opening the Way“.

¹²⁶ Angl.: „On Becoming a Lifelong Learner“ – je možno přeložit také jako: „Jak se stát doživotním studentem“.

DOKUMENTY A ZPRÁVY Z DALŠÍCH VÝ- ZKUMŮ

*Proces Hemi-Sync Monroova institutu*¹²⁷. F. Holmes Atwater.

Teoretické a fyziologické dopady procesu Hemi-Sync na lidské bytosti.

*Účinky odpočinku a hemisferická synchronizace ve srovnání s účinky odpočinku a řízené imaginace na zdokonalení tvořivosti v řešení problémů*¹²⁸. Ph. D.¹²⁹ Deborah Ann Baker.

Hemi-Sync ve spojení s flotací nachází cesty ke zvýšení tvořivosti při řešení problémů.

*Použití relaxačních pásků Hemi-Sync ke snížení nepřizpůsobivosti chování.*¹³⁰ Ph. D. Ronald W. Bríll a Ph. D. G. Rex Walker.

Účinky léčby pacientů s tendencí k sebepoškozování pomocí metody HemiSync.

*Hemi-Sync a identifikace hudebního intervalu*¹³¹. Ph. D. Gregory D. Carroll.

Účinek hemisférické synchronizace jako vzdělávacího nástroje při určování hudebních intervalů.

¹²⁷ Angl. název: „The Monroe Institute's Hemi-Sync process”.

¹²⁸ Angl. název: „Effects of rest and hemispheric synchronization compared to effects of rest and guided imagery on the enhancement of creativity in problem-solving”.

¹²⁹ Ph. D. – doktor filozofie

¹³⁰ Angl. název: „Use of Monroe Hemi-Sync relaxation tapes to decelerate maladaptive behavior”.

¹³¹ Angl. název: „Hemi-Sync and musical interval identification”.

*Uklidňující prostředek pro nedostatečnou pozornost*¹³². Devon Errington. Hemi-Sync ve třídě k udržení pozornosti žáka.

*Test techniky umělého navozování spánku*¹³³. Ph. D. Arthur Hastings.

Zkoumání efektivity metody Hemi-Sync v navozování spánkového stavu.

*Usnadnění učení*¹³⁴. Ph. D. Suzanne Evans Morris.

Logopedka používá Hemi-Sync k usnadnění učení vývojově handicapovaných dětí.

*Účinky zvukových signálů na mozkové vlny*¹³⁵. Ph. D. Bili D. Schull, Studie účinnosti zvukových signálů na frekvenci a amplitudu mozkových vln.

*Pojmová diskuse pracovních plánů*¹³⁶. Ph. D. Bili D. Schull, Trénink mozkových vln a psychofyzilogické souvztažnosti.

*Některé informace od učitelů používajících Hemi-Sync*¹³⁷. Neoficiální informace od učitelů ohledně účinnosti procesu Hemi-Sync ve třídě.

*Účinky působení audiopásků se subliminálními zvukovými frekvencemi na citovou odezvu adolescentů*¹³⁸. Ph. D. James M. Thomas.

¹³² Angl. název: „Palliative for wandering attention”.

¹³³ Angl. název: „Test of the sleep induction technique”.

¹³⁴ Angl. název: „The facilitation of learning”.

¹³⁵ Angl. název: „Effects of audio signals on brain waves”.

¹³⁶ Angl. název: „Conceptual discussion of work plans”.

¹³⁷ Angl. název: „Some reports from teachers using Hemi-Sync”.

¹³⁸ The effects upon adolescent behavioral outburst as a function of the administration of audiotapes containing subaudible sound frequencies.

Hemi-Sync jako intervenční metoda vůči vážně emocionálně narušené mládeži v ústavní léčbě.

METAMUSIC s doplňkem Hemi-Sync jako metoda léčby vývojově opožděných dětí¹³⁹. Karen Varney.

Zásady předložené Commonwealth University ve Virginii jako promoční materiál v oblasti vzdělávání malých dětí.

Léčení zevnitř: AIDS a Hemi-Sync¹⁴⁰. MUDr. Michael Dulling, JUDr. Lawrence Falk a M. A.¹⁴¹ Ann Martin.

Přehled osmítýdenního semináře pro HIV pozitivní jedince, za pomoci nahrávek Hemi-Sync, včetně funkčních pásků HUMAN-PLUS.

Za hranicí zrakové vady 20/20 dioptrií¹⁴². Dr. Paulině Johnson. Alternativní léčebné metody pro zlepšení zraku.

Projekt Průzkumník¹⁴³. Ph. D. Rita Warren a Dr. Dave Wallis.

Aktualizace projektu Monroova institutu, včetně nového programu Nadané a talentované osoby.

Biologická zpětná vazba, medicína a Hemi-Sync¹⁴⁴. Dr. Arthur Gladman. Zpráva o osobním a profesním využití metody Hemi-Sync.

Použití Sady nahrávek Hemi-Sync pro stav nouze u třech pacientů po chirurgických zákrocích¹⁴⁵. Dr. Suzanne E. Jonas a M. D.¹⁴⁶ Juan C. Penhos.

¹³⁹ Angl. název: „METAMUSIC with Hemi-Sync as an adjunct to intervention with developmentally delayed young children”.

¹⁴⁰ Angl. název: „Healing form within: AIDS and Hemi-Sync”.

¹⁴¹ M.A. = Master of Arts, Mistr svobodných umění

¹⁴² Angl. název: „Beyond 20/20”.

¹⁴³ Angl. název: „Explorer project”.

¹⁴⁴ Angl. název: „Biofeedback, medicíně and Hemi-Sync”.

Tělesné a citové výhody, vyplývající pro pacienty z použití Sady Hemi-Sync nahrávek pro stav nouze.

*Hemi-Sync: Slibná nová technika pro osobnostní růst.*¹⁴⁷ Ph. D. Ralph C. Wiggins.

Zpráva o klinickém výzkumu nahrávek Hemi-Sync pro snižování stresu, chronické bolesti hlavy, bolesti zad, nespavosti, úzkostných stavů a pro rozpínání vědomí.

*Hemi-Sync a chrápání*¹⁴⁸. J. Edwin Carter.

Úspěšná strategie použití metody Hemi-Sync pro omezení chrápání.

*Fyziologické monitorování v Monroově institutu*¹⁴⁹. Zpráva o použití nového digitálního zařízení k monitorování různých typů elektrické kožní aktivity.

*Hemi-Sync pomáhá při stavech po mrtvici*¹⁵⁰. M. D. Frank Anders, Junior.

Zpráva o pacientovi ochrnutém na pravé polovině těla a dobré výsledky použití Sady nahrávek Hemi-Sync pro zotavení po mrtvici s obnovou pohybových funkcí a řeči.

*Výhody metody Hemi-Sync v chiropraxi*¹⁵¹. M. A. William J. Boro.

¹⁴⁵ Angl. název: „Emergency Series with three surgery patients”.

¹⁴⁶ M.D. – doktor medicíny.

¹⁴⁷ Angl. název: „Hemi-Sync: A promising new technology for personal growth”.

¹⁴⁸ Angl. název: „Hemi-Sync and snoring”.

¹⁴⁹ Angl. název: „Physiological monitoring at The Monroe Institute”. F. Holmes Atwater.

¹⁵⁰ Angl. název: „Hemi-Sync aids in stroke recovery”.

¹⁵¹ Angl. název: „Hemi-Sync benefits chiropractic clients”.

Praktické metody pro identifikaci a řešení problémů chronické nemoci levé a pravé hemisféry s pomocí Hemi-Sync.

*Tři rozborů použití Hemi-Sync a jejich dopad na psychoterapii*¹⁵².

ThDr. Ph. D. Dwight Eaton a Ph. D. James M. Thomas, Junior.

Dva kliničtí psychologové diskutují o účinnosti procesu Hemi-Sync a o jeho léčebném účinku.

*Použití metody Hemi-Sync ve stomatologii: Osobní výpověď*¹⁵³. Eileen Carda.

Přesvědčivý popis osobních zkušeností s páskami Hemi-Sync během většího stomatologického zákroku.

*Aktualizace mapování mozku*¹⁵⁴. F. Holmes Atwater.

Popis výzkumu mozkových signálů s vysokým rozlišením a specifická konfigurace frekvence vlnění mozku, která se váže ke zkušenosti s použitím Hemi-Sync.

*Aplikace metody Hemi-Sync v klinické psychologii*¹⁵⁵. Ph. D. James M. Thomas, Jr. a B. A. Charles Danley.

Aplikace Hemi-Sync v soukromé praxi a v pobytovém léčebném zařízení pro problémové děti.

*Výukové studie žáků: Protokoly, problémy a vyhlídky*¹⁵⁶. Ph. D. Gregory D. Carroll.

¹⁵² Angl. název: „Impact on psychotherapy: Three Hemi-Sync case histories”.

¹⁵³ Angl. název: „The use of Hemi-Sync tapes for dental work: A personal account”.

¹⁵⁴ Angl. název: „Brainmapping update”.

¹⁵⁵ Angl. název: „Hemi-Sync application in clinical psychology”.

¹⁵⁶ Angl. název: „Classroom learning studies: Protocols, problems, and prospects”.

Protokoly, týkající se školního výzkumu, problémy, které se vyskytly ve vztahu k nabídkám výzkumných úkolů a vyhlídky k dalšímu výzkumu za použití techniky Hemi-Sync.

*Hemi-Sync a osobní počítač: hardware, software a metodika pro fyziologický monitoring a osobní vývoj*¹⁵⁷. M. A. Dale S. Foster.

Možnosti pro sloučení počítačové techniky a metody Hemi-Sync za účelem správy a autoregulace vědomí.

*Vývoj a prezentace pracovních setkání na bázi metody Hemi-Sync*¹⁵⁸. Jill Russell, L. C. S. P. a Ronald Russel, M. A.

Použití metody Hemi-Sync v léčebných sezeních a jako základu pro vzdělávání dospělých.

*Vedení projektu: Definice, plánování a realizace úspěšného projektu na bázi metody Hemi-Sync*¹⁵⁹. Edward J. Quinn, M. A.

Metody pro rozvíjení životaschopných projektů na bázi Hemi-Sync pro použití v pracovním prostředí.

*Aplikace Hemi-Sync v psychologii a hudební terapii v rehabilitačním zařízení*¹⁶⁰. Suzanne E. Jonas, Ed. D.

Kombinace hudby a metody Hemi-Sync jako efektivního nástroje pro rehabilitaci pacientů po infarktu.

¹⁵⁷ Angl. název: „Hemi-Sync and the personal computer: Hardware, software, and methodology for physiological monitoring and personal development”.

¹⁵⁸ Angl. název: „Hemi-Sync workshop development and presentation”.

¹⁵⁹ Angl. název: „Project management-plus: Defining, planning, and implementing a successful Hemi-Sync project”.

¹⁶⁰ Angl. název: „Hemi-Sync application in psychology and music therapy in a rehabilitation hospital”.

*Vztah monitorující osoby k osobě podstupující zkušenost s metodou HemiSync*¹⁶¹. Gusteena L. Anderson, M. S. W.

Náhled do metod, jež jsou použitelné monitorující osobou v průběhu zkušenosti s metodou Hemi-Sync v laboratorních podmínkách.

*Hemi-Sync a roztroušená skleróza: Rozhovor s paní Tricíí Bliley*¹⁶². Shirley Bliley.

Tricia Bliley diskutuje o svém způsobu použití metody Hemi-Sync, jako východiska pro zlepšení svého zdravotního stavu.

*Použití Hemi-Sync společně s rajským plynem ve stomatologické praxi*¹⁶³. Robert C. Davis, D. M. D.

Použití metody Hemi-Sync dochází ke snížení strachu a úzkosti, která se váže ke stomatologické léčbě.

*Hemi-Sync a psychoterapie*¹⁶⁴. Dwight Eaton, Th. D., Ph. D.

Použití metody Hemi-Sync ve třech případech soukromé praxe: při zneužití, narušení sexuální činnosti a žaludečním vředu.

*EEG a subjektivní souvztažnosti stimulace binaurálními*¹⁶⁵ *zvuky kombinovanými s biologickou zpětnou vazbou na základě mozkových vln typu alfa*¹⁶⁶. Dale S. Foster, Ph. D.

¹⁶¹ Angl. název: „The monitor-subject relationship”.

¹⁶² Angl. název: „Hemi-Sync and multiply sclerosis: An interview with Mrs. Tricia Bliley”.

¹⁶³ Angl. název: „Hemi-Sync in conjunction with nitrous-oxide-oxygen conscious sedation in dental practice”.

¹⁶⁴ Angl. název: „Hemi-Sync and psychotherapy”.

¹⁶⁵ Binaurální – působící přes poslech oběma ušima.

¹⁶⁶ Angl. název: „EEG and subjective correlates of alpha frequency binaural beats stimulation combined with alpha biofeedback”.

Výňatek z doktorandské práce stejného názvu.

*Úvahy o použití metody Hemi-Sync v psychoterapii*¹⁶⁷. Sylvia B. Perera, M. A. Vhledy do úlohy metody Hemi-Sync ve vztahu pacient – terapeut.

*Epstein – Barr a příznaky únavového syndromu po virové nákaze, jež byly odstraněny metodou Hemi-Sync*¹⁶⁸. Jill Russell, L. C. S. P., and Ronald Russell, M. A.

Prezentace technik pro ovlivňování příznaků pomocí metody Hemi-Sync.

*Džin Šin Džiucu a Hemi-Sync v léčbě kvadroplegie*¹⁶⁹. J.ChowChow Imamoto, R. N., Ms. D. Použití techniky pro vyvážení energie současně s metodou Hemi-Sync.

*Hemi-Sync ve vzdělávacím programu pro mladistvé*¹⁷⁰. Leanne Rhodes, Ph. D.

Použití pásek Hemi-Sync pro usnadnění usnutí u vývojově opožděných mladých lidí.

*Četné aplikace Hemi-Sync v klinické medicíně*¹⁷¹. R. J. Luciani, D. O., M. S. Ph. D.

Různé způsoby aplikace Hemi-Sync v klinické praxi. Ovlivňování chronické bolesti, odvykací program pro kuřáky, znecitlivění zubů a pacienti v pooperačních stavech.

¹⁶⁷ Angl. název: „Reflections on using Hemi-Sync in psychotherapy”.

¹⁶⁸ Angl. název: „Epstein-Barr and post-viral fatigue syndrome symptoms relieved with Hemi-Sync”.

¹⁶⁹ Angl. název: „Jin Shin Jyutsu and Hemi-Sync in the treatment of quadriplegia”. Kvadroplegie – ochrnutí všech čtyř končetin.

¹⁷⁰ Angl. název: „Hemi-Sync in an infant education program”.

¹⁷¹ Angl. název: „Multiple uses of Hemi-Sync in clinical medicine”.

*Účinky Hemi-Sync na třídu studentů umělecké školy*¹⁷². Jacqueline Penney. Výzkum ohlasu studentů na použití Hemi-Sync v průběhu školních lekcí.

*Výsledky použití nahrávek Hemi-Sync jako podpory osobního poradenství a léčby*¹⁷³. Susan Cord. Přehled technologie Hemi-Sync v součinnosti s technikami Reiki a Seičim.

*Zotavení ze zranění mozku s použitím metody Hemi-Sync*¹⁷⁴. Johanna Hawthorne, M. A. Použití metody Hemi-Sync pro zotavování se z „traumatu zavřené hlavy“.

*Vztah mozkových vln za použití metody Hemi-Sync ke známým stavům vědomí, jak jsou popsány v konvenčních studiích aktivity EEG*¹⁷⁵. F. Holmes Atwater.

Diskuse k některým druhům aktivity mozku-mysli, které aktivuje proces Hemi-Sync.

*Hemi-Sync a proces mozkového cvičení: Mýtus, nebo realita?*¹⁷⁶ Mohammad R. Sadigh, Ph. D.

Výzkum synchronních stavů mozku podporovaných metodou Hemi-Sync a s možností, že tyto stavy je možno vytvářet dle vlastní vůle.

*Co nám může sdělit teorie chaosu o vědomí a mozkových funkcích?*¹⁷⁷ Glenn Pearce.

¹⁷² Angl. název: „Effects of Hemi-Sync with art students in class“.

¹⁷³ Angl. název: „Results of Hemi-Sync tapes and synthesizer as support for personal counseling and therapy“.

¹⁷⁴ Angl. název: „Brain injury recovery with Hemi-Sync“.

¹⁷⁵ Angl. název: „Hemi-Sync brain-wave correlates to known states of consciousness as measured in conventional EEG studies“.

¹⁷⁶ Angl. název: „Hemi-Sync and the brain entrainment process: Myth or reality?“

Diskuse k teorii chaosu a její možná aplikace na výzkum stavů mozku za použití metody Hemi-Sync.

*Hemi-Sync a usnadnění smyslové integrace*¹⁷⁸. Suzanne Evans Morris, Ph. D.

Hemi-Sync a hudba ve vědomí rozpínající terapii pro organizaci a integraci multisenzorické informace.

*Zrychlení změn ve vnitropodnikové kultuře skrze Hemi-Sync*¹⁷⁹. Iris Martin, M. S.

Použití Hemi-Sync v individuálním a skupinovém tréninku, poradenství vedoucích pracovníků a analýze zákazníků.

*Pásky pro náctileté: Základní studie*¹⁸⁰. Robert Sornson, Ed. S.

Hemi-Sync jako základ série nahrávek pro náctileté a pedagogy, kteří se orientují na otázky zajímavější dnešní mládež.

*Hypnóza, Hemi-Sync a jak pracuje mysl*¹⁸¹. Robert Rosenthal, M. D.

Diskuse o podobnostech a rozdílech mezi metodou Hemi-Sync a hypnózou a jejich užitečností k pomoci duchovnímu růstu a vývoji vědomí.

*Studie účinků Hemi-Sync na zvířatech*¹⁸². Helen N. Guttman, Ph. D.
Hemi-Sync jako možný nástroj obohacení životního prostředí zvířat.

¹⁷⁷ Angl. název: „What can chaos theory tell us about consciousness and brain function?”

¹⁷⁸ Angl. název: „Hemi-Sync and the facilitation of sensory integration”.

¹⁷⁹ Angl. název: „Accelerating corporate culture change through Hemi-Sync”.

¹⁸⁰ Angl. název: „Teen Tapes: A pilot study”.

¹⁸¹ Angl. název: „Hypnosis, Hemi-Sync, and how the mind works”.

¹⁸² Angl. název: „Studying Hemi-Sync effects on animals”.

*Představení metody Hemi-Sync pacientům v psychoterapii*¹⁸³. Laura Batchelor, M. A.

Metody představení a aplikace Hemi-Sync v klinické léčebné praxi.

*Smyslové uspořádání a pozornost: Osobní cesta s Hemi-Sync*¹⁸⁴. Suzanne Evans Morris, Ph. D.

Vztah mezi smyslovou integrací a metodou Hemi-Sync formou profesní a osobní perspektivy.

*Kraniosakrální léčba a Hemi-Sync: Případová studie*¹⁸⁵. Robert S. Siciliano. Představuje Hemi-Sync jako podpůrnou techniku.

*Hemi-Sync a vhlédově orientovaná psychoterapie: Teoretický model*¹⁸⁶. Mohammad R. Sadigh, Ph. D.

Zrychlení psychoterapeutického procesu skrze dvojstrannou synchronizaci mozkových vln.

*Použití nahrávky Hemi-Sync pro koncentraci pro léčbu depresivního syndromu*¹⁸⁷. Regis Louis, M. D.

Příznaky snížení pozornosti a deficitu paměti u depresivních psychiatrických pacientů.

¹⁸³ Angl. název: „Introducing Hemi-Sync to clients in psychotherapy”.

¹⁸⁴ Angl. název: „Sensory organization and attention: A personal journey with Hemi-Sync”.

¹⁸⁵ Angl. název: „Craniosacral therapy and Hemi-Sync: A case study”.

¹⁸⁶ Angl. název: „Hemi-Sync and insight oriented psychotherapy: A theoretical model”.

¹⁸⁷ Angl. název: „Use of the Hemi-Sync Concentration tape with depressive syndrome”.

*Budu vidět stejně dobře jako normální lidé? Hemi-Sync a slepota*¹⁸⁸.

Patricia Leva, R. N., M. A., a Sally Kubrak.

Výchovná poradkyně a její klient odhalují, že je možno vidět daleko mimo oblast, kam dohlédnou oči.

*Aplikace Hemi-Sync v psychoterapii*¹⁸⁹. Joseph Gallenberger, Ph. D.

Překonání klaustrofobie, zvýšení možností provozovat sporty, zlepšení spánku u dětí se sníženou pozorností, zlepšení manželské komunikace a další.

*Hemi-Sync v dětské stomatologické praxi*¹⁹⁰. John R. Smith Jr., D. M. D.

Klinická pozorování Hemi-Sync jako doplňku k dětskému stomatologickému ošetření.

*Hemi-Sync v léčbě pacientů závislých na lécích*¹⁹¹. Bogdan F. Maliszewski, M. D. Účinek Hemi-Sync v léčbě a rehabilitaci pacientů, závislých na lécích.

*Hemi-Sync jako autogenní proces ve vztahu ke golfu*¹⁹². Laura Batchelor, M. A. Studie předvádějící účinky Hemi-Sync na výkon a potěšení z golfu.

¹⁸⁸ Angl. název: „Will I see like normal people see? Hemi-Sync and blindness”.

¹⁸⁹ Angl. název: „Hemi-Sync applications in psychotherapy”.

¹⁹⁰ Angl. název: „Hemi-Sync in pediatric dentistry”.

¹⁹¹ Angl. néázev: „Hemi-Sync in the treatment of chemically dependent patients”.

¹⁹² Angl. název: „Hemi-Sync as an autogenic process related to the game of golf”.

*Použití série Hemi-Sync v průběhu mnohonásobných operačních zákroků*¹⁹³. Gari Carter.

Použití Hemi-Sync pro obnovu a zotavení po traumatizující dopravní nehodě.

*Tajemství Hemi-Sync: Dále za výcvik mozku*¹⁹⁴. Mohammad R. Sadigh, Ph. D.

Vyzdvihuje pokračující nezávislý výzkum s metodou Hemi-Sync včetně jejího použití jako doplňku k autogennímu tréninku.

*Hemi-Sync: Obnovení elementů přitažlivosti*¹⁹⁵. Glenn Pearce.

Předběžné výsledky z použití matematiky teorie chaosu ve srovnání s Hemi-Sync a frekvencí mozkových vln.

*Hemi-Sync a stav spánku*¹⁹⁶. F. Holmes Atwater.

Výsledky laboratorního zhodnocení modelu procesoru Hemi-Sync.

*Psychofyzilogická studie procesu Hemi-Sync*¹⁹⁷. Edgar S. Wilson, M. D.

Výzkum změn za použití známých fyziologických proměnných, které se vyskytují při stimulaci binaurálními tony, a možnost zdokonalení transcendentního zážitku pomocí Hemi-Sync.

¹⁹³ Angl. název: „Use of the Emergency Series during multiple surgeries”.

¹⁹⁴ Angl. název: „The mysteries of Hemi-Sync: Beyond brain entrainment”.

¹⁹⁵ Angl. název: „Hemi-Sync: Recovering the attractors”.

¹⁹⁶ Angl. název: „Hemi-Sync and the sleep state”.

¹⁹⁷ Angl. název: „A psychophysiological study of the Hemi-Sync process”.

*Zvuky Hemi-Sync pro synchronizaci mozků koní*¹⁹⁸. Helene N. Guttman, Ph. D. Synchronizace koňského mozku pomocí Hemi-Sync a možné aplikace.

*Hlavní program Pozitivní imunity: Hemi-Sync a AIDS*¹⁹⁹. James R. Greene.

Hemi-Sync ve službách duševních, fyzických, emocionálních, spánkových a jiných potřeb HIV pozitivních (nebo jedinců nakažených nemocí AIDS).

*Hemi-Sync a archetyp vynoření se v jungiánské psychoterapii*²⁰⁰. Laura A. Batchelor, M. A.

Hemi-Sync urychluje léčebný proces.

*Použití metody Hemi-Sync ve vojenských podmínkách: Výuka a poradenství*²⁰¹. Raymond O. Waldkoetter, Ph. D.

Přehled použití metody Hemi-Sync armádou od roku 1978 pro snížení stresu, poradenství pro studenty, ve výuce jazyka a ve výcviku důstojníků.

*Hemi-Sync jako rozumné východisko v empirické psychoterapii pro jedince s rakovinou*²⁰². Howard Schachter, Ph. D.

¹⁹⁸ Angl. název: „Hemi-Sync sounds for synchronizing brains of horses”.

¹⁹⁹ Angl. název: „Positive Immunity pilot program: Hemi-Sync and AIDS”.

²⁰⁰ Angl. název: „Hemi-Sync and archetype emergence in Jungian psychotherapy”.

²⁰¹ Angl. název: „Hemi-Sync uses in military settings: Education and counseling”.

²⁰² Angl. název: „Hemi-Sync as a subtle starting point in experiential psychotherapy with individuals with cancer”.

Zmírnění obav a úzkosti, které obklopují diagnózu rakoviny. Pacient má takto možnost začít léčbu na všech úrovních – Hemi-Sync jako nástroj podpory životní pohody nemocného.

*Zvuk v uměleckém návrhu*²⁰³. Dean Lusted, M. D.

Význam obecenstva posluchačů v závislosti na zrakové nebo vícesmyslové stimulaci pro dosažení předvídatelných výsledků.

*Hemi-Sync jako pomoc při zotavení po chirurgickém zákroku*²⁰⁴. Susan Cord.

Příběh tří pacientů po chirurgickém zákroku a jejich výpověď o úspěšné rekonvalescenci pomocí Hemi-Sync.

Sada nástrojů Hemi-Sync.²⁰⁵

Sbírka neoficiálních zpráv o použití Hemi-Sync pro konkrétní případy, které jsou dostupné na vyžádání. Aplikace obsahují položky následujícího seznamu a další soubory zpráv jsou pak zveřejňovány periodicky.

- Vzdělávání
- Stres
- Osobní růst
- Chirurgické zákroky
- Zdraví
- Emocionální pohoda
- Spánek
- Děti

²⁰³ Angl. název: „Designer sound”.

²⁰⁴ Angl. název: „Hemi-Sync as an aid in recovery from surgery”.

²⁰⁵ Angl. název: „Hemi-Sync Tool Kits”.

EDICE NÁVRAT DOMŮ

Od úsvitu lidských dějin lidstvo vždy pociťovalo všeobecný stesk a nostalgii za něčím, co je hluboce ukryto v každém z nás – za naší skutečnou totožností, pravým původem. Naše zaneprázdněné vědomí a praktická mysl jsou ustavičně vytíženy realizací životních cílů. Proto mají s naplněním této touhy značné problémy. Tato nostalgie zdánlivě vypadá nerozumně a emocionálně, takže mnozí z nás ji vyhodnotí jako touhu opakovaně navštívit místo svého fyzického původu, neboli místa narození a raného dětství. Ti, kteří tak učiní, však zpravidla stejně nenajdou uspokojení a naplnění.

Protože čekali něco víc, sami nejsou schopni určit, co vlastně chápou tím „víc“. Někteří začnou hledat odpovědi a podvědomě se stávají astronomy, badateli, piloty raketoplánů, mikrobiology, psychology, ministry, terapeuty, filozofy – do tohoto seznamu je možno zařadit mnohé další „profese“. Rovněž jsou mezi námi i obyčejní lidé, kteří se občas na chvíli zastaví, aby se zamysleli, odtady běží. Ale pouze na chvíli.

Stále narůstá počet osob, které si dostatečně dobře začínají uvědomovat, že každý z nás se nakonec „vrátí domů“. Do našeho skutečného místa původu, ne *Zde*, ale *Tam*. Je to pouze otázka času. Odsud již je pouze krok k započetí vlastního hledání, k pokusu zaujmout vlastní stanovisko.

„Návrat Domů“ je sestava vhodně zvolených lekcí, nahraných na magnetofonových kazetách nebo na kompaktních discích, určených pro použití v domácnosti, v nemocnicích, hospicích, pečovatelských domovech. Tento program je určen jako zvláštní pomoc pro ty, jejichž život je v důsledku těžké nemoci nebo úrazu ohrožen, a také pro jejich příbuzné a milované.

Tento soubor nahraných cvičení nabízí prostředky, jimiž můžeme ve velké míře snížit všeobecné obavy z fyzické smrti. Výsledkem může být – přinejmenším – schopnost lepšího snášení životní situace, včetně uvědomění si faktu, že člověk je opravdu něco víc než pouze fyzické tělo. Hlavním a největším přínosem programu

„Návrat Domů“ je skutečnost, že může naučit svého uživatele, jak vlastní vůlí a s klidem řídit proces své vlastní fyzické smrti.

Současně program pomáhá pochopit a přijmout proces smrti v rodině a mezi přáteli tak, aby byli schopni v kritických okamžicích zajistit velmi potřebnou a specifickou podporu. Metody obsažené v tomto Programu umožňují příbuzným a přátelům, aby se lépe a snadněji přizpůsobili ztrátě svých milovaných.

Základem tohoto Programu jsou následující zásady: Principálem²⁰⁶ je osoba, která se nachází v posledním stadiu smrtelné nemoci anebo úrazu. Rodinou a přáteli označujeme ty, kteří jsou v blízkých citových vztazích s Principálem.

Hlavním cílem je poskytnout Principálovi zajímavou perspektivu hodnotného poznání, které může získat spíše cestou přímé zkušenosti nežli cestou nešťastných a politováníhodných událostí.

DALŠÍ PŘÍBUZNÉ CÍLE:

1. Zbavení Principála obav z fyzické smrti. Tohoto cíle se dosahuje skrze rozvíjení poznání o kontinuitě existence a dále tím, že jsme něčím více než pouze fyzickou schránkou a že ve skutečnosti přežijeme vlastní smrt.

²⁰⁶ Angl.: „The Principal“ – hlavní, nejdůležitější člověk v dění, šéf, nebo představený. V tomto případě se výraz týká dotyčné osoby.

2. Pomoc Principálovi v osvobození se od emocí, pocitů viny a závazků, které již víc nepotřebuje a které ho stále vážou k současnému fyzickému životu.
3. Pomoci Principálovi rozeznat a zapamatovat si některé z možností, které následují po ukončení současné zkušenosti fyzického života.
4. Poskytnout Principálovi příležitost, aby klidně a rozumně zvážil možnost odejít ze současné fyzické existence, pokud si tak přeje.
5. Vštěpit Principálovi informaci o tom, že po fyzické smrti je možno poslat rodině a přátelům zprávu a dát signály, pokud si to bude přát.
6. Umožnit rodině a přátelům, aby v dostatečné míře používali sérii „Návrat Domů". Tím se zajistí jejich pochopení dané situace, povzbuzení a podpora Principálovi.

Série cvičení „Návrat Domů" vychází z úspěšného semináře „Linie života", který prokázal účelnost a užitečnost této práce. Rozdílem je pouze skutečnost, že sada cvičení „Návrat Domů" je vhodná pro individuální použití na jakémkoli místě.

O AUTOROVÍ

Robert A. Monroe byl zakladatelem Monroova institutu, neziskové výzkumné a vývojové organizace zasvěcené výzkumu lidského vědomí a praktických metod zrychleného učení v rozšířených stavech vědomí. Institut se stal světově proslulým svou prací na zkoumání účinků zvukových vln na lidské chování. Pan Monroe, syn univerzitního profesora a lékařky, nabyl vzdělání na Státní univerzitě v Ohiu v oboru strojírenství a žurnalistiky. Následně pak vstoupil do rozhlasového průmyslu jako spisovatel a programový vedoucí. V roce 1958, když pracoval jako ředitel vysílání v New Yorku, začal podstupovat spontánní zkušenosti, které výrazným způsobem změnily jeho život. Tyto zkušenosti popsal v knize „Cesty mimo tělo“²⁰⁷. V roce 1985 vydal svou druhou knihu s názvem „Daleké cesty“²⁰⁸. V úžasných detailech zde Monroe popisuje práci s lidmi, kteří cestují časem a prostorem, spolu s poučnými výsledky vyplývajícími z používání metody, která je známá jako Hemi-Sync. Kniha poskytuje nový způsob chápání, odlišný pohled zatím nezmapovaných zdrojů a neomezených možností lidské mysli.

Současně s jeho zájmem o lidské vědomí a spisovatelskými počiny byl pan Monroe úspěšným vlastníkem a provozovatelem rozhlasových stanic ve Virginii a Severní Karolíně. Později se podílel na vzniku Jeffersonské kabelové společnosti²⁰⁹ a jako její ředitel vedl stavbu a provoz kabelových televizních systémů v

²⁰⁷ Angl.: „Journeys Out of the Body“, vydavatelství Anchor Press/Doubleday.

²⁰⁸ Angl.: „Far Journeys“, kniha vyšla v nakladatelství Lott, s. r. o., Praha v roce 2003.

²⁰⁹ „Jefferson Cable Corporation.“

Charlottesville a Waynesboro ve Virginii. Od roku 1976 pan Monroe zasvětil svůj život výzkumu potenciálu lidského vědomí. Tento výzkum probíhal v Monroově institutu skrze výuku a za použití zvukové techniky, která je patentovaná pod názvem Hemi-Sync. Pan Monroe odešel na druhou stranu reality 17. března 1995.

Monroův institut se nachází na úpatí Blue Ridge Mountains. Zde pokračuje v nabídce pobytových programů lidského vývoje a ve výzkumu účinků technologie Hemi-Sync na lidské chování. Odkaz pana Monroa není ničím omezen a Institut pokračuje ve zkoumání a rozvíjení jeho původních vizí *Zde*, skrze jeho vedení *Odtamtud*. Zájemci o činnost Monroova institutu nás mohou kontaktovat na adrese:

The Monroe Institute
62 Roberts Mountain Road
Faber, Virginia 22938
804-361-1252

Laurie A. Monroe
President
The Monroe Institute

Jestliže vás oslovily myšlenky
obsažené v této knize
nebo chcete-li získat nahrávky
audioprodukce zpracované podle těchto
metod, kontaktujte nakladatelství
na adrese:

LOTT

Petržálkova 2488 158 00 Praha 5

Tel.: 602 958 123

E-mail: lott@lott.cz

www.lott.cz

Z anglického originálu *Ultimate Journey* vydaného v nakladatelství Doubleday, New York 1994 přeložil Jan Kaleta. Redakce: Radmila Janečková. Vydal: Lott, s. r. o., Praha jako svou 7. publikaci Vydání: První

Distribuce:

Nakladatelství Poznání, tř. 17. listopadu 8a, 772 00 Olomouc

tel: 585 225 151 www.poznani-knihy.cz,

email: poznani@volny.cz

Robert A. Monroe nebyl původní profesí spisovatelem či publicistou, ale obyčejným podnikatelem, který však vynikal jednou zvláštností: spontánně se dostával do změněných stavů vědomí. Zkoumání těchto „výletů“ do jiné reality stálo na počátku jeho hlubokého vědeckého výzkumu v oblasti lidské psychiky, psychologie i filozofie bytí. Této činnosti zasvětil celý svůj život. Robert Monroe je autorem řady patentů a vynálezů, je zakladatelem světově proslulého Monroova Institutu aplikovaných věd (Virginia, USA) a je autorem knih „Cesty mimo tělo“, „Daleké cesty“ a „Návrat k pramenům“.

Návrat k pramenům popisuje oblast, která se nachází „za hranou“, za hranicí hmotné reality. Tato kniha může posloužit jako mapa „dálnice“ mezi různými světy, mapa cesty, kterou má člověk před sebou poté, co opustí zdejší svět. Na této cestě jsou dopravní značky i různá nebezpečí. Je to vyprávění o tom, jak Robert Monroe objevil a prošel touto cestou již za života, což mu umožnilo uvědomit si příčiny a cíle této výpravy. Autor nám předkládá hlavní zásady smyslu a poslání lidského bytí, a také toho, co nás čeká po něm.

„Pochopil jsem, odkud jsem přišel, jak jsem se tam dostal, jak jsem se stal člověkem a proč jsem zde pobýval. Znal jsem plán svého posledního odchodu a také kam se dostanu, když odtud odejdu. Co by mohlo mít větší význam?“ R. A. Monroe